

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ဂျစ်ပစီ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၄

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃) ကျိတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆုတံ

အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

ဖြန့်ချိရေး - ၁၄၀၀ ကျပ်

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

ကျစ်ပစ်

စက္ကန့်

မယ်ခိုင်

ကျစ်ပစ်/ မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၃၄ - စာ၊ ၁၂၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ကျစ်ပစ်

အကောင်းနဲ့အဆိုး ဒွန်တွဲတယ်တဲ့...
ဒါ... အပြစ်တမ်း အမှန်တရားလား။
မနက်မိုးရွာ ရေဘူးပါ
မနက်နေသာ ခမောက်ပါလို့
ပလောင်က ဆိုတယ်...။
ပြုံးတော့မယ်ဆို
ငိုဖို့မျက်လည်တွေ
အဆင်သင့်ဖြစ်နေရမယ်တဲ့လေ...
ဒါပေမဲ့
အပြုံးချင်သူပါ... ခုန်သူ။

နေ့ခေါင်ခေါင်ကြီးတွင် လေရော မိုးရောကျလာ၍ ပတ်ဝန်းကျင်
သည် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကုန်သည်။

ဝါးလုံးထိုး၍ ဖြစ်သလို လွှားတင်ထားသော မိုးကာအပြာကြိုး
သည် လေအလာတွင် တဖက်ဖက်ရိုက်ခတ်နေသည်။ မိုးသည် အပြုံးနှင့်
ချလေရာ လမ်းပေါ်တွင် ရေများ စီးကြောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဖုန်တိတ်
မိုး မဟုတ်ချေ။ ပွဲဖျက်မိုး မဟုတ်ချေ။ ကျိန်စာသင့်မိုးများလား ...။

ရုတ်တရက် ရွာချလိုက်သော မိုးကြောင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကား
နေသော ပွဲဖျေးကြီးပင်လျှင် သုသာန်တစ်စပြင်အလား ခြောက်ကပ်
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖွတ်တိုက်သွားလာနေသူများ ဘယ်ရောက်ကုန်
မှန်းမသိ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်...။

ကောင်းကင်ယံ၌လည်း မိုးကြိုးအကြိုလျှပ်ရောင်ကလဲည်း
တဖျတ်ဖျတ်လက်ဆဲဖြစ်၏။ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသော အလျှံခံမဏ္ဍပ်
မှ 'လူတွေလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ'။

နေမဝင်တည်းက မနားတမ်းဖွင့်နေသော ဇာတ်ခုံမှ သီချင်း တဒုဒ္ဒကလည်း တိတ်လို့ ဆိတ်လို့ အပ်ကျသံပင် မကြားရချေ။

“မိုးတော့ စဲသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီညတော့ ခွဲဖျက်ပြီ ယင်ပါရဲ့” ပက်ဝင်ထားသော မိုးရေများကို ခပ်ထုတ်ရင်း ဦးတုတ်ကြီး ပြောသည်။

ထိုဒဏ်တွေကို အသားပေးသားကျခံပြီမို့ မိခင်ဆင်လာကတည်းက ခင်းဖျာများကို လိပ်ကာ ထောင်ထားလိုက်သည်။ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ နို့မဟုတ်ပါက ဒီည ရေစိုမြေကြီးပေါ် ဘယ်လိုကွေး လို့ ကွေးရမှန်းမသိ။

“ဒီလောက်များတဲ့လူ အားလုံးဇာတ်ရုံထဲ ရောက်ကုန်မှာပေါ့။ သူတို့မှာ ပြေးစရာ မြေမှမရှိတာကိုး”

ဦးတုတ်ကြီးမိန်းမ ဒေါ်မြက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြ သည် ဖက်ကြမ်းငှက်နီဆေးလိပ်ကို နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း၌ ဖိပြီး အငွေ့ ကို မှုတ်ထုတ်နေသည်။ များသောအားဖြင့် အကြီးပိုင်း မိန်းမများသည် နေပြည်တော်ခေါင်းတံဆိပ်ကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်ကြသော်လည်း ဒေါ်မြ ကတော့ ငှက်နီမှ ခံတွင်းတည်သည်ဟု ဆိုသည်။ စိတ်ချုပ်တိုင်း ဆေးပေါ့ လိပ်ကိုသာ စိတ်နှံ့ကိုယ် မကပ်သလို ခဲနေတတ်သည်။ ဒေါ်မြ၏ အကျင့် ကို လွေးသိပြီးဖြစ်သည်။

“ဟိုကလေး ထောင့်ကြားမှာ ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ။ ဈေးဆိုင် ပြန်ခင်းလေ။ မကြာခင် လူတွေက များအံ့ဖျက်သလို ရောက်လာကြတော့ မှာ။ ဒုတောင် ဇာတ်ရုံထဲ ပြုတစ်ပြုတစ် ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

ဒေါ်မြက အော်လိုက်တော့မှ ကိုယ်တစ်ခြမ်း မိုးရေစိုနေသော လွေးသည် အနစ်ဖက်ကို ရင်နှစ်သားစမာ ပိုက်ထားရာမှ ထလာသည်။

ရုတ်တရက် ရွာချသော မိုးမို့ ပစ္စည်းများ သိမ်းချိန်မရလိုက်၍ အသင့်ပါလာသော မိုးကခပြာကြီးနှင့်ပင် ဆိုင်ကို ဖြစ်သလိုအုပ်ပစ်ရ သည်။

“လွေး ... လာဟေ့။ ထိပ်စကနေ ဆွဲလှန်ကြရအောင်”

ဦးတုတ်ကြီးက ဆိုလာသည်တွင် လွေးက မိုးကာထိပ်စကို ဦးတုတ်ကြီးနည်းတူ ကိုင်သည်။ ဆယ်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော်ငြား လုပ် နေကျမို့ လွေး ကျွမ်းကျင်နေပါပြီ။

ရေစိုမိုးတာကို ဆွဲလှန်ပြီးသောအခါ ရေမစိုသော ရောင်းချ ဝတ္ထည်းများသည် ဆိုင်မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ စီရံချခင်းပြီး ဖြစ်နေ၏။

“ဒီဘုန်းကြီး ရဟန္တာဆိုတာ ဟုတ်များနေပြီလား မသိဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါ ... နွေခေါင်ခေါင် ရေစီးအောင် ရွာတဲ့မိုးများ မတွေ့ဖူးပါဘူးဟယ်”

“ဟုတ်ပါ ... နေ့လယ်ကပဲ ရုပ်ကလာပ်ကို မီးရှို့ခဲ့တယ်။ ညတော့ မိုးကချုပ်ပြီ”

ဖြတ်သွားရင်း ပြောသွားကြသော လုံမတစ်သိုက်ဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲရှိသည်ဟု လွန်ခဲ့သော သုံးလက သတင်းရ၍ လွေးတို့ အုပ်စုသည် ဤမြို့လေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ခရိုင်ကူးစင် နှစ်ခုလုပ်သော ပွဲမျိုးသည် စည်ကားမည်ဆိုတာ အတတ်သိနေ၍ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

လုံမတစ်အုပ်ကို ဦးတုတ်ကြီးက ကြည့်သလို လွေးကလည်း ရပ်ကြည့်၏။ နားလည်၍တော့ မဟုတ်ချေ။ ဦးတုတ်ကြီး စတိုင်လ်ကို ဖမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးတုတ်ကြီးသည် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် စကားပြောကောင်းသူမို့ ဦးတုတ်ကြီးကို လွေး သဘောကျသည်။

“လူလိမ်တွေ သူဌေးဖြစ်မယ့် အရပ်ဒေသပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“တောင်တရုတ်ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းကျတယ်လေ။ ဒီအထက် မြန်မာပြည်မှာ မိုးကြီးတာ ဆန်းသလား”

လွေး နှုတ်ခမ်းချွန်သွား၏။ ဦးတုတ်ကြီးကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေသည်။ စာရုတ်ပြည်ဆိုတာ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်မှန်း လွေး သိသည်။ ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးကို လွေး ရောက်ဖူး၏။ ညအိပ်သွားရသည်။ နိုင်ငံခြားဆိုတာ ဒါထက်ပိုဝေးမှန်း လွေး သိ၏။ သို့သော် ပွဲဈေးတွင် အရှုပ်ရောင်းနေသော ဦးတုတ်ကြီးက တရုတ်ပြည်ကို မသွားရသေးဘဲ မုန်တိုင်းကျတာ သိနေသည့်အတွက် လွေး အံ့သြခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း ... ငါ့ကို အထင်ကြီးသွားပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

လွေး မျက်လုံးလေး ပေတလပ် ပေတလပ်နှင့် ခေါင်းညိတ် ပြ၏။

ဦးတုတ်ကြီးက လွေး၏ခေါင်းကို လက်ဝါးကြီးနှင့် မိုးပြီး ခပ်ဖွဖွ ပုတ်သည်။

“အထာလေးတွေ ရှိတယ်ကွ။ ခေတ်မီအောင် ရေဒီယို စဉ်ဆက် မပြတ် နားထောင်ကွာ။ တွေ့ကရာ စာအုပ်ကို ဆွဲဖတ်၊ သတင်းစာ

ရှာနယ်ဖတ်ကွာ။ သူများတွေထက် ခေါင်းတစ်လုံးမြင့်မှာ သေချာတယ်”

“ကျွန်တော်မှ စာမတတ်ပဲ”

“မတတ်ဘူးဆိုပြီး ထိုင်ငိုနေလို့ စာက သူ့အလိုလို တတ်လာ မှာလားကွ။ သင်မှ တတ်မှာပေါ့။ တတ်ချင်ရင် သင်ကွာ”

“ဘယ်မှာသင်ရမှာလဲ”

“ကျောင်းမှာ သင်ပေါ့ကွ။ ဘာခက်တာ မှတ်လို့”

ဦးတုတ်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆွဲလှန်ထားသော မိုးကာ ကို ဝါးလုံးတန်းပေါ် ဆွဲတင်လိုက်သည်။

လူများသည် ပုရွက်ဆိတ်အုံကို ဆေးဖျန်း၍ ပုရွက်ဆိတ်များ ခြေဦးတည်ရာ ပြေးသလိုပင် ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာမှန်းမသိ။ အုံလိုက် ကျင်းလိုက် တဖွဲဖွဲပေါ်လာကြပြန်သည်။ ဗွက်ပေါက်နေသော ပွဲဈေးတန်း လေးသည် မူလအတိုင်း ပြန်လည်စည်ကားသွားပြန်သည်။

မုန်တိုင်းထောင်းထောင်းထခဲ့သော မြေကြီးမို့ မိုးရေနှင့် ထိသော အခါ ရွံစေးများအဖြစ် ပြောင်းလဲကုန်သည်။ အချို့ မြေနိမ့်သည့်နေရာ များဆို ဗွက်ပေါက်ကုန်သည်။ ဗွက်အိုင်မှန်းသိသော်လည်း ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေသော ပွဲခင်းလမ်းတစ်လျှောက်သည် ရှောင်ကွင်းမို့ နေရာ ခရိုချေ။ ညစ်ပေသွားမည်ကို သိသိချည်းနှင့် ပေနင်းရကုန်သည်။

ရွာငယ်လေးမို့ ပွဲရှားသည်။ ထင်ပါရဲ့။ ပွဲသို့ လာကြသူအပေါင်း မှာ ခေါက်မိုးကြောင်းများပါသော လက်ပြောင်သည့် ဝတ်စုံများကို ဝတ် လာကြသည်။ ရွှေဆွဲကြိုး၊ ရွှေလက်စွပ်၊ ရွှေလက်ကောက်များကို ခေါ်မိမိ ခွီတာ အကုန်ဝတ်လာကြသည် ထင်ရဲ့။ ဆွဲကြိုးများ နှစ်ကုံးပူးဖြစ်နေ

သည်။ ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းနီတို့သည်လည်း နှုတ်ခမ်းဘေးသားပေါ်
လျှံကျနေသည်။ အချို့များဆိုလျှင် နှုတ်ခမ်းကိုပင် ပြည့်အောင်မဆိုး
လိုက်နိုင်၍ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် ဂျီကာလိုလီနှင့် ငါးပုစိလေး
နှင့်ပင် တူနေသည်။

ထိုမပြင်တတ် မဆင်တတ် အလှတရားများသည် ရိုးသားမှု
ပေါ်မှ အခြေခံလာသည်မို့ တစ်မျိုးလေး ချစ်စရာကောင်းနေတာမှာ
အမှန်ပါ။

ရွှံ့စေးများ ပေဖွနေသော လမ်းကိုလျှောက်ဖို့ မိနပ်အသစ်များ
ကို နှမြောသည် ထင်ပါရဲ့ သားရေနဲ့ မစင်သေးသော မိနပ်များကို
လက်တွင်သာ စီးပြီး ခြေဗလာနှင့် အုပ်စုဖွဲ့သွားလာနေကြသည်။

“ဒီသေနတ် ဘယ်လောက်လဲ”

အလျှော့မထွက်နှင့် ဇာတ်ခုံတို့ဆီမှ ပြန်လည်သက်ဝင်လာပြီဖြစ်ရာ
ဈေးဝယ်၏ ပြောသံကို အာရုံစိုက် နားထောင်ရပါသည်။

“သုံးရာ”

လွေး ပြန်ဖြေ၏။

“ဒါက ယမ်းနဲ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ယမ်းကုန်ရင် ပစ်မရတော့ဘူး သားရဲ့”

ဝယ်သူ အမျိုးသမီးကြီးသည် လက်ဆွဲခေါ်လာသော သားငယ်
ကို ပြောပြန်သည်။ သားငယ်ဆိုသော်ငြား လွေးတို့နှင့် မတိုင်းမယိမ်း
အရွယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ လွေးသည် အသက်ဆယ်နှစ်နှစ်ဆိုသော်ငြား

ကိုယ်လုံးကိုယ်သည်သေး၍ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်မျှသာရှိသေးမည်ဟု ထင်ရ
လောက်မေ့သည်။

“ဟင့်အင်း ... သားက ကျည်ဆံပါတာပဲ ရအိုင်တာ”

“ကျည်နဲ့က မကောင်းဘူး သားရယ် ...။ ပစ်မိခတ်မိကုန်ရင်
ဇွတ်လုံးကန်းတတ်တယ်။ သူ့များ မျက်လုံးကန်းသွားရင် အဲဒါ သားမျက်လုံး
ကို ဖောက်သွားကြမှာ။ ယမ်းနဲ့ဟာပဲ ယူနော်”

ကလေးက မကျေနပ်သော်လည်း မျက်လုံးဖောက်မှာ ကြောက်
သွားသောကြောင့် ဝေမှိတ်မှိတ်နှင့် လွေးကို ကြည့်နေသည်။

“သုံးရာ မလျှော့တော့ဘူးလား”

“လျှော့လို့တော့ မရဘူးဗျ။ ယမ်းတစ်ကဒ် အပိုပေးလိုက်ပါ
မယ်”

“ဒီထက် ဈေးနည်းတာ မရှိတော့ဘူးလား”

“ဒါ ဈေးအနည်းဆုံးပါပဲ အန်တီ”

“ကဲ ... ကဲ ဒါပဲယူလိုက်မယ်။ ဈေးက ဆစ်ချင်သေးတာ
လူကြီးတွေ မရှိဘူးလား”

ထိုစကားကို လွေးမကြိုက်ပါချေ။ ကလေးဆိုပြီး အထင်သေး
သော အသုံးစကားမို့ လွေး မနှစ်သက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ပညာပြချင်လာ
သည်။

“ကဲ ... ကဲ ဒါပဲယူလိုက်တော့မယ်။ ယမ်းတစ်ကဒ် အပိုပေး
မှာနော်။ တစ်ကဒ်ကို ဘယ်နှခုပါလဲ”

“ငါးခု”

လွေး တုံးတံတိဖြေပြီး သေနတ်ကို မောင်းချိန်ကာ စမ်းပေးလိုက်သည်။ ယမ်းတစ်ကန်လျှင် ခုနစ်ခုပါခြင်းကို အမြင်ကပ်၍ ငါးခုပဲပေးရန် ကြံရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေသုံးရာကို ငွေလွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး ထွက်သွားသော သားအမိနှစ်ယောက်ကို ကြည့်မိသည်။

ကလေးသည် မိခင်လက်ကို ဆွဲသွားသည်ကို တွေ့၏။ ထိုမြင်ကွင်းမျိုးက လွေးအတွက် မထူးဆန်းတော့သည်မို့ သာမန်ကာ လျှံကာပင်။

ဦးတုတ်ကြီးသည် ပုဖောင်းမူတ်ပြီး အရုပ်ချိုးနေ၏။

ဦးတုတ်ကြီးဘေးတွင် လူတွေ ဝိုင်းအုံနေသည်။ ဒေါ်မြသည် အနောက်ခန်းမှ ဆိုင်ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

ဒေါ်မြသည် စည်သောလူအုပ်ကြီးကို အားပါးတရကြည့်ရင်း ...

“ဟွန်း ... ဝိုးချလိုက်တာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း၊ ပလူပျံနေပြီ”

ဒေါ်မြသည် ငှက်နီဆေးလိပ်ကို ဆိုင်ဝါးလုံးထောက်တွင် ထိုးခြေကာ ငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်လေး၊ သေနတ်ဘယ်လောက်လဲ ယမ်းနဲ့ဟာပြ”

မိသားစုတစ်လိုက်ဖြစ်သည်။ သားငယ်က သေနတ်ရချင်၍ အဖေနှင့် အမေလုပ်သူက မလွှဲသာ မရှောင်သာ ဖယ်ပေးရမည်ပုံမျိုး။

လွေးသည် ရွာကြိုက်ရွေးချို့သော ယမ်းသေနတ်ကို ထုတ်ပြသည်။

“သုံးရာပါ။ ယမ်းတစ်ကန်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ... သားက ပစ်လိုတာပဲ ရချင်တာ။ ကျည်ဆန်နဲ့”

“မယူရဘူး၊ ဒါပဲယူ ... ။ မျက်လုံးမှန် ပေါက်ကုန်ရင် အကုန်ဆေးရုံရောက်ကုန်မယ်။ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ဆေးဖိုးကုန်ဦးမယ်။ မင်းလည်း တလေးထောင် ရောက်သွားမယ်။ မရဘူး၊ ဒါပဲယူ”

စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနှင့်မို့ လွေးလည်း ကြောက်သွားသည်။ ကလေးလည်းထပ်ပြီး စောဒက မတက်ရဲတော့ချေ။ ထိုမိသားစုကို ယမ်းခုနစ်ကန် အပြည့်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ထောင်ဆိုသော ကိစ္စကြောင့် လွေးစိတ်ထဲ သေကံမသာဖြစ်ရသည်။

“အရုပ်ဘယ်လောက်လဲ”

စစ်သားရုပ်လေးများကို ထောင်ပြီး သားရေကွင်းနှင့် ပစ်ဆော့သည့် အရုပ်ဖြစ်သည်။

လွေး မော့ကြည့်လိုက်ရာ တည်ကြည်သော လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင့်အင်း ... သားက အရုပ်သေးသေးလေး ရချင်ဘူး။ သေနတ်ပဲ လိုချင်တာ”

လက်ဆွဲထားသော ကလေးက ပူဆာသည်။ ထိုလူကြီးသည် တလေးရှေ့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“သေနတ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ သားရယ်။ ဗိုက်လည်း မဝဘူး။ နားဆူတယ်”

“သားက ပစ်ချင်တာ”

“ဒီအရပ်ကလေးတွေကို ထောင်ပြီး သားရေကွင်းနဲ့ ပစ်ပေါ့ သားရယ်။ လက်ဖြောင့် မဖြောင့်တောင် သိရသေးတယ်။ ကျည်ဆန် ကုန်ပြီး ဖမ်းလို့မရတော့မှာလည်း မပူရဘူး။ ကျည်ဆန်က ပွဲရောက်လာ မှ ဝယ်လို့ရတာလေ။ ပွဲက အကြာကြီးနေမှ ဖမ်းခါလာတာလေကွာ။ ဘာလဲ ... သားက ဘုန်းကြီးတွေကို ခဏခဏ သေစေချင်လို့လား”

လူကြီး၏ စကားကြောင့် ကလေးငယ်သည် ပြုံးလာသည်။

“ဘုန်းကြီးကို သေတယ်လို့ မပြောရဘူး။ ဖေဖေ ဝမ်းကြီး တော့မှာပဲ။ ဖျံလွန်တော်မူတယ်လို့ ပြောရတယ်”

ထိုလူကြီးသည် သားငယ်၏ ဦးခေါင်းကို ဖွင့်ပုတ်ကာ အားစား တရ ရယ်သည်။ လွေးသည်ပင်လျှင် ယောင်နန ရယ်လိုက်ရသေး၏။

တရားအပြစ်ကောင်းသော ဖခင်ကြောင့် လွေးမှာ ငွေတစ်ရာ ငါးဆယ်သာလျှင် အိတ်ထဲထည့်လိုက်နိုင်သည်။

“ကလေးက အဖီလို့ ဂျီလာရင် ဆေးနတ်ကို တဖန်းဖန်း ဖမ်းပြ ရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။ မင်းနဲ့တော့ လူမွေးသူမွေး ပြောင်မယ် မထင်ပါဘူး လွေးရယ်”

ဒေါ်မြသည် အရှုပ်ရောင်းပြီး ငါးထပ်တိုက် ဆောက်ချင်တယ် ထင်ပါရဲ့။ လွေး၏ လုပ်ရပ်ကို အားမရသလို ဆေးပေါ့လိပ်ဖွားရင်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်မြည်သည်။

“ဟိုလူဆိုလည်း အရှုပ်ပဲချိုးနေ ... ဒီညဈေးမရောင်းတော့ ဘူးလား မသိဘူး”

ခွေးခြေခုံပေါ် ရူးတစ်ဖက်ထောင်ကာ ပွဲလာဉှော်ဝရိသတ်များ

ဆို ဒေါ်မြကြည့်နေပြန်သည်။

“ဟွန်း ... မနက်ဖြန်တော့ ပိတ်ရက်ပဲ။ ဒီမြို့မှာ သောင်တင် ပြန်ဦးမှာလား”

“မတင်ဘူး။ ဒီဇာတ်က ဘုရားပွဲဆက်မယ် ပြောတယ်။ သုံးရက် နေ့မှာ။ ဒီရွာနဲ့လည်း သိပ်မဝေးဘူး။ ဆယ်ငါးမိုင်ပဲတဲ့။ ဇာတ်ကောင်း လို့ ဆက်ဌားတယ်လို့ နေ့လယ်က ဘုရားကုန်းမှာ ဂေါပကတွေ ပြောနေ ကြတယ်”

ဒေါ်မြ ကျေနပ်သွားသည်ထင်ရဲ့။ ပွဲစီပွဲစီပြောမလာတော့ဘဲ ခြိမ်းခြောက်နေသော ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ မီးခြစ်ပြီး ညှိပြန်သည်။

ပွဲခင်းတစ်ခင်းလုံးသည် ဈေးသည်၊ ဈေးဝယ်များနှင့် တစ်မျိုး၊ အသံ၊ ခုန်သံ၊ သီဆိုသံများနှင့် တစ်ပုံ စည်ကား၍ နေလေတော့၏။

ပွဲပြီးသောအခါ ဖြူမွှေးသော ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ခွံများသည် ပိုင်ရှင်မှ လွင့်ပျောနေကြကုန်သည်။

မြို့ခံများ၏ အပျော်တမ်းဈေးဆိုင်တန်းများကိုမှ ဖြူဖျက်လက်စ တွေ့ရသည်။

ဝါးလုံးထိုး၍ နှီးကြိုးများချည်ကာ အဖြစ်ဆောက်ထားသော တဲငယ်များကို ဖျက်ပြီး ဝါးလုံးများကို တစ်ချောင်းချင်းနှုတ်ယူကြသည်။ ပြီးနောက် နွားနှစ်ကောင် ကထားသော လှည်းပေါ်တင်ပြီး မူလဌာနသို့ သယ်ဆောင်သွားကြကုန်သည်။ လွေးသည် ပုဆိုးခြုံကာ နေဖင်ထိုးသည် အထိ ကွေးနေခဲ့သည်။ အထက်မြန်မာပြည်မှ မနက်ခင်းပိုင်းတွင် ချမ်းစိမ့်စိမ့် နှင့် အိပ်လိုကောင်းသည်။

အစီအစဉ်မကျ ဝင်နေကြသော ဖျက်ဆီးရေးသမားများကြောင့် လွေး နိုးလာခဲ့သည်။

ဇာတ်အဖွဲ့သားများသည် ခင်မင်နေကြသော ဈေးဆိုင်တန်းမှ လူအချို့နှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ ပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုမြင်ကွင်းမျိုးသည် လွေးအတွက် ရိုးနေခဲ့ပါပြီ။

ဇာတ်အဖွဲ့ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသော ရွာသူအချို့ မကြာခင် နှိပ်စက်တော့မည်။ ဇာတ်ကားသည် နေ့လည်တစ်ချက်တီးလောက်ကို ချိတ်ခွာမည်ဟု လွေး သတင်းကြား၏။

“လွေး ... နိုးရင်လာဟော့၊ ဒီမှာ ထမင်းကြော်နဲ့ လက်ဖက်ရည် သောက်”

ဒေါ်မြ၏ အော်သံဖြစ်သည်။ ထမင်းကြော်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို ခြံနိုးနေ၍ ကျွေးသောကြောင့် ဒီတစ်ပွဲတွင် အခြေအနေကောင်းသွားပြီ ဆိုကာ လွေး သဘောပေါက်သွား၏။ နှစ်ချို့ဖြစ်နေသော ကလေးကစား နရာများသည် အိတ်ကြီးထဲ၌ ကုန်သလောက်နီးနေပြီဖြစ်သည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ဒေါ်မြက နောက်ထပ်လက်ကောက်လုံးချော ဘစ်တွင်းထပ်ဝတ်တော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“မိုးကရွာထားတော့ ဇာတ်စင်နောက် အိမ်သာက ပြည့်နေပြီ။ တိစ္ဆရီရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းဘေးက စာသင်ကျောင်းမှာသွား။ အဲဒီက သန့်တယ်”

ဆီကွင်းနေသော နှုတ်ခမ်းကို လုံချည်စနှင့် ဖြစ်သလိုသုတ်ရင်း ဒေါ်မြက ပြောသည်။

“မင်းကလည်းကွာ ... စားတုန်း သောက်တုန်း ...”

“သတိရတဲ့ အချိန်ပြောရတာပဲ။ လောကမှာ စား၊ ဝတ်၊ နေရေးအပြင် အဲဒီကိစ္စကလည်း အရေးကြီးဆုံးထဲပါတယ်”

ဦးတုတ်ကြီး ပြုံးသည်။ ဦးတုတ်ကြီးပြုံးလျှင် လွေး သိပ်ကြိုက်

သည်။ နတ်ခမ်းထောင်စွန်းသည် ဝါးဘက်သို့ ကွေးတက်သွားသည်။

“နေတော့ လမ်းအေးတဲထိုး၊ ငါတို့လောက် နယ်စုံတာလည်း ပြောနဲ့၊ စားတော့ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်နဲ့ သူများချက်ထားတာ အဆင်သင့် ဝတ်တော့လည်း မလျော်မဖွတ်က ခပ်များများ”

“ရှင်ကျေးဇူးမကန်းနဲ့၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ကျုပ်လည်း ချက်ကျွေး ပါတယ်”

ဦးတုတ်ကြီးတို့လင်မယား၏ ဇာတ်လမ်းက စလာသည်။

မကြာခင် ထအော်ကြမည်။ အော်ပြီးလျှင် ရိုက်နှက်ချင် ရိုက်နှက် ကြမည်။ ပြီးလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ချောမြေကြပြန် မည်။ ဦးတုတ်ကြီးတို့နှင့် နေလာသည်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်သေးသော်လည်း ဒီအထာမျိုး လွေးအတွက် ရိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတုတ်ကြီး နှင့် ဒေါ်မြကြားတွင် နားညည်းမခံတော့ဘဲ လက်ကိုသာ ပုဆိုးပေါ်ဖြစ် သလို သုတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဝိုက်ထဲမှ စာရစ်ရစ်နှင့် နာလာသည်။

မနေ့ညက ဒေါ်မြသုတ်ပေးသော လက်ဖက်ကို စားကောင်း ကောင်းနှင့် ပန်းကန်မှ အကပ်ပါမကျန် လျက်စားလိုက်ပြီးကာမှ ဆန္ဒ ပြုလာသည်။

သွားနေကျ လမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဇာတ်ခုံနောက်သွားမည် ကြံပြီးကာမှ ဒေါ်မြ၏စကားကို သတိရလာပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း အနောက် ဘက်ရှိ စာသင်ကျောင်းသို့ လှည့်ဝင်လာသည်။

ဦးတုတ်ကြီး၏ စကားအရ ထိုကျောင်းသည် မူလတန်းသင်

စာသင်ကျောင်းဆိုတာ လွေး သိရသည်။

မူလတန်းဆိုတာ ဘာပြောတာမှန်း မသိသော်လည်း မိမိနှင့်

ရွယ်တူများသာ သင်ကြားကြသည်ကို လွေး သိသည်။

ထရုတ်နှင့်ကာထားသော အိမ်သာထဲသို့ လွေး ဝင်လာသည်။

ဆင်ကောင်များ ထည့်ကုန်သည်။

လွေး ချက်ချင်း နှာခေါင်းပိတ်လိုက်၏။

ဘာထူးလို့လဲ၊ ဒီအိမ်သာလည်း ပွဲခင်းအိမ်သာနှင့် ထူးခြားနား

မပါဘဲ တွေးမိပြန်သည်။

ထို့ကြောင့်လွေးသည် အိမ်သာပေါ် မတက်တော့ပါ။ စပါးခွံခင်း

ထားသော လမ်းကြောင်းမှာမူ အနံ့အသက်ကောင်းကောင်း သွားပစ်ခဲ့ သည်။

လွေး မျက်လုံးထဲ ကျောင်းဆောင်ကြီးကို မြင်နေရသည်။

လွေးစိတ်ဝင်စားလာသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် တွေ့ကရာ ဝါးခြမ်းပြားသို့ပြီး သန့်စင်ကာ ကျောင်း ဆောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။

ထရုတ်များကြားမှ လွေး ချောင်းကြည့်သည်။ ကျောက်သန်ပုန်း ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်တွင် ခုံတန်းရှည်များကို တွေ့ရသည်။

ဆရာမက စာသင်ပြီး ကျောင်းသားများက နားထောင်နေမည့် အဖြစ်ကို လွေး မြင်မိသည်။ ပြုံးဖြစ်သွားသည်။ လွေးလည်း စာသင်ချင် သည်။ ရွယ်တူများနှင့်လည်း ဘောလုံးကန်ချင်သည်။ သို့သော် လွေးထံ တွင် သူငယ်ချင်းမရှိချေ။ ဦးတုတ်ကြီးနှင့် ဒေါ်မြသည်လည်း မကြာခဏ

ပြောင်းရွှေ့နေသောကြောင့် လွေးကို ကျောင်းမထားပေးကြပေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စာအံသံကို လွေး ကြားရသည်။

စိုစွတ်သောလေ၊ လွေး မကြာခဏကြားဖူးပါ၏။ လွေးတို့ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် စာသင်ကျောင်းများကို ဖြတ်ရသည်။

ထိုသို့ ဖြတ်သောအခါ သံပြိုင်ထွက်ပေါ်လာသော စာအံသံကို လွေး သဘောကျသည်။ လွေးလည်း အမျိုးသမီးလို စာအံချင်သည်။

ထို့ကြောင့် အသံလာရာဆီသို့ လွေး ချဉ်းကပ်လာသည်။ အသံသည်တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ လွေးသည် မုန်းဆလာရင်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ညီညာထကြ၊ ဆုံးမနာယု၊ လာမူကြီးဆီး၊ ဟိန်းလုပ်ကြွေးသင်ထွေးအံရွတ်၊ တပည့်ဝတ်၊ မချွတ်ငါးခုသာ”

“သားသမီးဝတ်”

“ကျွေးမွေးမပျက်၊ ဆောင်ရွက်စီမံ၊ မွေခံထိုက်စေ၊ လူမှုဝေခွဲစောင့် လေ့မျိုးနွယ်၊ ဝတ်ငါးသွယ်၊ ကျင့်ဖွယ်သားတို့တာ”

လွေးသည် မန်ကျည်းပင် နောက်ကွယ်မှ ပုန်းခိုပြီး ငေးနေသည်။

ဘုန်းကြီးသည် ကြိမ်လုံးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ကာ ကလေးများအကြား ဖြတ်လျှောက်နေသည်။ ဆယ်ဦးခန့်သာရှိမည့် ကလေးများသည် လက်ဝိုက်ကာ သံပြိုင်အော်နေကြသည်။

လွေး သဘောကျသည်။ ဦးတုတ်ကြီး ပြီးသလို နှုတ်ခမ်းထုတ်

ဝါးသို့ရောက်အောင် ဟန်လုပ် မပြုနိုင်တော့ဘဲ ငေးနေသည်။

လွေးလည်း သူတို့လို အော်ချင်သည်။ သို့သော် သူတို့အော်သည့်စာကို လွေးမသိချေ။ ထို့ကြောင့် မန်ကျည်းပင်ကို ကျောက်ကာ ငူငူကြီး ထိုင်ခိုင်းနေမိသည်။

“ဟေ့ ... နင် ... ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အသံတစ်ခုကြားရသည်။ လွေး မော့ကြည့်လိုက်၏။

ဆံပင်တိုတိုလေးများကို ဂျုံနှစ်ခွချည်ထားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“စာသွား မသင်ဘူးလား။ နင်တော့ ဘုန်းကြီးရိုက်ခံ ထိတော့မယ်”

လွေး အံ့သြသွားသည်။ လွေးသည် ထိုစကားသံမျိုးကို မကြားဖူးပါချေ။ လွေးကိုလည်း ရွယ်တူကောင်မလေးက ဘယ်သောအခါမှ စကားမပြောခဲ့ဖူးပါ။

“နင်လည်း ငါ့လိုပဲ ... စာမသင်ချင်လို့ မဟုတ်လား”

ကောင်မလေးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် လွေးအနီး၌ ထိုင်သည်။ လွေးကို သေချာကြည့်သည်။

လွေးစိတ်ထဲ မလုံမလဲ ဖြစ်ကုန်သည်။

ကောင်မလေးသည် ဂါဝန်ရှည်စပေါ့လုံးလေးများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ မွှေးရနံ့တစ်မျိုးလည်း ရသည်။

ရှုဖို့နပ် အဖြူရောင်လေးက ကောင်မလေး ခြေထောက်တွင် မွှေးသန့်နေသည်။ လွေးကတော့ ဦးတုတ်ကြီး၏အကျ ပုဆိုးညစ်ထေးသား

၂၄

ကို ဝတ်ထားသည်။ ဝတ်ဆင်သည် ကွင်းကျယ်ပြီး ကြီးနေ၍ စွန်တောင်ဆွဲ
ဖြစ်နေသည်။ ရုပ်အင်္ကျီလေးသည်လည်း ကြယ်သီးရွှေနေသောကြောင့်
မတွယ်သည့်အလုံးက မတွယ်နှင့် ပေါက်လွတ်ဝဲစားဖြစ်နေသည်။ ပြီး
နောက် ရေမခိုးသည်မှာ သုံးရက်မျှရှိသွား၍ ကိုယ်ကနဲနေသည်ကို
သိသည်။ ပြီးနောက် ကွဲရိုင်းဖိနပ် အဝါရောင်လေးမှာ ရွံ့ပေနေသည်။
အဝါသည် အမည်းရောင်ဖြစ်နေသည်။

“နင့် နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“လွေး”

ကိုယ်လေးကို နောက်တွန်းပြီး မဝံ့မရဲဖြေသည်။

ကောင်မလေးသည် ရှေ့တိုးလာသည်။

“နံလိုက်တာ။ နင် ... အီးပေါက်တာလား”

လွေး ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ကောင်မလေးက လွေးခြေထောက်
ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ မည်းတူးနေသော လွေး၏ ခြေချောင်းလေးများသည်
ဖိနပ်ကို အားပြုပြီး ကုတ်နေသည်။

“နင့်ကြည့်ရတာ ရေခိုးမယ့်ပုံလည်း မပေါက်ဘူး။ ရေပုံမှန်
ခိုးရတယ်ဟဲ့ တစ်ရက်တစ်ကြိမ်တော့ အနည်းဆုံးပဲ။ ဒီလောက်
ပူတာ နှင့်ခိုးရေမခိုးဘဲ နေနိုင်စာယ်။ နင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်နှစ်နှစ်”

“ဒါဆို ... ငါနဲ့ အတူတူပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကိုယ်လုံးနှစ်လုံးကို ကလေးနှစ်ယောက်လုံး
နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြန်သည်။ မိန်းကလေးသည် အရပ်မြင့်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာပွင့်ပြီး

သည်။ အသားအရေသည် ဝင်းမွတ်ဖြူစင်သည်။ ကောင်လေးသည်
ကိုယ်ခန္ဓာပိန်လိုပြီး အရပ်ပူသည်။ ရေမခိုးရက်များသောကြောင့် အရေပြား
ပေါ်တွင် ငါးကြင်းကွက်များ စွဲနေ၏။ ဆံပင်လေး ကျိုးတိုးကျွတ်နှင့်
ကောင်လေးသည် ကောင်မလေးရှေ့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကုပ်နေသည်။

“ငါနာမည်က ချစ်ပန်းနင်းဆီ။ နင်ရော ...”

“လ ... လွေး”

“တစ်လုံးတည်းလား”

ကောင်လေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နင်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

လွေးသည် ဘာဖြေ၍ ဖြေရမှန်းမသိချေ။ ထို့ကြောင့် ပွဲခင်းကို
သာ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

“ဪ ... တောင်ပိုင်းမှာလား။ ငါက မြောက်ပိုင်းမှာနေတာ။
ကျောင်းလည်း မြောက်ပိုင်းမှာပဲ တက်တာ။ နင်ဘယ်နှတန်းရောက်ပြီလဲ။
ငါတော့ ခုနှစ်တန်း ဖြေထားတာ။ နွေရာသီယဉ်ကျေးလိမ္မာတက်ရမယ်တဲ့။
ငါ့မေမေက ဒါကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာ။ ငါ့မေမေက ဆရာတော်
ဘုရားကို သွားလျှောက်တယ်လေ”

“ဒီမှာ ဒီလို သင်ချင်ရင် ဆရာတော်ဘုရားကို လျှောက်လို့ရ
သလား”

“အင်း ... လျှောက်ရတယ်။ ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုဘူး။ အလကား
သင်ရတာ။ ငါတော့ စိတ်ပျက်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပီစီကွေးလေးကွေးနဲ့
အတူ သင်ရမှာလေ။ မသင်ချင်ဘူး”

ကောင်းမလေးသည် စိတ်ပျက်စွာပင် နာခေါင်းလေးရုံရှိ ပြောသည်။

“အိမ်က မကြီးက သွားသင်ရမယ်တဲ့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဆို သုရားစာတတ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်”

မျက်လုံးလေး ပြူးသွားလိုက်၊ နာခေါင်းလေးနဲ့လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းလေး စုလိုက်နှင့် ပြောနေသော ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို လွေး ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ လှ၍လား၊ အားကျစိတ်ကြောင့်လား မသိ၊ ချစ်ပန်းနှင်းဆီနှင့် ခုလို ပြောနေရသည်ကို လွေး ဖျော်သည်။

“သမီးရေ ... သမီး ... ချစ်ပန်းနှင်းဆီ”

ခေါ်သံစာစာနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသောအခါ ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ရုတ်တရက် ထရပ်ကာ ပြေးထွက်သွားသည်။ လွေးကို ထပ်လည်မကြည့်သလို နှုတ်လည်း ဆက်မသွားတော့ပေ။

လွေး စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် စာအံသံကို နားမထောင်တော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ထထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ ဒေါ်မြက သစ်ကိုင်းခြောက်များနှင့် မီးဖိုပြီး ထမင်းအိုးတည်နေသည်။

“လွေး ... လာဟေ့၊ တို့ ရေသွားချိုးရအောင်”

လွေးပျော်သွားသည်။ မဟုတ်ရင်တောင် လွေး ရေချိုးချင်လှပါပြီ။

“တယ်မှာ သွားချိုးမှာလဲ ဦးတုတ်ကြီး”

ဤမြလေး၏ ဧည့်သည်ဖြစ်သော လွေးတို့အဖို့ ရေနံ အပေါ့

အပီးက ဓုက္ခပေးနေသည်။ ဦးတုတ်ကြီးက ဘုန်းကြီးထံ ခွင့်ပန်ကာ သောက်သုံးရေကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှရသော်လည်း ချိုးရေအတွက် ခက်ခဲလှသည်။

“ရွာအရှေ့ရပ်မှာ ချောင်းတစ်ချောင်း ငါတွေထားတယ်။ လျှော်စရာရော ယူခဲ့ကွာ။ ဆပ်ပြာတစ်ခဲဝယ်ပြီး သွားတာပေါ့။ စိတ်ကြိုက်ချိုး၊ စိတ်ကြိုက်လျှော်ပေါ့ကွာ”

ဦးတုတ်ကြီးက ထိုသို့ပြောသောအခါ လွေးသည်လည်း အားမနာတမ်းပင် အဝတ်အိတ်ကြီးကို ဖုံးသည်။

“ဟ ... ငါကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲကွာ”

“လျှော်စရာတွေ ယူခဲ့ဆို ... ”

“လျှော်စရာယူခိုင်းတာလေ။ နေရာရွှေ့ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“အားလုံးလျှော်စရာတွေချည်းပဲ”

လွေး၏ အဖြေစကားကို ဦးတုတ်ကြီး ပြုံးမိသွားသည်။ ပြီးနောက် လွေး၏ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွပုတ်သည်။

“တယ်လည်း အသန်ကြိုက်တာကိုးကွာ၊ ကြီးပွားဦးမယ်။ ကဲ ... သွားမယ်၊ မယ်မြရေ ... ငါတို့သွားပြီဟေ့”

“ကြွ ... ကြွ ရေထဲက ငါတွေလည်း မူးလဲကုန်ဦးမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါးဟင်း စားရတာပေါ့”

ဦးတုတ်ကြီးက နည်းနည်းမှာ အကျောခံသူ မဟုတ်ပါချေ။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်မြအပေါ် ဖြစ်သည်။

“မြန်မြန်ပြန်လာကြနော်၊ ကျွန်လည်း ချိုးဦး၊ လျှော်ဦးမယ်”

“အဲဒီအိမ်မှာ စောင့်၊ ကြာမယ်”

ဦးတုတ်ကြီးသည် မမှီမကမ်း လှမ်းအော်ဖြစ်အောင် အော်လိုက်သေးသည်။

လမ်း၌ အိမ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ့၍ ရွှေဝါဆပ်ပြာတစ်ခဲ ဝယ်သည်။ ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်မို့ တစ်ရာပြည့်သွားအောင် နေကြာစေ၊ စာကလေးချေးကြော်ပင် စားလိုက်ရသေး၏။

“ဟာ ... ရေက ကြည်စိမ့်နေတာပဲနော်”

တသွင်သွင်စီးနေသော ချောင်းရေကိုကြည့်ပြီး လွေး ပြောသည်။ ကလေးများသည် မိမိတို့တိုင်း ဖခင်တိုင်းပင် အမြင့်မှ ရေထဲသို့ ခုန်ချနေကြသည်။

“အထင်တော့ မသေးနဲ့ လွေးရေ၊ ရေတော့ တော်တော်နက်ပုံရတယ်”

ရေအောက်ရှိ ကျောက်ခဲများကို မြင်နေရသော်လည်း ဦးတုတ်ကြီးက ရေထဲမဆင်းရသေးဘဲ ရေနက်တယ်ဟု ပြောနေပြန်သည်။ လွေးဘဝင်မကျချေ။

“မယ့်ဘူးလား၊ ဟိုကလေးတွေ ခိုင်စင်ပစ်နေတယ်လေ၊ ရေတိမ်ရင် သေကုန်မှာပေါ့ကွ”

လွေး နှုတ်ခမ်းလေး ချွန်သွားသည်။ ကျောက်တုံးအမြင့်ကြီးပေါ် ကုတ်ကပ်တက်ပြီး ထိပ်ဆုံးရောက်မှ ရေထဲခုန်ချနေသော ကလေးများကို ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

အချို့က ခိုင်စင်ပစ်သည်။ အချို့တော့ ရိုးရိုးသာ ခုန်ချသည်။

ကလေးများသည် ရေစီးအတိုင်း အလိုက်သင့် စုန်မျှောလိုက်၊ ကမ်းပေါ်ပြန်တက်လိုက်၊ ပြန်ခုန်ချလိုက်နှင့် ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ဆော့နေကြသည်။

“လွေး ... လာကွာ၊ ဘာငေးနေတာလဲ”

ဦးတုတ်ကြီးသည် ကျောက်ပြာကြီးတစ်ချပ်ပေါ် ကျကျနနထိုင်ပြီး သယ်လာသောပုဆိုးကို စတင်လျှော်ဖွတ်သည်။ လွေးတို့ နည်းတူပင် တမ်းစပ်၍ အဝတ်လျှော်သူ အချို့ရှိနေသည်။ သို့သော် ဦးတုတ်ကြီးလို ယောက်ျားများ မဟုတ်ကြဘဲ လုံချည်ရင်ရှားနှင့် ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးများသာဖြစ်သည်။

“နတ်ခိုင်းစားနေတာလေ”

ဆော့နေကြသော ကလေးများကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောသော စကားဖြစ်သည်။

လွေးသည် ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ဆပ်ပြာတိုက်ပြီးပွတ်ရင်း ကြည်စိမ့်သော ရေကို ငေးကြည့်သည်။

“သွားလေရာ ဒီလို ချောင်းမျိုးရှိရင် ကောင်းမယ်ဟေ့၊ အသိနောက်ကျလိုက်တာ၊ ငါက ဒီလိုရေကြည်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး”

“ချောင်းရှိတာကိုတော့ သိတယ်ပေါ့”

“သိတာပေါ့၊ ရှေးလူကြီးတွေထဲမှာလည်း ပညာရှိတွေ ပါပါတယ်ကွ၊ ရွာတစ်ရွာတည်မှီအတွက် အရင်ဆုံး လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကို ဂရုစိုက်ကြတယ်၊ ရေကြောင်း၊ ကုန်းကြောင်း၊ ကုန်းကြောင်းမသာစွဲနေရာဆို သေချာပေါက် ရေကြောင်းသာမှာပဲ၊ နှစ်ခုလုံးသာတာလည်း

ရှိတာမို့။ မသာရင် ရွာက တည်တံ့ခိုင်မြဲမှု မရှိဘူး။ နေရာတာ အဆင်မပြေရင် ပြောင်းကုန်ကြမှာပဲ။ ဒီလို မြို့ဆိုတာ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ ရွာတစ်ရွာမှာ အိမ်ရွာနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ မြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ချောင်းငယ်လေးရှိကို ရှိရမယ်။ ဒါမှ ရွာဖြစ်တာ”

“ဦးတုတ်ကြီးက အရမ်းတော်တာပဲ”

“ဒါပဲလေကွာ။ ဒါကို လွှာသုံး”

ဦးတုတ်ကြီးက လက်ညှိုးဖြင့် မိမိဦးခေါင်းကို ထိုးပြသည်။

“ဒီမြို့လေးက နေရာတာ အဆင်ပြေတယ်ကွာ။ သန့်တယ်။ ရိုင်းပင်းကြတယ်။ အစားအစာလည်း ပေါတယ်။ မြေနုရာလည်း ကောင်းတယ်။ မြို့ကြီးပြကြီးကလွဲရင် ဒီမြို့ကလည်း အခြေချသင့်တဲ့ မြို့ပဲ”

“အခြေချတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“အိမ်နဲ့ ယာနဲ့ ကောင်းကောင်းလုပ်ကိုင်စားတာပေါ့”

“ဒါဆို ဦးတုတ်ကြီးတို့လည်း ဒီမှာ အခြေချလေ”

“မရဘူးကွာ။ ငါတို့က ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမားတွေ။ မနေနိုင်ဘူး။ ငါတို့ရဲ့ ဗီဇကကို နေလို့မရတာ။ ငါတို့အတွက် အိမ်မလိုပါဘူးကွာ။ အတွေ့အကြုံတွေပဲလိုတာ”

“အတွေ့အကြုံ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွာ။ ငါတို့လောက် အတွေ့အကြုံများသူ လောကမှာ ရှိဦးမလား။ ခု ... မင်းပဲကြည့်လေကွာ။ ခုမှ ဆယ်နှစ်နှစ်၊ ရွယ်တူတွေထက် အတွေ့အကြုံ ပိုကောင်းတယ်။ ငါတို့ လင်မယားနဲ့ တွေ့ကာ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး။ ဒီကြားထဲ မင်းဘယ်မှာတွေ နေပြီး ဘာတွေ

ဆုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပဲဖြစ်မှာပါ။ ရွယ်တူတွေထက် မင်းခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်တယ်။ စာမတတ်တာက လွဲလို့ပေါ့”

“ကျွန်တော် စာသင်ချင်တယ်”

“သင်ပေါ့ကွာ”

“ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကို ဦးတုတ်ကြီး လိုက်ပြောပေးပါလား”

“ဟေ့”

ဦးတုတ်ကြီးသည် ဘယ်နှခါတိုက်တိုက် ဆေး (လွှေ) မပြောင်သော ပုဆိုးကို ရေညစ်ရင်း လွှေကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်သည်။ ဦးတုတ်ကြီး၏ မျက်ဝန်းသည် စကားလုံးများစွာ ရေရွတ်နေခဲ့သည်။ တကယ်ပြောတာလား။ မင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား လုပ်မလို့လား။ စာသင်မယ်ဆို မင်းဒီမှာ နေထားခဲ့ရမှာနော်။ မင်းနေနိုင်လို့လား ... ဆိုတာမျိုးက အခြေခံသဘောတရားပါဝင်နေသည်။ ထိုအကြည့်၏ နောက်ကွယ်တွင် စိတ်မချခြင်းက လေးနက်စွာ ပျော်ဝင်နေ၏။

သွေးမတော်၊ သားမစပ်သော်လည်း လိမ္မာပါးနပ်သော လွှေကို လပိုင်းအတွင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်မိနေပါပြီ။ နေရာဒေသ အစွဲ၊ မိတ်ဆွေအစွဲမထားတတ်သော်လည်း ဦးတုတ်ကြီးသည် ငယ်ရွယ်သေးသော လွှေကို စွဲနေမိသည်။ လွှေနှင့်အတူ စားသောက်၊ သွားလာရသည်ကို ဖော်သည်။ အရပ်ရောင်းသော လမ်းနေလူကြီးမို့ မည်သူမျှ အထင်မကြီးကြသော်လည်း လွှေက အထင်ကြီးပေး၍ ကျေနပ်သည်။ ထို့ကြောင့်လား မသိ။ လွှေကို သာမန်ထက် ပိုခင်မင်မိသည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း နေထားခဲ့မှာလား”

သွားမှာမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ကျွန်တော် ဦးပွဲမြတို့ရဲ့က လာတာလေ။ ဦးတုတ်ကြီးကို ပိုသဘောကျလို့”

“ခုတော့ ငါ့ထက် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပိုသဘောကျသွားပြီ မဟုတ်လား”

လွေး ပြုံးသည်။ သို့သော် လွေး၏ အပြုံးထဲတွင် နာကျင်ခြင်းများ ပျော်ဝင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုံးနေသော နှုတ်ခမ်း၏ အထက်တွင် မျက်ရည်များ ဝေ့သီနေသော မျက်ဝန်းအစုံရှိနေသည်။

“ဦးပွဲမြထက် အရင် ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မောင်ရှိုင်းအဖွဲ့မှာ”

မောင်ရှိုင်းအဖွဲ့ဆိုသည်မှာ မျက်လှည့်အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ အဖွဲ့က ကြီးသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားကြီးနှင့် သွားလာပြီး မျက်လှည့်ပြသော အဖွဲ့ဖြစ်၏။ ထိုမောင်ရှိုင်းအဖွဲ့သည် မန္တလေးမြို့၌ အခြေစိုက်သည်။ လူဝင်လူထွက်များသည်။ မွေးစပေါက် အုတ်မှစ၍ သေခါနီး အဘိုးအိုထိ အလုပ်ထဲ အကူအညီဝင်သူမှန်သမျှ ရှိသည်။

မောင်ရှိုင်းအဖွဲ့သည် ဆပ်ကပ်ရော မျက်လှည့်ပါ ပူးပေါင်းတင်ဆက်၍ ပရိသတ်ပေါများသည်။

“ကျောကို ကြည့်ရတာတော့ လူတော်လူကောင်းဖြစ်မယ်ပုံပဲ။ မုန်း ... မင်းရဲ့ လက္ခဏာ”

“ဦးတုတ်ကြီးက ဝေခင်ကြည်တတ်လို့လား”

“လူစုံနဲ့ နေလာတာပဲကွာ။ အကျွမ်းကြီး မဟုတ်တောင် တီးမိ

ခေါက်မိတော့ ရပါတယ်”

ဦးတုတ်ကြီးသည် လွေးကို မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲလှည့်ပြီး လက်ဝါးဖြန့်ကြည့်သည်။

“မင်း လက်က ခွက်လေးဝဲ”

“ဟာ ... ဦးတုတ်ကြီးက လှုပ်ပြီ”

လွေးသည် ခွေးလက်လို့ အပြောခံရ၍ ရှက်ပြီး ရေထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။

“မင်းဘာလို့ ဒီရွာမှာ နေထားခဲ့ချင်တာလဲ”

“နေချင်လို့”

“ငါတို့နဲ့ ခွဲရတာရော ဝမ်းမနည်းဘူးလား”

“တစ်နေ့ပြန်တွေ့မှာပဲ”

“မတွေ့ရင်ရော”

“တွေ့မှာပါဗျာ။ အဲဒီအချိန် ကျွန်တော်က ဦးတုတ်ကြီးထက်ပါ တော်ရင်တော်နေမှာ”

ဦးတုတ်ကြီး ပြုံးသည်။

ရေထဲ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် လုပ်နေသော လွေးကို ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာသေးကွေးသည်မှလွဲ၍ နူးရည် ဖူးရည် ကောင်းသော လွေးကို ဦးတုတ်ကြီး ချစ်သည်။

သို့သော် လွေးနှင့်ခွဲရပေဦးမည်။

စိတ်မကောင်းသော်လည်း လွေးကို ထားခဲ့ရပေဦးမည်။

ဦးတုတ်ကြီး မျက်ရည်စိုမိသည်။ ပြစ်မလာသေးသော ကံကြမ္မာ
ကို ကြည့်နေရုံ တိတ်တဆိတ်ကြွေကွဲနေခြင်းသာ ပြစ်တော့၏။

လွေးနှင့် ဦးတုတ်ကြီးသည် ဆရာတော်ဘုရားအား ဦးသုံးကြိမ်
တော်၍ ကန်တော့သည်။

“ဒါဆို တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာတော်ဘုရား။ တပည့်
သား ခရီးထွက်ရဦးမှာမို့ပါ”

“အေး ... ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ”

ဦးတုတ်ကြီးသည် လက်အုပ်ခိုပြီး နောက်ဆုတ်ကာ ရိရိသေသေ
ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဦးတုတ်ကြီး”

နဂိုကတည်းက မပြတ်သော သံယောဇဉ်သည် ထိုအော်သံ
ကြောင့် ခြေဆက်မလှမ်းချင်တော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားသည်။ လှည့်ကြည့်
ရင်ပါလျက်နဲ့ မလှည့်ကြည့်နိုင်ပါ။ မျက်ရည်တွေကို လွေး တွေ့သွား
တာ မိမိအပေါ် လွေး အထင်သေးသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ သို့သော်
သွားကိုလည်း လှည့်ကြည့်ချင်သည်။ ဘယ်အခါမှ ဆုံရမှန်းမသိနိုင်တော့
အလွတ်ရသွားအောင် အားပေးတရ ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ တို့ကြောင့်
သေနေသော မျက်ရည်စများကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားနေသည်။ နီနေသော

၃၈

နာခေါင်းကတော့ မူလအတိုင်း ဖြစ်မသွားချေ။ ရင်ထဲ ဆိုနစ်နေသည်။ အသက်ရှူပင် မမှန်ချင်တော့ပါ။ သို့သော် ပြီးပြီးလျှင်ကြည့်နိုင်ခဲ့သည်။

“အေး ... ဘာလိုလို့လဲ”

“ဘာ ... မှ တော့ မလိုပါဘူး”

လွေး အသံက ပြာအက်နေသည်။ မျက်ဝန်းတွေက သိမ်ငယ်နေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မတောက်ပဖူးသော လွေး၏ မျက်လုံးအရောင်သည် ဖျော့တော့၍ နေပါပြီ။

ဦးတုတ်ကြီးသည် လွေးကို အားပေးတရ ပွေဖက်ချင်သော်ငြား စိတ်ကို တင်းပြီး အံ့ကိုခံထားသည်။ အကယ်၍ လွေးကိုသာ ပွေဖက်မိပါက မျက်ရည်သည် ထိန်းရနိုင်မှန်း မဟုတ်တော့မှန်း ဦးတုတ်ကြီး သဘောပေါက်သည်။ လူနှစ်ယောက် ခွဲခွာကာနီးတွင် ငိုယိုနေခြင်းသည် ဘယ်သူ့ဘယ်သူအတွက်မှ အကျိုးမရှိမှန်း ဦးတုတ်ကြီး သိ၏။

ဦးတုတ်ကြီး၏ ဝမ်းထဲတွင် လွေးအတွက် စေတနာ မေတ္တာတွေ အပြည့်ရှိသည်။ တိုးတက်ကြီးပွားစေချင်သည်။ အမှီအခိုမရှိတဲ့ ထိုကလေးကို လောကအလယ်တွင် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်စေချင်သည်။ စာတတ်ချင်သော ထိုကလေးကို ပညာတံခွန်ထူစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နေ့ဖြစ်သူ မမြနှင့် စကားများခဲ့ကြသည်။ မမြသည် လွေးကို ဝမ်းထဲ ကျွေးပြီး လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းရ၍ မထားခဲ့စေချင်ပါ။

သို့သော် ဦးတုတ်ကြီး တွေးသည်။ လွေး၏ နဖူးရည်၊ ခွေးရည်သည် သူများခိုင်းဖတ် မဖြစ်နိုင်ပါ။ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းမည့် ငှက်ငယ်မျိုးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ပံတွေကို ချိုးမပစ်နိုင်ပါ။ တောင်ပံမဖတ်

နိုင်ခဲ့သော်ငြား ထွက်ပြုစ တောင်ပံကို နယ်ချိန်၌ ရိုက်ချိုးမပစ်နိုင်။ ရိုက်ချိုးလိုလည်း မရချေ။ လူတစ်ယောက်၏ ဗီဇသည် ဝမ်းတွင်းမှာသာ ရှိ၏။

“အားငယ်နေတာလား လွေး”

လွေး ပြန်မဖြေချေ။ ဦးတုတ်ကြီးကိုသာ မော့ကြည့်နေ၏။ ဦးတုတ်ကြီးသည် လွေး၏လက်ကို ဆွဲပြီး ခြသော်ကြီး ဝမ်းဝိုက်အောက်တွင် ဆိုင်စေသည်။ ပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ် တုတ်ချောင်းဖြင့် လှေကားပုံ ရေးဆွဲခြစ်သည်။

“ဒီလိုပုံရအောင် အောက်ခြေက စဆွဲရတယ်ကွ။ မင်းလည်း အဲဒီလိုပဲ အောက်ခြေက စဆွဲရမယ်။ မင်းနဲ့ရွယ်တူတွေ မင်းထက် တတ်နေကြမယ်။ ဒါ အားငယ်စရာမဟုတ်ဘူး။ ပုရွက်ဆိတ်များ အစာစုသလိုပေါ့ကွာ။ နိုင်သလောက်သယ်၊ ရသလောက်စပေါ့။ မြေစာတွေ ဝံ့နံများရင် တောင်ပို့တော့ဖြစ်လာမှာပဲ။ ပညာဆိုတာ အဆုံးမရှိပါဘူး။ စာဆိုတာ တတ်ချင်ရင် သင်လိုရတယ်။ အရေးကြီးတာက တွေးခေါ်တတ်ဖို့ပဲ။ ကျောင်းပညာရေးကိုသာ လိုက်နေရင် ဆုံးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းပညာရေးကိုပဲ အားကိုးနေရင် မင်းက သူများခိုင်းတာပဲ လုပ်ရမယ်။ အဓိကက ဒါရှိဖို့ပဲ။

ဦးတုတ်ကြီးသည် ခေါင်းကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြသည်။

“အတွေးအခေါ် ကောင်းကောင်းရှိရမယ်။ တွေ့သမျှ မြင်သမျှကို သင်ယူနိုင်စွမ်းရှိရမယ်။ ပညာဆိုတာ အတန်းပညာနဲ့ ပိုင်းဖြတ်လို့မရဘူး။ ဘာနဲ့မှ တိုင်းတာလို့မရဘူး။ အရေးကြီးတာ အတွေးအခေါ်ပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ

www.burmeseclassic.com

လည်း အထင်ကြီးမိလိုဘူး။ အထင်သေးမိလည်း မလိုဘူး။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်အားသန်ရာ သန်ရာရှိကြတယ်။ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း ရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့် မိဘမရှိဘူး။ အိမ်မရှိဘူး ဆိုတာမျိုးနဲ့ အားငယ်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ သင်ယူပါ။ လေ့လာပါ။ ဆရာကောင်းကို ရှာပါ။

“ဆရာကောင်းကို ဟုတ်လား။ အဲဒါ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမလဲ”

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝအတွက် စံပြတစ်ယောက်တော့ ရှိရတယ်။ အဲဒါမှ အိပ်မက်က ရှိလာမယ်။ ပန်းတိုင်က ရှိလာမယ်။ စံပြပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့ကွာ။ ခြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာပေါ့။ သင်ဆရာလည်း ဟုတ်ချင်ဟုတ်နေမှပဲ။ ဆရာကောင်းကို ရှာပါ လွေး။ အဲဒါ ဦးတုတ်ကြီး မင်းကို ပေးနိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံး စကားလက်ဆောင်ပဲ။ ဆရာတင် မမှားစေနဲ့ ဆရာကောင်းကို ရှာပါကွာ ... နော်။ ကဲ ... ငါတို့လည်း သွားတော့မယ်။ ကားလည်း ငါ့ကိုစောင့်နေလောက်ပြီ”

“ဦးတုတ်ကြီးနဲ့ကျွန်တော် ဘယ်တော့ ပြန်တွေ့ရမလဲ”

ဦးတုတ်ကြီးသည် ထရပ်နေရာမှ ငြိမ်ကျသွားသည်။ မျက်နှာလွှဲပြီး ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“ငါတို့က ခြေသလုံး အိမ်တိုင်သမားတွေပဲ။ တစ်နေ့နေပေါ့ကွာ။ ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

ဦးတုတ်ကြီးသည် ပြောပြီး လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားသည်။ လွေး ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နာကျင်လာသည်။ လက်များ တုန်ယင်လာသည်။ အသက်ရှူနှုန်းသည်လည်း

တုန်ခါင်တော့ပါ။ ရပ်နေမိလျက်သားပင် မျက်ရည်ကျလာသည်။ ဦးတုတ်ကြီးက တစ်ကြိမ်လေး လှည့်ကြည့်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

သို့သော် လွေး ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ချေ။ တပြည်းပြည်း ထွက်ခွာသွားသော ဦးတုတ်ကြီး၏ ခြေလှမ်းများသည် ဝေးသည်ထက် ဝေးသွားသည်။

အာခေါင်ခြစ်ကာ အားပါးတရ ငိုကြွေးလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ထိုသို့ မလုပ်ရမှန်း လွေး သိ၏။ လွေးနှင့် ဦးတုတ်ကြီးက ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်ပေ။ ဦးတုတ်ကြီးကို မခွဲနိုင်၍ လိုက်နေပါက လွေး ဘယ်သောအခါမှ စာတတ်တော့မည် မဟုတ်တော့ပေ။

မြင်နေရသော ဦးတုတ်ကြီး၏ ကျောပြင်ကို မတွေ့ရသောအခါ လွေး စိတ်ထဲ သိမ်ငယ်ခြင်းများ စတင်ဝင်ရောက်လာသည်။

တစ်လောကလုံးတွင် လွေး တစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်နေသလို ခံစားရသည်။ ခြင်္သေ့ရုပ်တုကြီးကို မော့ကြည့်မိသည်။ ခြင်္သေ့ကြီးက အသက်မရှိချေ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများ ရှိသော်လည်း ထိုလူများသည် လွေးနှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။ လွေး ရပ်နေရာသည် ကျဉ်းမြောင်းလာ၏။

ကျောင်းဝင်ပေါက်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ ကျောင်းဝင်းကြီးသည် ကျယ်လွန်းနေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စာအံသံများသည် လွေးကို ခြောက်လှန့်နေသည်။ မှင်ရံပေ။ မဝင်ဝံ့ချေ။ ဘုန်းကြီးသာ လက်ခံပါက လွေးထံတွင် ပြေးစရာ မြေမရှိတော့ချေ။ လွေး ဘယ်မှာနေရမလဲ။

“အဲဒါ နင့်အဖေလား”

ခပ်စာစာ အသံတစ်ခုဖြစ်သည်။ စီးကျနေသော မျက်ရည်ကို
ချက်ချင်းသုတ်ပစ်သော်လည်း ရုတ်တရက် အပြောင်မသုတ်လိုက်နိုင်ပါ။

ထိုအသံရှင်သည် လွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သို့ ရောက်လာ
သည်။ ပြီးနောက် လွေး၏မျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်သည်။ သူက
ချစ်ပန်းနှင်းဆီ။

“နင့် ငိုနေတာလား”

လွေး ပြန်မဖြေပါ။ ခေါင်းသာ ယမ်းပြသည်။ စကားပြောလိုက်
ပါက ပြာအက်အက်ဖြစ်နေမည့် အသံကို ရိပ်မိ၍ ဖြစ်သည်။

“မလိမ်တတ်ဘဲနဲ့ လိမ်ပြန်ပြီ”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ခပ်ပိုင်ပိုင် ပြောပြီး အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်သည်။

“နင့်က ပွဲဖျော့ကလား။ ငါက နင့်ကို တောင်ပိုင်းသား မှတ်နေ
တာ”

ဦးတုတ်ကြီးကို ချစ်ပန်းနှင်းဆီ သိနေပုံရသည်။

“နင့်ကို ဒီမှာထားခဲ့တာလား”

“ငါက နေခဲ့တာပါ”

“ဘာလို့လဲ ... နင်မကြောက်ဘူးလား။ ငါဆို မိဘတွေမရှိဘဲ
မနေနိုင်ဘူး။ ပြန်ပို့ပေးဖို့ပဲ ငိုနေတာ။ ပြန်မပို့ပေးမချင်းပဲ”

“ငါ့မှာ မိဘမှမရှိတာ”

ပီကောကို တပွတ်ပွတ်ဝါးနေသော ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ နှုတ်ခမ်း
သည် တည်ငြိမ်သွားသည်။ လွေးထံသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုအကြည့်
များတွင် မေးခွန်းများစွာ ပါဝင်နေသော်လည်း မေးခွန်းတစ်ခုကိုမှ တိတိ

ကျကျ မဆိုနိုင်ပေ။

“ပြီးတော့ ငါက စာလည်းမတတ်ဘူး။ ဒီမှာနေထားခဲ့တာက
စာသင်မလို့”

“စာသင်တာက ကျောင်း ... အဲ ...”

“ကျောင်းကရော ဘယ်လိုနေရတာလဲ”

“အမေ ... အဲ ... နင့်မှာ အမေမှမရှိတာ”

“အမေတွေ အပ်ပေးမှ နေလို့ရတာလား”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီ ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသည်။

လွေး ရင်ထဲ ဆွေးသွား၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို
ကျောခိုင်းပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ဟေ့ ... မောင်ကျောင်းသား အထုပ်မပြီး ဒီလာဟေ့ ...
မင်းတော့ ငါနဲ့ပဲ နှစ်ပါးသွားရမှာပဲ”

သျှောင်ထုံးကြီးနှင့်လူသည် လွေးကို လှမ်းခေါ်သည်။

လွေး စိတ်ထဲ ပျော်သွားသလို ဖြစ်သွားသည်။ မောင်ကျောင်း
သားဟု ခေါ်၍လား။ လွေးကို ဂရုတစိုက် စကားပြော၍လား ဆိုတာ
ရေရေရာရာ မသိသော်လည်း နေရာတစ်နေရာရမှာမို့ ပျော်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးတုတ်ကြီး ပေးထားသော အထုပ်ကိုပိုက်ကာ
ထိုလူကြီးနောက် လိုက်လာခဲ့သည်။

ထိုသျှောင်နှင့်လူသည် လွေးအား နေရာတစ်ခုကို ညွှန်ပြသည်။

“မင်း အထုပ်ကို အဲဒီမှာထား။ ဒါ ငါတို့အိပ်ရမယ့် နေရာပဲ”

လွေး ပျော်သွားသည်။ ဒီလို ကျယ်သောနေရာမှာ လွေး

မအိပ်ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။ ခုတင်နဲ့ဆို တေးရောပေါ့။ ခုတော့ ခုတင်နဲ့ ခြင်ထောင်နဲ့ စောင်နဲ့ ခေါင်းအုံးနဲ့ပို့ တော်တော်ဟန်ကျလှသည်။

“ငါ့နာမည်က မောင်နက်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတော့ ဦးနက်လို့ ခေါ်ပေါ့ကွာ။ ငါက ဒီကျောင်းမှာ ကပွဲယ။ အများခေါ်တော့ ဘုရားလူကြီး ပေါ့ကွာ။ မနက်စောစော ထရမယ်။ အရက်ဆွမ်းပို့ လာတဲ့ချိုင့်တွေကို ကြိုရမယ်။ နေခင်းဘက် စာသင်ရမယ်။ ဦးပဉ္စင်းပေါက်စက သင်တေး လိမ့်မယ်။ ဒီဦးပဉ္စင်းက စာသင် အင်မတန် ဝါသနာကြီးတာကွ။ မင်းတော့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ။

လွေး ပျော်သွားသည်။ မကြာခင် စာသင်ရတော့မှာပါလား ဆိုသည့် အသိကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းသွားတာ။ အများနဲ့ရောပြီး သံပြိုင်အော်ချင်သည်။

အများနှင့်အတူ စာသင်ရတော့မှာပါလားဟု တွေးရင်း မျှော်နေသော မျှော်ချင်ခြင်းသည် တကယ်တမ်း သင်ရချိန်၌ မျောက်မျက်၍ သွားကုန်သည်။

စာသင်ခန်း မဟုတ်ပါဘဲ စားပွဲခုံတွင် ဖြစ်သည်။

အများနှင့်မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ... စာမသင်ဖူးဘူးဆို”

“ဟုတ်”

“သံယာနဲ့ စကားပြောရင် တင်ပါလို့ ပြောရတယ်”

လွေးသည် ယောင်နနပင် လက်အုပ်ချီပြီး ...

“တင်ပျံ”

“လက်အုပ်တော့ ချီစရာမလိုပါဘူးကွာ။ ငါလည်း ဘုန်းကြီးမှ တုတ်တာ။ ပေါက်စပဲ။ မင်းကို ဝလုံးက စသင်မှဖြစ်မယ်။ ရော ... ဒီမှာ ခဲတံ။ ငါက ကျောင်းဆရာတွေလိုတော့ အတန်းတက်စနစ်နဲ့ သင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဗမာစာဆို ရေးတတ် ဖတ်တတ်ရုံပေါ့။ စာဆိုတာ သင်နေရုံနဲ့မှ မပြီးတာ။ လေ့လာဖို့ အရေးကြီးတယ်”

လွေး ပျော်စပြုလာသည်။

“ဟိုမှာ ဘုန်းကြီးသင်ပေးနေတာက စာဖတ်တတ်ပြီးသား ကလေးတွေ။ မင်းလည်း တတ်တော့ သူတို့နဲ့ရောသင်ပေါ့။ တစ်နှစ်လောက်တော့ အချိန်ယူရမှာပဲ။ မင်းက ငါ့ရဲ့ ပထမဆုံး တပည့်ဆိုတော့ ထွန်းပေါက် အောင်သင်ရမယ်”

“တင်ပျံ”

“အဲဒါ တခြား ဘုန်းကြီးတွေကို ပြောဖို့အတွက်ကွာ။ ငါ့ကိုတော့ မိုးရိုး ဟုတ်ဆို ရတယ်။ မင်းကို သီးသန့် ခွင့်ပေးမယ်။ ဦးပဉ္စင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျောက်သင်ပုန်းတွင် မြေဖြူနှင့် မျဉ်းတားသည်။ ပြီးနောက် ရေးခြစ်သည်။

“ဒါကို ဘယ်လိုရေးလဲ သိလား။ ငါရေးတဲ့အတိုင်း လိုက်ရေး”
ခဲတံကို ဘယ်လိုကိုင်ရမုန်း မသိသော်လည်း ဦးပဉ္စင်း၏ အကူအညီနှင့် ကြိုးစားကိုင်ခဲ့သည်။

ဦးပဉ္စင်းသည် မျက်နှာကြောတင်းသော်လည်း ခင်မင်တတ်၍ ခေတတွင်းပင် လွေးနှင့် ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။ လွေး ပျော်သည်။ ဦးတုတ်ကြီးနှင့် အရုပ်လုပ်နေချိန်ထက် ပိုပျော်၏။

ဦးပဉ္စင်း ပြောသော ပုံဝတ္ထုများက နားထောင်၍ ကောင်းသည်။ အင်္ဂလိပ်ဟု ခေါ်သော စာလည်း သင်ရသည်။ သင်္ချာဟုခေါ်သော ကိန်းဂဏန်းများကိုလည်း ရေတွက်ရသည်။

လွေးသည် အချိန်ကြာလာသောအခါ ကပ္ပိယ ခုတင်ဘေးမှ ဦးပဉ္စင်း ခုတင်ဘေးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

နေ့ရော ညပါ ဦးပဉ္စင်းနှင့် လက်ပွန်းတတီး နေသည်။ ဦးပဉ္စင်း ပေါက်စကို ချစ်သည်။ ခင်သည်။ လုံးဝ မကြောက်ပါဘဲ ရိုသေသည်။ ဦးပဉ္စင်းပေါက်စသည်လည်း လွေးကို ချစ်ခင်သည်။ ချိုချင်များ ကျွေးတတ်သည်။ စာမရလျှင်လည်း ကြိမ်ဒဏ်ပေးတတ်သည်။ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြပြီး ပြန်ပြောစေသည်။ တရားတော်တွေ ကျက်မှတ်ရသည်။ တံမြက် စည်းလည်းရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ချစ်ပန်းနှင်းဆီနှင့် ဆုံတတ်သည်။ ဆုံတိုင်းလည်း ချစ်ပန်းနှင်းဆီက ထုံးစံအတိုင်း မေးခွန်းတွေ များသည်။ လွေး မဖြေချင်ပါ။ သို့သော် ကြိုးစားဖြေသည်။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် လွေး မိဘတွေအကြောင်း မကြာခဏ မေး၍ လွေးသည် မိဘဆိုသည်ကို သတိပြုမိလာသည်။

ပုံဝတ္ထုများထဲမှ မိဘများနှင့် သားသမီးများကို အားကျလာသည်။ ထိုအခါတိုင်း ဆရာ ဦးပဉ္စင်းက 'ဘဝဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတူဘူး။ မြေသားမှာပေါက်တဲ့ ပန်းထက် ကျောက်ဆောင်မှာပေါက်တဲ့ပန်းက တန်ဖိုးကြီးတယ်' ဟု ဆုံးမစကားနှင့် အားပေးတတ်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် နေ့လွေအတွက် ကျယ်လွန်းလှသည်။ ကောင်းမွန်လှသည်။ အအိပ်အစားမှန်၍ လားမသိ လွေးသည် လအနည်း

ငယ်အတွင်း ဝမ်းလာသည်။ အရပ်တွေရှည်လာသည်။

ကိုရင်များနှင့်ပင် ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားတတ်လာသည်။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းအခန်းထဲတွင် ငြိမ်ကုပ်မနေရတော့ဘဲ ကျယ်ဝန်းသော မြေတွင် လွတ်လပ်စွာနေရသည်။ ဦးပဉ္စင်းပေါက်စ ကွယ်ရာတွင် လစ်ရင် လစ်သလို ချောင်းထဲ ပြေးကာ ရေကူး၍ ရေကူးပင် တတ်စပြုနေသည်။

ဦးပဉ္စင်းပေါက်စကလည်း တစ်ဦးတည်းသော ချစ်တပည့်မို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးသည်က ခပ်များများ ဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း ပြင်ပသို့ လွေးသည် မသိမသာ ခိုးထွက်တတ်သော်လည်း ပြဿနာမရှာတတ်သည့်ကလေးမို့ မျက်နှာလွှဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။

လွေး၏ မျက်လုံးအရောင်သည် ရောက်ခါစက အရောင်နှင့်မတူတော့ဘဲ တောက်ပလာသည်။ လွေးသည် သင်ယူလွယ်သော တပည့်ဖြစ်သည်။ ဦးပဉ္စင်းပေါက်စသည် လွေးကို သဘောကျသည်။ လွေးသည် ဉာဏ်ကောင်းသည်။ ဘဝကထောင်း၍ ကြီးသည်ထိ တစ်လုံးမှ မတတ်ခဲ့သော်လည်း သင်ရလွယ်သော ကလေးဖြစ်သည်။ ကြိုးစားသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်တိုတိုအတွင်း အတတ်မြန်သည်။ လူရည်လည်ခဲ့၍ လားမသိ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေကောင်းသည်။ ကန့်လန့်တိုက် ပြောလေ့မရှိချေ။ လောကကြီးနှင့် လိုက်လျောညီထွေနေတတ်သည်။ ပွဲခင်းကလာသည် ကလေးမို့ အလေ့လာတော ကလေးကချေလေးဟု ထင်ထားခဲ့သော်လည်း အထင်နှင့် အမြင် လွဲခဲ့ရသည်။ ကလေးတို့ ဘာသိဘာဝ အဆောသန်သည်မှလွဲ၍ လွေးသည် အထူး တည်ငြိမ်ပြီး စာအပေါ် အာရုံစိုက်သော ကလေးတစ်

ယောက်ဖြစ်သည်။

ညစဉ်ညတိုင်း ဖတ်ပြသော ဝတ္ထုများကိုပင် ကိုယ်တိုင်ဖတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားလာသည်။ နှစ်လကုန်မခန့်ထူသော ဝတ္ထုကြီးကို စာလုံးပေါင်းကာ ဖတ်နေသော လွေးကြောင့် ရင်ထဲ နာကျင်စွာ ရယ်ခဲ့ဖူးသည်။

လွေးသည် ခံစားချက်ကောင်းသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ခံစားနားလည်လွယ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းပေါက်စ စိတ်ထဲ လွေးကို စိတ်ရင်းကောင်းသူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။

လွေးသည် အများမတတ်သော အတတ်တွေ တတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဦးပဉ္စင်းသည်ပင်လျှင် လွေးထံ သင်ယူရသည်များရှိသည်။ လွေးသည် ပူမောင်းအရပ်ကို 'ကောင်းကောင်းချီးနိုင်သည်။ ရာသာအရပ်များကို ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်သည်။ ကျွမ်းကောင်းကောင်းပစ်တတ်သည်။ လွေး ပြောပုံအရ မောင်ရွှင်း ဆဝကတွင် နေဖူးသည်ဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့်လားမသိ ကိုရင်များနှင့် ကျွမ်းပစ်တမ်း ဆော့တိုင်း ကိုရင်များက လွေးကို ဆရာခေါ်ကြရသည်။

လွေးသည် မျက်လှည့် ပညာလည်းရသေးသည်။ ကြိုးများကို မျက်လှည့်ပညာဖြင့် ထုံးသည် ဖြေသည်။ ထို့ကြောင့် လွေးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ထင်ရှားကျော်ကြားလာသည်။

မနတ်အရုဏ်တက်ချိန်တွင် လွေး၏ ဘုရားရှိခိုးသံသည် စည်ဝေ၍ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။

လွေးသည် လူစဉ်မီသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ပွဲဈေးက လာသူဖြစ်ပါလျက်နှင့် မြို့ထဲ ကျက်သရေဆောင် ဆရာဝန်ကြီး၏ သမီးနှင့်

ရင်းနှီးခင်မင်သည်။

ထိုကလေးမသည် ကျောင်းသို့ ရောက်လာတိုင်း လွေးကို ရှာနေတတ်သည်။ လွေးနှင့်လည်း စကားပြောနေတတ်သည်။ ဆရာကတော် ဒေါသိမ့်စန့်က လွေးကို သိပ်ကြည်ဖြူချင်ပါ။ ဒါကို လွေးကလည်း နှိပ်မိသည် ထင်ပါရဲ့ လူကြီးများရှေ့တွင် ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတတ်သည်။

ယနေ့သည် အဘိဓမ္မာနေ့ ဖြစ်သည်။

အချိန်ကြီး အခါကြီးမို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ဥပုသ်သီလသူလာသူများနှင့် အထူး စည်ကားနေ၏။

“ဆရာ ဦးပဉ္စင်း”

လွေးသည် တံခါးပင် မခေါက်ဘဲ တွန်းဖွင့်ဝင်လာသည်။ ဦးပဉ္စင်းသည် လက်ထဲကိုင်ထားသော စာအုပ်ကို ဖြစ်သလိုပင် ခေါင်းအုံးအောက် ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ဘာ စာအုပ်ကြီးလဲဗျ”

“ထားလိုက်ပါကွာ။ မင်းတို့ကလေးတွေ ဖတ်ရတဲ့စာအုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ ... ဘာလုပ်လို့လဲ”

“Cat ကက်ဆိုတာ ကြောင်နော်”

“အေးလေ”

“Mountain ဆိုတာ တောင်နော်”

“အင်းလေ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို တပည့်က cat mountain mountain လို့

ပြေလိုက်တာ စိတ်တိုသွားတယ်”

“တကယ့်လူနောက်မကွာ။ ဘာလို့သွားပြောရတာလဲ”

“သူပဲ အင်္ဂလိပ်လို တတ်တာမှမဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်လည်း ရပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပညာပြရတာပေါ့”

“ထမင်းစားပြီပြီလား”

“ပြီးပြီ။ ဝိုက်ခွေးနမ်းပဲ။ ဟင်းတွေက စုံနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဟင်းကျနေတာပဲလို့ ရေးတာပဲ။ တယူတော့ ဟင်းတွေချည်း နိုက်စားခဲ့တယ်။ ထမင်းတောင် သိပ်မစားဘူး”

“မင်း ... ငါကျက်ခိုင်းထားတဲ့ မေတ္တာသုတ်ချပြီလား”

“ရပါတီဗျာ။ အခု ဆိုပြရမလား”

“မဆိုနဲ့ဦး။ အခု စာသင်ချိန်မဟုတ်ဘူး”

“ဆရာဦးပဉ္စင်း ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်က ဘာလဲဗျ။ တပည့် ပြပါ”

လွေးသည် သီချင်စိတ်ကို ထိန်းမရတော့၍ ခေါင်းအုံးကို ဆွဲထားသည်။ ဦးပဉ္စင်းပေါက်စ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ခေါင်းအုံးကိုဆွဲနေသော လွေးရဲလက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။ လွေးကလည်း ကုပ်တွယ်ထားသောကြောင့် ဦးပဉ္စင်း အားသုံးရတော့သည်။ ကလေးနှင့်လူကြီးမို့ ခွန်အားမမျှပြီ ဟု သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆွဲထားသော လွေး၏လက် လွှတ်ကျသွားသည်။ လွတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လွေး ကိုယ်လေးသည် ကိုယ်ရှိန်မသိဘဲ ထောင့်သို့ လဲကျသွား၏။

လွေး၏ ညာဘက်လက်သည် နာသွားသည်။ နောက်စေ့လည်း

နံရံနှင့်ဆောင်မိသွားသည်။ လွေးသည် မယုံနိုင်စွာပင် ဦးပဉ္စင်းကို ကြည့်သည်။ စာမရ၍ ရိုက်လျှင်ပင် မနာကျင်အောင် ညာညာတာတာ ရိုက်တတ်သော ဦးပဉ္စင်းသည် လွေးထက် ထိုစာအုပ်ကို ပိုချစ်သွား၍များလား။

“လူဆိုတာ လူစည်းလူကမ်းရှိရတယ် လွေး။ မျက်နှာသာပေးတိုင်း အဆင့်ကျော်လို့မရဘူး။ ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် နေတတ်ရတယ်။ မင်း သင်ကြားရတဲ့အထဲမှာ ကျင့်ဝတ်တွေပါတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ သင်ကြားရုံသက်သက်မဟုတ်ဘူး။ လိုက်နာရမှာ နားလည်လား”

လွေး ရင်ထဲနာသွား၏။ ရုတ်တရက် ဆိုသလို အထီးကျန်သလို ခံစားရသည်။

အမှားပြုမိလျှင် တောင်းပန်တတ်ရမည်ဟု လွေး သင်ကြားဖူးသည်။ ဆို့ကြောင့်ပင် သမံတလင်းပြင်ပေါ်၌ ဇူးထောက်ကာ လက်အုပ် ခိုသည်။

“တပည့် မှားသွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ နောက်တစ်ခါမလုပ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သွားတော့”

လွေးသည် အခန်းထဲမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျထွက်လာခဲ့သည်။ လွေး ရင်ထဲမကောင်းချေ။ ဆရာ၏ ချီးကျူးခြင်းကို နှစ်သက်သည်။ ဆရာဦးပဉ္စင်းနှင့် ချစ်ခင်စွာနေရခြင်းကို ကြိုက်သည်။ ဖျော်သည်။ ခိုလှုပ်လိုက်သော အမှားတစ်ခုကြောင့် ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော ဆရာဦးပဉ္စင်း မျက်နှာညှိုးသွား၍ ရင်ထဲ မကောင်းချေ။ ပြီးနောက် ထိုစာအုပ်သည် ဘာစာအုပ်လဲ။

“လွေး”

ကျောင်းနောက်ဖေး သရက်ပင်တန်းဘေးရှိ ငါးကန်အနီးတွင် ဝိုင်နေချိန်၌ လွေး အနီးသို့ ချစ်ပန်းနှင်းဆီ ရောက်လာသည်။

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ထုံးစံအတိုင်းပင် ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို အရောင် အသွေးစုံစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် နာမည်လေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာပင် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်နှင့် တူသည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံသွန် သန့်ရှင်းလှပသည်။ ပါးကလေးနှစ်ဖက်သည် ပန်းနှုတ်ရောင်သမ်းနေ၏။ နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာသည် နီရဲစိုရွှေနေသည်။

ချစ်ပန်းနှင်းဆီ ရောက်လာသောအခါ လွေး အနေကျသွား သည်။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ မိဘအရှိန်ကြောင့်လား။

“နင်တလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ကိုတွေ့ရင် ထိတ်ထိတ်လဲ လန့်န့်”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် လွေးအနီး ဝင်ထိုင် သည်။

“ဒီနေ့ နင့်အဖေက ခကာ ထင်တယ်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ငါ့မွေးနေ့လေ”

“ဪ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မျက်နှာက”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နင့်အကြောင်း ပြောနေကြတယ်”

“ဘာတွေလဲ”

“ဆရာတော်က ပြောတယ်။ နင်က ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ကလေး ဘူး။ ခုဆို နှင် တရားတွေတောင် ရနေပြီဆို။ ငါ့ဖေဖေက အံ့သြနေတာ။ ဒီရောက်လာတုန်းက နှင် စာလုံး ၀ မတတ်ဘူးလေ။ ရှစ်လပဲ ရှိသေးတယ်။ နှင်က စာဖတ်တတ်နေပြီဆို”

“စာလုံးပေါင်းရင်တော့ ဖတ်တတ်ပါတယ်”

“ငါတို့ဆို အဲဒီလို စာလုံးပေါင်းဖတ်တတ်အောင် နှစ်နှစ်သင်ရ တယ်။ အဲဒါ တရားစာတွေမဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးကျောင်းစာပဲ”

“ကျောင်းစာက ဘာတွေလဲ”

“နင်လိုချင်ရင် ငါ ကျောင်းစာအုပ်တွေပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်။ ဆရာဦးပဉ္စင်း ရှိတယ်”

“နင် ဘာလို့ ဘာမှမလိုချင်ရတာလဲ လွေး”

“လိုမှမလိုတာ။ ငါ့မှာ အိပ်စရာရှိတယ်။ ဝတ်စရာရှိတယ်။ အစရာရှိတယ်။ စာတတ်ချင်လည်း ဆရာဦးပဉ္စင်း ရှိတယ်”

“အတန်းရော မအောင်ချင်ဘူးလား”

“စာတတ်ရင် ရပါပြီ။ ပညာဆိုတာ အတန်းအောင်မအောင်နဲ့ နှိုင်းတာလို့မရဘူးတဲ့။ ဆရာကောင်းကိုတွေ့ရင် ရပါပြီ”

“ဦးပဉ္စင်းက နင့်ရဲ့ ဆရာကောင်းလား”

ရှုတ်တရက် လွေး ပြန်မပြောနိုင်ချေ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ အကောင်းနဲ့အဆိုးကို လွေးကိုယ်တိုင် သေချာ ဆိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“နင့်ကိုယ်က အိမ်စော်မနဲတော့ဘူး”

လွေး ပြုံးမိပြန်သည်။ ပြီးနောက် ရှက်သည်။ တစ်ကိုယ်ရည် သန့်ရှင်းရေးကို သင်ကြားရသောအခါ တစ်ဝတ်လောက်မှ ရေတစ်ခါချိုးခဲ့ သည်အဖြစ်ကို ရှက်မိသည်။

“နင့်အင်္ကျီက အကြီးကြီးပဲနော်”

“အင်း ... ဦးတုတ်ကြီး ပေးထားတာ”

“အဲဒီ ဦးတုတ်ကြီးနဲ့ ငါလည်း တွေ့ဖူးချင်တယ်။ နင့်ကို ဆရာ ကောင်းရာခိုင်းတဲ့ ဦးတုတ်ကြီးက တယ်သူလဲ”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီက ဆိုသည်သည်တွင် လွေးရင်ထဲ ဦးတုတ်ကြီးကို သတိရစိတ်များ အဆမတန် တိုးစင်လာသည်။ လွေး ဘာလုပ်လုပ် မဆူမအော်တတ်သူမှာ ဦးတုတ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ရွာထိပ်ချောင်းကို သွားတိုင်းလည်း ဦးတုတ်ကြီးကို သတိရမိ သည်။ ထို့ကြောင့် ချောင်းသို့ ခဏခဏ သွားကာ ရေချိုးဖြစ်သည်။ ဦးတုတ်ကြီး ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ၊ ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဖွေးခွန် သာရှိပေမယ့် အပြေမရှိခဲ့ချေ။

လွေး စိတ်ထဲ ယုံကြည်သည်။ တစ်နေ့တော့ လွေးထံ ဦးတုတ် ကြီး ရောက်ကို ရောက်လာဦးမည်။

သုံးနှစ် တစ်ကြိမ်ဖြစ်သော ဘုရားပွဲသည် မိုးခေါင်လုံးမြို့၌ ကြိမ်မြောက် ကျင်းပကြသည်။

လွေး စိတ်ထဲမျှော်လင့်နေသည်။ ရောက်ရှိလာသော ဖျေးတန်း၌ ဦးတုတ်ကြီး၏ ဆိုင်ပါရန် ဆုတောင်းမိသည်။

သို့သော် လွေး၏ ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ချေ။ ပွဲဈေးတွင် နေရာ ချွတ်မရှိအောင် ဖျေးဆိုင်များ စည်ကားနေသည်။

ဦးတုတ်ကြီး၏ ဆိုင်မှပါမလာချေ။ သို့သော် ကံကောင်းစွာပင် ခြံနံနှင့် ဆုံ၏။

ဦးပွဲမြဲသည် အရင်လို ရာဘာရုပ် မချိုးတော့ပါဘဲ မုန့်သိုင်းချို နှစ် ဖြစ်နေသည်။

ဦးပွဲမြဲသည် အရင်လို စွပ်ကျယ်အင်္ကျီစုတ်ဖြင့်သာ မုန့်သိုင်းချို တွက်နေ၏။

“ဦးပွဲမြဲ”

လွေး၏ ခေါ်သံကြောင့် ဦးပွဲမြဲသည် လွေးထံသို့ ကြည့်သည်။

မျက်မှောင်တွန့်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ဦးပွဲမြဲသည် လွေးကို

မှတ်မိပုံ မရချေ။ ဘယ်မှတ်မိလိမ့်မလဲ။ လွေးတို့အရွယ် ကောင်လေးမျိုးက ဦးပွဲမြအဖွဲ့ထဲတွင် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်က နည်းတော့သည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ မိုးခေါင်လုံးသို့ လွေး ရောက်လာသည်မှာ သုံးနှစ်ကြာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဦးပွဲမြထံတွင် ငါးလမျှသာ နေခဲ့ဖူးသည်။ ခုဆိုလျှင် ဦးပွဲမြနှင့် ကွဲနေသည် မှာ လေးနှစ်မျှပင် ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို သိလို့လား”

လွေး ပြုံးသည်။ ဖွံ့ဖြိုးသောအရွယ်မို့ အရင်တုန်းက မိတ်ဆွေက မမှတ်မိ၍ ကျေနပ်သည်။

“ကျွန်တော် လွေး လေ”

တွန့်နေသော ဦးပွဲမြ မျက်ခုံးသည် အပေါ်သို့တက်သွားသည်။ လွေးအား ခြေစ ခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ကြော်လက်စ ဆီအိုးကို ချသည်။

“မင်းတောင် ဒီအရွယ်ရောက်လာပြီပဲ”

ပြောလျှင်လည်း ပြောစရာပင်။ လွေးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်ပြီးမှ အသားဖြူလာသည်။ ဝလာသည်။ အရပ်ရှည်လာသည်။ ချစ်ပန်းနင်းဆီထက်ပင် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်လာ၍ ချစ်ပန်းနင်းဆီက မကြာခဏ လွေးကို စုနှောက်တတ်သည်။

“နင့်ကို ဆရာဦးပဉ္စင်းက ဆေးကျွေးထားပြီ ထင်တယ်”တဲ့။

လွေး ပြုံးခဲ့သည်။ ချစ်ပန်းနင်းဆီက ထိုသို့ပြောတဲ့အချိန်တိုင်း ကျေနပ်သည်။ ချစ်ပန်းနင်းဆီ၏ မျက်လုံးထဲတွင် လွေးသည် ခန့်ထည်သော လူ ဖြစ်ချင်သည်။

“မင်း ဘယ်အဖွဲ့နဲ့ ပါလာသလဲ”

ဦးပွဲမြသည် စနစ်ရှိသူပီပီ မီးကိုငြိမ်းသတ်၏။ သဘောတော့ သူနှင့်စကားပြောတော့မည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ငါးလသာ နေခဲ့ရသော် လည်း ဦးပွဲမြ၏ အထာကို သူ အလွတ်ရနေပါသေးသည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာနေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ”

“ဒီရွာမှာ”

“အင်း ... စာသင်ရင်းနဲ့နေခဲ့တာ။ ဦးတုတ်ကြီးရော ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ”

“မဆိုတာ ကြာပြီ။ ရောဝတီတိုင်းဘက် ရောက်နေတယ် ထင် တယ်။ ဇေယျာမြိုင် ဇာတ်နောက်လိုက်နေတယ်”

“ကျွန်တော် သတိရပါတယ်”

“နေပါဦး။ ကိုတုတ်ကြီးတို့နဲ့ ခွဲပြီးတည်းက မင်းက ဒီမှာ ခြေငြိမ်နေတာလား”

“စာသင်နေလို့ပါ”

“တတ်နေပြီလား”

“နည်းနည်းပေးပေးပေါ့”

“စာတတ်ပြီးရင် မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

သူ ဆွံ့အသွားသည်။ ဖြေစရာ စကားမရှိချေ။ ထိုမေးခွန်းမျိုး သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သောအခါမှ မေးမကြည့်ဖူးချေ။

သူ ဘာလုပ်မလဲ။ စာတတ်ပြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ။

ဦးပွဲမြ၏ မေးခွန်းကို သူ ဖြေချင်သည်။ သို့သော် အဖြေကိုမူ

စဉ်းစားမရချေ။

“ရော့ ... မုန့်စားဦး”

ဦးပွဲမြသည် လွေးထံ မုန့်သိုင်းချို ပန်းကန်ကို ထိုးပေးလိုက်၏။

လွေးသည် အရသာမခံဘဲ ကိုက်ဝါးနေသည်။

ဦးပွဲမြ ပြုံး၏။ မိုင်တွေသွားသော လွေးကို သဘောကျသွား၍ ဖြစ်သည်။ လွေးသည် ငယ်စဉ်တည်းက စဉ်းစားတွေးခေါ်သူ ဖြစ်သည်။ မေးခွန်းထုတ်သူဖြစ်သည်။ မကြာခင် လွေးထံမှ မေးခွန်းတွေ လက်ခံရရှိ တော့မည်ကို ဦးပွဲမြ သဘောပေါက်၏။

“ဘယ်လိုလုပ် မုန့်ဆိုင်ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ။ တတ်သည့်ပညာ မနေသာပေါ့။ ဟိုအလုပ်ကို ငြီးငွေ့ရင် ဒီအလုပ် လုပ်ပေါ့။ ဒုတိယလုပ်တဲ့ အလုပ်က ပထမအလုပ် ထက် ပိုအဆင်ပြေနေမို့ပဲ အရေးကြီးတာ။ ဒီမုန့်လုပ်တာကလည်း အတတ် ပညာ တစ်မျိုးပဲလေ။ မုန့်ဖောက်ရတယ်။ ရေနဲ့ဗျုံ့နဲ့ အချိန်အဆကို သိရတယ်။ အရောင်ကို သိရတယ်။ ဆန်ရော၊ သကြားရော၊ ဆားရော အချိုးအဆကို သိရတယ်။ အများအပြင်အစဉ်အောင်လည်း အလှဆင်ရ သေးတယ်။ ပန်းချီဆွဲရသလိုပေါ့ကွာ။ မင်း သင်မလား”

လွေးသည် မိုးကာပြာ ကာရံထားသော ဆိုင်တွင်းသို့ မျက်လုံး တစ်စုံကြည့်သည်။ ဦးပွဲမြ၏မိန်းမ ဒေါ်ကြွယ်မှ လွဲ၍ အခြား မည်သူ့ကို မှ မတွေ့ရတော့ချေ။ ဒေါ်ကြွယ်က ဂျုံမှုန့်များကို ရေနံရောစပ်နေသည်။

“တခြားလူ မပါဘူးလား”

“မုန့်လုပ်က နည်းနည်းပင်ပန်းတော့ သိပ်မနေချင်ကြဘူး။ သူတို့

က ပညာကို တန်ဖိုးမထားကြဘူးလေ။ ဒါလေးတတ်ထားတော့ ဘယ် နေရာရောက်ရောက် ဝမ်းကြောင်းနိုင်တယ်လေ။ ငါတောင် ဒီပညာ ရအောင် နှစ်နှစ်လောက် ဒုက္ခခံခဲ့ရတာ”

ဦးပွဲမြ၏ စကားအသွားအလာအရ ကူဖော်လောင်ဖက်လိုမုန့် လွေး ရိပ်မိသည်။ ဦးပွဲမြ ပြောတာလည်း မုန့်သင့်သလောက် မုန့်သည်။ သို့သော် လွေး မလိုက်ချင်သေးပါ။

ဦးပွဲမြထံတွင် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာများ မပြတ်သေးချေ။ ယခုဆိုလျှင် ဆရာဦးပွဲမြ၏ ကျေးဇူးကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာတန်းထိုး ကားများပင် လွေး ကြည့်တတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ပရိတ်တော်ကိုလည်း နှုတ်တိုက် ရွတ်ဆိုနိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ ငြီးနောက် ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းများလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ ဖတ်တတ်နေသည်။ ဆရာဦးပွဲမြ ပေးသော အင်္ဂလိပ်မီးနင်းများလည်း ကျက်ရဦးမည်။ များစွာ သင်ကြားရဦးမည်။ ချစ်ပန်းနင်းဆီနှင့် ဇာတ်လမ်းပြောတမ်း ပြိုင်ရသည်ကိုလည်း နှစ်သက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဆရာဦးပွဲမြသည် ဆရာကောင်းဖြစ်၍ ဆရာကောင်းနှင့် သူ မခွဲခွာလိုပေ။ ဆရာဦးပွဲမြကို စံပြပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ထားရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဦးပွဲမြလို ကျင့်ကြံချင်သည်။ သူ့လို တပည့်မွေးပြီး ဆရာဦးပွဲမြ သူ့အား သင်ကြားခဲ့သလို သင်ကြားပေးချင်သည်။

“ကျွန်တော် မလိုက်နိုင်သေးဘူး”

လွေး အဖြေက ပြတ်သားလှသည်။ လွေး အဖြေကို ဦးပွဲမြက နှစ်သက်ပုံ မရချေ။ မျက်မှောင်တွန့်သွားသည်။

“ကျွန်တော် သင်ယူစရာတွေ ကျန်သေးတယ်”

“လောကမှာ စာတစ်ခုပဲ သင်ယူစရာရှိတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ အသက်မွေးမှု ပညာက အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ကျောင်းသားတွေ ဘာကြောင့် စာသင်ကြတယ် ထင်သလဲ။ ထမင်းစားဖို့ပဲကွ”

သူ မတ်တတ်ထရပ်သည်။

သူ အထင်ကြီးနေသော စာကို ဦးပွဲမြက အထင်သေး စကား ဆို၍ သူ မကျေနပ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဦးပွဲမြနှင့် စကား ဆက်မပြောလိုတော့ ချေ။ ဒေါ်ကြွယ်ကိုပင် နှုတ်မဆက်ချင်တော့ပေ။ စာမတတ်လျှင် လူရာ မဝင်ဘူးဆိုသည့် စကားကို သူ လက်ခံကျင့်သုံးနေချိန်၌ စာကို အထင်သေး စကားဆိုသော ဦးပွဲမြကို အထင်သေးမိသည်။

လွေးမှာ အကျင့်တစ်ခု ပိုလာသည်။ အထင်သေးမိသူကို စကား ဆက်မပြောချင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ထရပ်သည်။

“စာတတ်တဲ့ လူတွေကပဲ ဆရာကောင်း မဟုတ်ဘူး။ စာတော်တဲ့ လူတွေကပဲ ဆရာကောင်း မဟုတ်ဘူး။ လောကမှာ အရေးကြီးတာက စိတ်ဓာတ်နဲ့ စာရိတ္တပဲ။ စာရိတ္တဆိုးတဲ့လူကို ဆရာတင်မိလိုတော့ မင်း ဘဝလည်း သွားမှာပဲ။ ဒီမှာ လွေး စာတတ်တိုင်းလည်း စာရိတ္တ မကောင်း ကြဘူးကွ”

“ကျွန်တော် သွားပါဦးမယ်။ ဦးဇုတ်ကြီးနဲ့ ကြံ့ကြံ့ကဲခွရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံခဲ့ကြောင်း ပြောပေးပါ”

လွေး ခပ်ပြတ်ပြတ်သာ ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

လွေး ရင်ထဲဝမ်းနည်းသည်။ ဦးပွဲမြ၏ အရိပ်တွင် လွေး

နေခဲ့ဖူးသည်။ ဦးပွဲမြကိုလည်း သဘောကောင်းသော လူအဖြစ် သဘောကျ ခဲ့ဖူးသည်။ ဦးပွဲမြထံတွင်လည်း လွေး အတုယူစရာများရှိသည်။ ဦးပွဲမြ သည် အရာရာကို သင်ယူဖို့ မပျင်းချေ။ အမြဲ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတတ် သည်။ တက်ကြွသော လွေး၏ စိတ်ဓာတ်သည် ဦးပွဲမြထံမှ ရရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးပွဲမြက ခုလိုပြောရခြင်းကို နှလုံးသားထဲပါ နာကျင် မိသည်။ မိမိ အထင်ကြီးသောအရာကို မိမိ လေးစားခဲ့ဖူးသူလည်း အထင်ကြီးစေချင်သည်။ အထင်မကြီးသည့်တိုင်အောင် ပုတ်ခတ်မပြော စေချင်ပါ။

“မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဂါဝန်ရှည်ကို မဝတ်တော့သည့် ချစ်ပန်းနှင့်ဆီက ဂျင်းဘောင်းဘီ ကွာတားပင်နီလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ငယ်တုန်းကလို ရှည်သော ဆံပင်မျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ဆံပင်ကုပ်ဝဲလေးနှင့်ဖြစ်သည်။

ချစ်ပန်းနှင့်ဆီ ကျောင်းကို မလာတာ ဘယ်လောက်ကြာသွား ပြီလဲ။ စာမေးပွဲရှိသည်ဆိုသော အကြောင်းပြချက်နှင့် ပျောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ။

နားထင်လေးများပင် ပိန်ကျသွားသော ချစ်ပန်းနှင့်ဆီကို သူ ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ။ မမြင်ဖူးတာကျလို့”

မှန်တာပြောရလျှင် သူ့ဘဝတွင် ရွယ်တုမိန်းကလေးနှင့် ပြောဆို ဖူးခြင်းသည် ချစ်ပန်းနှင့်ဆီ တစ်ဦးသာ ရှိ၏။ သူ့လို ဘုန်းကြီးကျောင်းသား

“ဘာကြောင့် အဲဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ မေးခွန်းသည် ကောင်းလွန်း၍ ရုတ်တရက် သူ့ကို ဆွဲအသွားစေသည်။ သူ ဘာဖြေရမှန်းမသိချေ။ ကောင်းမှန်း သိသော်လည်း အကြောင်းပြချက်ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမတတ်ပါ။

“လူယုတ်မာမှာ ချို(ဂျီ) မပါသလို၊ လူကောင်းကလည်း သရဖူ ဆောင်းမထားဘူး။ အပေါ်ယံလွှာကို ခွာချလိုက်ရင် လောကမှာ ဘယ်သူ ဘယ်သူမှ အထင်ကြီးစရာ မရှိဘူး။ ငါ နှင့်ကို လာနွတ်ဆက်တာ လွေး”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ် သည်။ ပြီးနောက် အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ကိုထုတ်သည်။

“နှင် အင်္ဂလိပ်မှာ လေ့လာမှု အားနည်းနေတယ်။ ဒါက မီးနှင်းစာအုပ်ပါ။ ဒီတစ်အုပ်လုံးသာ နှင် ကျေညက်သွားရင် ဘာကိုမှ မှုစရာမလိုတော့ဘူး။ ဒါ နှင့်အတွက် ငါ့ရဲ့လက်ဆောင်ပဲ”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီ လှမ်းပေးသော စာအုပ်ကို သူ လှမ်းယူသည်။

“ငါ့ဖေဖေက အပြောင်းအရွှေ့ကျလာတယ်။ ငါတို့ နေရာပြောင်း ရတော့မယ်”

သူ့ရင်ထဲ ထိရှုကြေကွဲသွားသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော ရင်ဘတ်သည် စုန်ကန်ခံလိုက်ရသလို ခံစားရသည်။

“ငါ နှင့်တိုင်ခင်တယ် လွေး”

ငါ့ရောမဲ ... ဟုပင် မပြောလိုက်နိုင်ချေ။ လွေး၏ လည်ချောင်း

သည် ခြောက်သွေ့ကုန်သည်။

“မနက်ဖြန် သွားတော့မှာ။ ငါ စာမေပွဲ ပြီးအောင်စောင့်နေကြ တာ။ မနက်ဖြန် မနက်အစောတိုးထွက်မှာ။ နှင့်ကိုငါ လာကြည့်တာ”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် အပြောနှင့် ကိုက်ညီစွာပင် လွေးကို မမှိတ် သေ့နံ ခိုက်ကြည့်နေသည်။

“နှင့်ကိုငါ မှတ်မိသွားအောင် ကြည့်ချင်တယ်။ လွေး ... နှင် ငါ့ကို တစ်ခုခွင့်ပြပါ”

ဘာလဲ။ တစ်ခုမက အများကြီး တောင်းဆိုလိုက်စမ်းပါ ချစ်ပန်း နှင်းဆီရယ်။

“ငါ နှင့်မျက်နှာကို ခဏကိုင်ချင်တယ်”

လွေး မမျက်နိုင်တော့ချေ။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီနှင့် ဝေးရတော့မှာပါ။ သားဆိုသည့် အသိက လွေး နှလုံးသားကို နာကျင်စေသည်။ ဝေးသွားပြီး ရင် တွေ့မှီဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်ကို လွေး ကောင်း ကောင်းသိ၏။ မသွားဖို့လည်း တားဖို့ ခွန်အား မရှိချေ။ တားသည်တား ဦး ဘာအကြောင်းကြောင့် တားမှာလဲ။ ဘာခွန်အားနှင့် တားမှာလဲ။ ဘာဆိုလို့ တားမှာလဲ။

“လွေး ... နှင် အရမ်းချောလာတယ်။ မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ တွေ့စက လွေးနဲ့ မတူတော့ဘူး။ လွေး နောက်ထပ် ငါ့နှစ်ကြာသွားရင် နှင့်ကိုငါ ဒီမှာ လာရှာမယ်။ နှင် ငါ့ကိုစောင့်နေနော်။ ငါ သေချာပေါက် သာခဲ့မယ်”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။

လွေး၏ လက်များ တုန်ယင်လာသည်။ လွေး၏ ဝါးကို စမ်းရသော ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် မရဘဲ
“ငါ သွားတော့မယ်”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ရုတ်တရက် ဆိုသလို ချာခနဲ လှည့်သွားသည်။

“ချစ်ပန်းနှင်းဆီ”

ခြေနှစ်လမ်းသာ လျှောက်ရသေးသော ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် လှည့်မကြည့်ဘဲ ရပ်နေသည်။

“ငါ ... ငါ ... ငါ ဘာပြောရမလဲ မသိဘူး”

“ဘာမှမပြောနဲ့တော့။ နောက် ငါးနှစ်နေမှ ပြောတော့။ ပြန်မဆုံမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် သူ့အား ထပ်လှည့်ကြည့်မသွားတော့အောင်

လွေး နှလုံးသား တစ်ခုလုံး နာကျင်နေသည်။ အသက်ရှူနှုန်း မမှန်ချင်တော့ပေမယ့် ကုလုလု မျက်ရည်ကို အံ့ကြိတ်ကာ ထိန်းချုပ်ရသည်။

ဒါ၊ ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ပေါ့။ သူ ချစ်ရတဲ့သူတွေက သူ့ကို ဘာလို လှည့်မကြည့်ဘဲ ထားသွားကြတာလဲ။

သူ့စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းလာသည်။

သို့သော် အားငယ်စိတ်တော့ မဖြစ်မိတော့ပါ။ သူဟာ ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘူးဟု ခံယူမိသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်ရည်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရသည်။ ရင်ထဲတွင်လာရသောငြိုး စိတ်ကို အလိုမလိုက်အောင်

အသက်ကို မှန်မှန်ရှုသည်။

ဒုတိယမြောက် ကျောခိုင်းခြင်းခံရ၍ ရင်ထဲ နာကျင်သည်။ ဦးတုတ်ကြိုး၏ ကျောပြင်ထက် ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ ကျောပြင်က သူ့ရင်ကို ခို၍ နာစေသည်။

သူ့ရင်ထဲ ရွက်သံထွက်နေသည်။ သို့သော် မငိုမိအောင် အံ့ကြိတ်တောင့်ခံနေသည်။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုသွင်းသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခွဲရ၍ ငိုခြင်းသည် ယောက်ျားမဆန်ဘူးဟု ခံယူမိသည်။

ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆုံနိုင်မလဲ။ သွားတော့မှာပါလားဟု တွေးမိပြန်လျှင် ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းမရလွန်း၍ စိတ်လွှဲပြောင်းရန် လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ဖွင့်သည်။

သူ့မျက်လုံးသည် စာတွေကို မမြင်ဘဲ ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်နေသည်။

မဖြစ်တော့ပါ။ သူ တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားတောင့်ခံနေလျှင် သူ ငိုမိပေလိမ့်မည်။ သူ့စိတ်ကို သူ အာမခံနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အားကိုးရှာရတော့၏။ သူ၏ အားကိုးသည် တစ်ဦးတည်းသော အရာဖြစ်၏။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဆရာဦးပဉ္စင်း ဝင်လာလို့ရလား”
တစ်ချိန်တုန်းက ဆရာဦးပဉ္စင်း ဆူပူထားပြီး၍ ထိုအချိန်မှစ၍
သူသည် ခွင့်တောင်းပြီးမှ လုပ်တတ်လာသည်။

ဆရာဦးပဉ္စင်းကို ခင်တွယ်သော်ငြား ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပလူး
ပလဲ မနေဖြစ်တော့ချေ။ တစ်ညကျင့်ဝတ် ငါးပါးအတိုင်း အဝင်အောင်
နေ၏။

“အေး ... ဝင်လာခဲ့”

ဆရာသမား ဆိုသော်ငြား ဦးပဉ္စင်းပေါက်စသည် ဝါတော်
နှစ်ဆယ်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်သာ ရှိသေးသူ သံဃာတစ်ပါး ဖြစ်
သည်။ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်သာ ကြီး၏။ သို့သော် ဆရာဦးပဉ္စင်းသည်
ငယ်ရွယ်သော်ငြား သိက္ခာ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၍ သူ ကြည်ညို
သည်။

“ချစ်ဖုန်းနင်းဆီနဲ့ တွေ့သေးလား”

“နှုတ်ဆက်သွားတယ်”

“ဝမ်းနည်းနေတာလား”

— ဂျော့ဇာ —

အချိန်ကို ထိုးလိုက်သလို နှလုံးသားထဲ မျက်ခနဲ နာသွားသည်။
သို့သော် ပြုံးလိုက်၏။

“စာအုပ်လာဝေးသွားတယ်၊ ကျက်ဖို့တဲ့”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း တော်တော်ခရွယ်ဘူးပဲ။ ဒကာမလေး
ချစ်ပန်းနင်းဆီက လုလာတယ်နော်”

လွမ်းရသည့်စိတ်များ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိချေ။ သံဃာ
သည် စာဏှာကင်းရမည်ဟု သူ မှတ်သားဖူးသည်။ ရုတ်တရက် ဆိုသလို
မင်း ဦးပဉ္စင်း ပြောခဲ့သောစကားကို ကြားယောင်မိ၏။

“စာတတ်တိုင်း ဆရာကောင်း မဟုတ်ဘူး”

ဦးပဉ္စင်း၏ အသံသည် သူ့နှုတ်ထဲ ပဲ့တင်ထပ်လာသည်။

“ပွဲဈေး ရောက်ပြီးပြီလား၊ ညကျ ပွဲသွားကြည့်မနေနဲ့ဦး။
နက်ဖြန် မီးနင်း အလုံးတစ်ရာ မေးမယ်၊ ကျက်ထား”

ဆရာဦးပဉ္စင်းအပေါ် အားနာမိသည်။

မဟုတ်တာတွေ့မိသည့် တစ်စုံကို နောင်စာရချင်လာသည်။
ဆရာအပေါ် မနောကံနှင့် စက္ကန့်ဝက်ခန့် ပစ်မှားမိခြင်းကို ရှက်သည်။
ဆိုရှက်သည့်စိတ်က ဦးပဉ္စင်း ထံမှ အခြေခံလာခဲ့၍ ပွဲဈေးသို့ သွားမိခြင်းကို
နောင်စာရချင်လာသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ ခံစားလာရတဲ့ပဲ။ ဘာလဲ ... ချစ်ပန်းနင်းဆီ
ကို သဘောကျနေတာလား၊ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မင်းလည်း နှလုံးသားမိတဲ့
သူပဲ။ ဒါပေမဲ့ မမှန်းပါနဲ့ ... မင်းတို့က မိုးနဲ့မြေလို အလှမ်းကွာလွန်း
တယ်။ မဖြစ်နိုင်တာကို အစတည်းက မလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။

— ဂျော့ဇာ —

နောက်လည်း ဆုံတော့မှာမှမဟုတ်တာ မေ့ပစ်လိုက်။ ဆန်တစ်ခွက်တစ်ပြည် ဆန်အိုးထဲထည့်ချက်ရင် ဖင်ကပ်ရမယ်။ တစ်ခွက်ဆန်အိုးသာ ရှာပါကွာ။ ကဲ ... စိတ်ပင်ပန်းရင်လည်း တရေးတမော အိပ်လိုက်ဦး။ ငါ ဘုရားဝတ်တက်ချေဦးမယ်”

ဒီနေ့တော့ ဘုရားဝတ်တက်ချင်စိတ်လည်း မရှိပါချေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာဦးပဉ္စင်း၏ ခုတင်ခြေရင်းတွင် လှဲဟန်ပြင်သည်။

“ခုတင်ပေါ်တက်အိပ်ပါကွ။ မင်းလည်း ငါက တစ်ခါလေး ပြောဖူးပါတယ်။ သည်းခြေထဲကို မှတ်ထားတော့တာပဲ။ ငါလည်း သံဃာ ဆိုပေမယ့် စိတ်နဲ့ပါကွ။ စိတ်ဆိုးတုန်း ခဏပြောတာပါ။ အမြဲတမ်း ငါ့ အရိပ်အကဲချည်း ကြည့်မနေပါနဲ့။ ငါ အနေခက်ပါတယ်။ မင်းလည်း ထိုက်သင့်သလောက် အရွယ်ရောက်လာပြီပဲ”

“ရပါတယ်။ တပည့် ဒီမှာပဲ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ကဲ ... အဲဒါဆိုလည်း မင်းစိတ်ကြိုက်လုပ်ကွာ”

ဆရာဦးပဉ္စင်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သင်္ကန်းရုံက ထွက်သွားသည်။

သူ ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲအိပ်သည်။

မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်၏။ ချစ်ပန်းနင်းဆီ၏ မျက်နှာသာ မြင်ယောင်နေသည်။ ဦးတုတ်ကြီးကို အဲဒီလောက် မစွဲလမ်းခဲ့သော်လည်း ချစ်ပန်းနင်းဆီကိုတော့ စွဲလမ်းနေမိသည်။

“မဖြစ်ဘူး”

ဆရာဦးပဉ္စင်းပြောတာ မှန်သည်။ အဆင့်ချင်းက မိုးနဲ့မြေ

စွာခြားနေသည်။

“မဖြစ်သင့်ဘူး”

ဝတ္ထုတွေထဲ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ အချစ်က သူ့ရင်ထဲရောက်နေတာ လားဟု သံသယဝင်ချိန်၌ ထိုသံသယကို လက်မခံဘဲ ကန်ထုတ်မိသည်။

မဖြစ်သင့်ပါ။ ထိုအရာတွေ ရင်ထဲရောက်မလာသင့်သေးပါ။ သူသည် ငယ်သေးသည် ငယ်ရွယ်လွန်းနေသေးသည်။

စိတ်ကို ကြိုးစားဖြေသိမ့်နေရသော်လည်း ဘယ်ဘက် ရင်အစုံသည် လေးလံထိုင်းမိုင်းနေသည်။ အလိုလို ငိုချင်နေသည်။ မိုးနဲ့မြေ ဆုံသော စကားစုကို နာကြည်းလာသည်။

ခေါင်းအုံးမပါသော ကြမ်းပြင်ပေါ် လူးလိမ့်နေမိသည်။ ထိုစဉ် သူ့အမြင်အာရုံထဲ အဝါရောင်စာအုပ်လေး တန်းဝင်လာသည်။

ခုတင်အောက် မျှောစကြားတွင်ညှပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ်ကို သူ ကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။

ထိုစာအုပ်ကြောင့် ဆရာဦးပဉ္စင်း၏ အပြောအဆို ခံခဲ့ရဖူးသည်။ သူ့အား မျက်နှာဖြူ မျက်နှာမည်းနှင့် ပြောဆိုရလောက်အောင် တန်ခိုးကြီးသော ထိုစာအုပ်ကို သူ စိတ်ဝင်စားသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာဦးပဉ္စင်းမရှိခိုက်၌ ဆွဲယူ ဖွင့်ကြည့်လိုသည်။ သို့သော် အများမရှိတဲ့အချိန်၌ အများပစ္စည်းကို မထိုင်ရဲချေ။ ဘယ်အရာက များ သတ္တိနည်းအောင် သင်ကြားပေးလိုက်သလဲဆိုတာ မသိသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲ အလိုလို မဝံ့မရဲ ဖြစ်ရသည်။

စိတ်ကို အလိုလိုက်မိပါက အပြစ်လုပ်မိမည်ဖိုး၍ ထိန်းချုပ်နေရ

သည်။

သို့သော် စိတ်သည် ထူးဆန်းနေပါ၏။ မလုပ်သင့်ဘူးဟု ခံယူပြီးကာမှ ပို၍ လုပ်ချင်လာသည်။

ပြီးတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်မို့ ပို၍ စပ်စုချင်လာသည်။ စောစောကလေးတင်မှ ဆရာဦးပဉ္စင်းက ပြောလျော့သော စကားဆိုခဲ့၍ စိတ်ကို အရဲကိုးမိသည်။ သို့သော် မိုင်ရှင်မသိသော ပစ္စည်းမို့ မကိုင်ခံ့ပြန်ပါ။

စိတ်နှစ်ခု လွန်ဆွဲပွဲတွင် စာအုပ်ပဲ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူးလေ ဟူသော အသိဉာဏ်က အနိုင်ရသွားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် စာအုပ်ကို စိတ်သန့်သန့်ပင် ဆွဲယူကာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

သူ မျက်လုံးဖြူးသွား၏။

စာမျက်နှာတွေကို ဆက်ပြီး မလှန်ဝံ့တော့ချေ။

သူ့လက်များ တုန်ယင်နေသည်။

စာအုပ်ကို ပိတ်ချကာ ဝေးရာသို့ ပို့ထားသည်။

သို့သော် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ထိုစာအုပ်က သူ့အား စိန်ခေါ်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆွဲယူပြီး ကြည့်မိပြန်သည်။ သို့သော် နှစ်ရွက်ထက် အပြင် သူ ပိုပြီး မလှန်ခဲ့ချေ။

စာအုပ်ကို နေရာတကျ ပြန်ထားပြီးချိန်ထိ သူ့ရင်အစုံသည် တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေဆဲဖြစ်၏။

အတွေးတွေက ကယောင်ချောက်ချားနှင့်ပွဲ လွမ်းနေသော ချစ်ပန်းနှင်းဆီပင်လျှင် မျက်နှာကြက်၌ မတွေ့ရတော့ပေ။

ဘုရားပွဲ နောက်ဆုံးည ဖြစ်သည်။

နှုတ်ဆက်ပွဲမို့ စတိတ်မိုး သွားကြည့်မည်ဟု ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထံ ခွင့်ပန်ပြီး ပွဲခင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကာလသားများက ထုံမများ၏ အကြော်ဆိုင်တွင် အုပ်စုဖွဲ့၍ ကျီစယ်နေကြသည်။

ဇာတ်စင်ပေါ်၌ အော်ပရာခင်းနေသည်။

မိုးထက်ကံ ဇာတ်မို့ လူတွေ အထူးစည်ကား၏။

မိုးထက်ကံ ဇာတ်သည် စတိတ်မိုးကောင်းသည်ဟု သတင်းကြီးသည်။ သီချင်းဆိုလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကြားဖူးသည်တွေ၍ တစ်ပုဒ်လုံး ဆုံးအောင် နားမထောင်ဖူးချေ။

သူများ ဇာတ်ပွဲအကြောင်း ပြောကြချိန်၌ ကိုယ်က ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့အောင်သာ ခေတ်မီ ရုံကြည့်ဖို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အထူး စည်ကားသောပွဲမို့ ဖျာနေရာလွတ်မရှိချေ။ ဝေးသောနေရာတွင်သာ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေရသည်။ လူတစ်ယောက်လုံး ဇာတ်စင်ပေါ်က ခုန်နေသည်ကိုမင် ခပ်သေးသေးသာ မြင်ရသည်။

အများပြောသော စတိတ်မိုးကောင်းကြီးကိုလည်း သူ ခံစား၍

တောသမ္ဘ မိန်းကလေးတို့ မျက်နှာတွင် ချစ်ပန်းနင်းဆီ၏ အပြာ
ရောင်သာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဇာတ်ပွဲကို ရူးလောက်အောင် မခင်တွယ်သော လွေးသည်
ကခုန် ပီသိပ်နေသော ကာလသားများ၏ ဖက်ကိမခံနိုင်တော့၍ လူအုပ်
တွင်းမှ ထိုးထွက်လာခဲ့သည်။

ညဉ့်နက်လာသောကြောင့် ပွဲခင်းသည် လူကျ ပါးစပြုလာသည်။
အချို့ဆိုင်အတွင်းတွင် ကာလသားအချို့ ဘီယာမှူးကုန်ကြသည်။ အချို့
ဆိုင်များတော့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ထိန်းသိမ်းနေသည်။

လွေး ပွဲဈေးထန်းကြီးကို ဖြတ်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ကူးလာ
ခဲ့သည်။ အထဲမဝင်သေးဘဲ ခြင်္သေ့ကြီး ဝိုက်အောက်တွင် ထိုင်မိသည်။
တစ်ခုခုကို တမ်းတမ်းတတ လွမ်းသယောင်ခံစားရ၏။ ဤနေရာတွင်
သို့အား ဦးတုတ်ကြီး ထားခဲ့သည်။ တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်မသွားခဲ့။
မကြာသေးခင် ရက်ပိုင်းကမှ ချစ်ပန်းနင်းဆီ ထားခဲ့ပြန်သည်။ ချစ်ပန်း
နင်းဆီလည်း ဦးတုတ်ကြီးလိုပင် သူ့ကို တစ်ချက်မှ လှည့်ကြည့်မသွား
ပေ။ သူ့နုလုံးသားထဲ နာကျင်သည်။ သူ့ချစ်သော လူများက သူ့ကို
ဘာကြောင့် မချစ်ကြတာလဲ။ ဘာကြောင့် သံယောဇနမထားကြတာလဲ။

အကယ်၍များ လှည့်ကြည့်ခဲ့ပါက လက်ဝှေ့ယမ်းပြဦးမည်
နေ့ကဆုံး မျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်ရဦးမည်။

သူရဲငွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာသည်။ မျက်ဝန်းထောင့်တွင်
မျက်ရည်စတို စိမိစိ ကပ်ညီလာသည်။ ဒီအချိန် ချစ်ပန်းနင်းဆီ ဘာလုပ်

နေမှာလဲ။ စာအုပ်ဖတ်နေမှာလား။ အိပ်နေမှာလား။ ဇာတ်လမ်းကြည့်နေ
မှာလား။ ရေရေရာရာ မသိသော်လည်း ကောင်းကင်မှ ချစ်ပန်းနင်းဆီ
ကတော့ လမင်းနှင့်အတူ သူ့ကို ပြုံးပြနေသည်။

လွမ်းလိုက်တာ ... ဘာကိုလွမ်းလို့ လွမ်းနေမှန်းမသိသော်
ရင်ထဲ နုံးချည့်နေသည်။ ကြယ်တွေကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငေးမော
နေသည်။ ကျယ်သောနေရာ၌ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လွတ်နေမိသည်။
ရာသီဥတုက ပူမှန်း အေးမှန်း မသိတော့။

ဝိုးကဝါး သိနေသော မောင်နှိုင်းအဖွဲ့ကိုလည်း သတိရသည်။
ထိုအဖွဲ့ထဲတွင် သူနှင့် ကျွမ်းပစ်ဖော်များလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း
သေး၊ ဒေါ်ကြွယ်၏ ထမင်းကြော်ကိုလည်း လွမ်းသည်။ သူ့စားဖူးခဲ့သမျှ
ထမင်းကြော်များတွင် ဒေါ်ကြွယ်၏ လက်ရာသည် အကောင်းဆုံးဟု
ဆိုသည်။ ဒေါ်မြ၏ ဆေးပေါလိပ်ကြီးကိုလည်း လွမ်းသည်။ ဆေးပေါလိပ်
ခွက်နေလျှင် တစ်ခန်းလုံး အနံ့လှိုင်နေတတ်သည်။

ပြီးနောက် ချစ်ပန်းနင်းဆီကို လွမ်းသည်။ သူနှင့် တွေ့စက
သူ့ကိုယ်နဲ့ဆုံး၍ နာခေါင်းလေးရွှစ်ပြီး နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ ပြုံးမိ
လိုက်၏။ ဂါဝန်ရှည်လေးများ ဝတ်တတ်သည့် ချစ်ပန်းနင်းဆီသည်
လှသည်။ ပြုံးလိုက်ချိန် မီးချိုင့်လေးပေါ်သွားသော ထိုအပြုံးသည် နိုးရှင်း
စွာ သိမ်မွေ့သည်။ မျက်လုံးလေးတွေ လှသည်။ တွေ့ချင်လိုက်တာ။

ချစ်ပန်းနင်းဆီကို တွေ့ချင်လိုက်တာ။ ညည်းတွားရုံသက်သက်
သာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိသော ချစ်ပန်းနင်းဆီကို မတွေ့
နိုင်တော့မှန်း သိသည်။ ငါးနှစ်နေရင် တကယ် တွေ့ရမှာလား။ တကယ်

လာခဲ့မှာလား။

သုစိတ်ထံ တဝေတဝါး ဖြစ်နေသည်။

နောက်ငါးနှစ်နေရင် ချစ်ပန်းနှင်းဆီက ဘယ်လိုပုံဖြစ်နေမလဲ ဆိုတာကို ပုံဖော်မိသည်။ ဟိုသော ဆံပင်ကို ရှည်ခိုင်းကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီးမရှိသော နှုတ်ခမ်းကို နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခိုင်းကြည့်သည်။

သူ့ ပြုံးမိ၏။ သူ့အတွေးထဲ ပြောင်းလိုက်သော ချစ်ပန်းနှင်းဆီ ပုံသည် အချိုးမပြေဘဲ ရယ်စရာ ဖြစ်နေသည်။

တွေးချင်ရာ တွေးပြီး လွတ်လပ်စွာ ပြုံးနေခိုက်တွင် သူ့နားခေါင်း ထဲ ရနံ့တစ်ခုရသည်။

ဆရာဦးပဉ္စင်း၏ ကိုယ်နံ့ဖြစ်သည်။ ဆရာဦးပဉ္စင်းသည် အသန် ကြက်သူဖြစ်၏။ အခြား သံဃာများလို ကိုယ်နံ့ဆိုခြင်း သင်္ကန်းနံ့ဆိုခြင်း မျိုး မရှိချေ။ သင်္ကန်းကို နှစ်ရက် ဝတ်ပြီး တစ်ခါ လျှော်၏။ သင်္ကန်း သိမ်းသော သေတ္တာထဲတွင် ပရုတ်လုံး ထည့်၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာဦးပဉ္စင်း ၏ ရနံ့သည် လတ်ဆတ်နေတတ်သည်။

ဆရာကောင်းရထားသော သူသည်လည်း ဆရာအတုခိုးဖြစ် သည်။ လူထွက်သွားသော ကိုရင်များ ဖေးခဲသည့် သံသေတ္တာထဲ ပရုတ်လုံး များထည့်ပြီး ထားသည်။ ရေကို ပုံမှန် တစ်ရက် တစ်ကြိမ် အနည်းဆုံး ချိုးဖြစ်သည်။ ခြေသည်းလက်သည်းကို မည်းမနေစေဘဲ ဆရာဦးပဉ္စင်း နည်းတူ သန့်နေအောင် တိုက်သည်။ အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုးကို တစ်ခါတစ် တစ်ခါလျှော်သည်။ ရံဖန်ရံခါ စိတ်ဆွဲတွေးမိသည်။ ငါက ဆရာဦးပဉ္စင်း ထက် ပိုသပ်ရပ်တာပဲဟု စိတ်ကြီးဝင်မိသည်။ ဆရာဦးပဉ္စင်းသည် သူ

ဘဝ၏ စံပြမဇ္ဈိလ်ဖြစ်သည်။

သူ့အင်္ကျီအနံ့ကို သူ ရှုမိသည်။ နေ့ခင်းတည်းက ဝတ်ထားသော အင်္ကျီပို့ ပရုတ်လုံးနှုတ် ပြယ်လုလု ပြနေပါပြီ။ ယခု သူ ရှုမိသည်က လတ်ဆတ်သော ပရုတ်လုံးနံ့ဖြစ်သည်။ ဆရာဦးပဉ္စင်းများ သူ့နားရောက် နေတာလားဆိုသည့် အတွေးကြောင့် လှအိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

အမှောင်ထဲတွင် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်၏။

သူနှင့် ဆယ့်ငါးပေမျှ အကွာတွင် လူရိပ်တစ်ခုမြင်ရသည်။

သိပ်မသိကွသော်လည်း ကြယ်ရောင်၊ လရောင်ကြောင့် လူ ဆိုတာ ထင်ရှားလှသည်။ အများပြောကြသော နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ ဆိုတာမျိုးလည်း သူ အယုံအကြည် မရှိချေ။

ဆရာဦးပဉ္စင်း များလား။ ရနံ့အရဆိုရင်တော့ ဆရာဦးပဉ္စင်း ဖြစ်ဖို့များသည်။ ဒီအချိန်ကြီး ဆရာဦးပဉ္စင်းသည် ဒီလိုနေရာတွင် ရောက် နေစရာ အကြောင်းမရှိချေ။ သံဃာတို့က ဖျော်ဖြေပွဲ မကြည့်ရဟု ကျောင်းထိုင်က အမိန့်ချထားသည်။

ကျောင်းထိုင်အမိန့်က ဖြစ်သင့်မှန်း လွေး သိသည်။ သံဃာနှင့် ဖော်ပွဲရွှင်ပွဲက လားလားမျှ မအပ်စပ်၍ ဖြစ်၏။

လွေး အာရုံစိုက်ကြည့်သည်။ သံသယဖြစ်လာသည်။

ဆရာဦးပဉ္စင်း၏ ရနံ့ဆိုတာ သိသော်ငြား သင်္ကန်းကို ရုံမထား သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဦးပဉ္စင်းနော် ... အဲဒီလို မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်မ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်၊ လူထွက်မိဆိုတာတော့ မထွက်ချင်ဘူး”

“မထွက်ချင်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး။ ထွက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကမှ ထွက်ခွင့်မပြုတာ”

“ဦးပဉ္စင်းက ကလေးလား။ ဒါပဲနော် ... ဒီတစ်ခါတွေတာ နောက်ဆုံးပဲ။ လူမထွက်ရင်တော့ ကျွန်မလည်း ဇွတ်တီးပြီး မမိုက်တော့ဘူး ကိုကြံ့အောင်နဲ့ပဲ ယူလိုက်တော့မယ်”

“အဲ့လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ချစ်လေးရယ်။ ဒီက ရင်ကွဲပြီး သေလိမ့် မယ်”

အသံများကြောင့် လွေး မှင်တက်သွားသည်။

ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိထားမိသည်။ ဟနေသော ပါးစပ်ကို

ပြန်မိ၍ မရ။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ”

လွေး နားမထောင်ရဲတော့ချေ။ နားမထောင်လိုတော့ပေ။ တစ် အတွင်း နားအုံတွေ ပူထူကုန်သည်။ ရှက်သည်။ လွေး အာရုံထဲ အဝီ ရောင်စာအုပ်လေးကိုသာ အထပ်ထပ် မြင်ယောင်မိနေသည်။

ဘာတွေလဲ ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဆရာဦးပဉ္စင်း၏ အသံ ဆိုတာ ငြင်းစရာမရှိပေ။ သူ့ ချစ်ခင်လေးစားခဲ့သော ဆရာဦးပဉ္စင်း ဖြစ်သည်။ ဘာတွေလဲ။

သူကတော့ လေးစားသမှုနဲ့ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တိုင်း စိတ်မှန်းနှင့် တစ်မျိုး၊ ကာယကံမြောက်တစ်ဖုံ ရှိခိုးကုန်တော့ခဲ့တဲ့ ဆရာဦးပဉ္စင်းက ဒီလိုလူမျိုးလား။

လွေး လက်များတွေ တုန်ယင်နေသည်။ တီးတိုး ကျီဝယ်နေသူ

များက ရွက်သော်လည်း နားထောင်နေရသော လွေးသည် ရှက်သည်။ ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်ကို ကြောက်သည်။

လွေး တုန်လှုပ်စွာပင် နောက်လှည့်ထွက်လာသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲဝင်ပြီး လှေကားကွယ်လေးတွင် ထိုင်သည်။

ဒီနေရာတွင် ဆရာဦးပဉ္စင်းနှင့် ပထမဆုံး ဆုံဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ကျောင်းဝင်း တံမြက်စည်းလည်းချိန်၌ ဆရာဦးပဉ္စင်းက သူ့နောက်လိုက်ကာ ကျင့်ဝတ်နှင့်ဆိုင်သော ပုံပြင်များကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူ လေးစားကြည်ညိုခဲ့သည်။ အခြားသော ဦးပဉ္စင်းကြီးများထက် ဆရာ ဦးပဉ္စင်းပေါက်စကိုသာ ဝို၍ အထင်ကြီးသည်။

ယခုတော့ ... သူ့ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ဝိုချင်လာသည်။

စိတ်ထဲက ဝိုချင်နေရုံရှိသေး မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့က စီးကျလာသည်။

သူ ခြေသံကြားရ၏။

အကွယ်မှ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

ဆရာဦးပဉ္စင်း ဖြစ်နေသည်။ ဆရာဦးပဉ္စင်းသည် ဟိုဟိုဒီဒီကို လှေမလဲ ကြည့်ပြီး ကျောင်းဆောင်အောက်ထပ်သို့ ဝင်သွားသည်။

သူ့ရင်ထဲ နွမ်းလျသွားသည်။ ဟုတ်မှန်းသိသော်လည်း မျက်နှာ ဘို့ မမြင်လိုက်ရ၍ သူ အမြင်မှားတာ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့မိသေး သည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာက သူ့အပေါ် ရက်စက်သည်။

သူ ရုံးပွဲချ ငိုမိသည်။

“စာတတ်ပြီး ဘာလုပ်မလဲ”

“စာရိတ္တဆိုးတဲ့လူကို ဆရာတင်မိလိုတော့ မင်းဘဝလည်း သွား

မှာပဲ”

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝအတွက် စံပြတစ်ယောက်ရှိရမယ်”

“ဆရာကောင်းကို ရှာပါကွာ”

ဦးတုတ်ကြီးနှင့် ဦးပွဲမြတ်တို့၏ စကားကို တစ်လှည့်စီ ကြားယောင် နေမိသည်။

လွေး သက်ပြင်းတွေ့ချမိသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာဦးပွဲဝင်းက ငါ့ရှာနေတဲ့ ဆရာမဟုတ်ဘူး”

အနိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့သော် လွေး ရင်နာနေသည်။

မျက်ရည်တွေ ကူးသည်။

မျက်ရည်တွေ ဘာကြောင့်ကျလည်း မသိသော်လည်း လွေး သည် ရှိက်သံကို ထိန်းပြီး ငိုနေမိသည်။

နှမြောတသသ ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုတို့ ဆွဲနုတ်ယူသလို ခံစားရသည်။

သို့သော် လွေးသည် နိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုတို့ ချလိုက်နိုင်သည်။

“တပည့် သွားတော့မယ် ဆရာဦးပွဲဝင်း”

လွေးသည် အံ့ကြိတ်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထွက်သွားခွင့်ပြုပါဟု ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထံ ခွင့်ပန်ပြီးချိန်

လွေး ထွက်သွားတော့မည့် သတင်းသည် ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ကူးကုန်သည်။

မနေ့ကမှ အကောင်းကြီး ရှိနေသေးသော လွေးသည် သည်

နက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်စကားဆို၍ အားလုံး ရင်ထဲ သို့လော သို့လော ဖြစ်ကုန်သည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကတော့ ဘာမှ မေးခွန်းမထုတ်ဘဲ အင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။ ပွဲကလာတဲ့ လူပို့ ပွဲနောက်လိုက်မည် ဟု အဆန်းဟု ဆရာတော် တွေးနေပုံမရချေ။

သုံးနှစ်တာ အခြေစိုက်ပြီး နေလာခဲ့သော နေရာမှို လွေး သိသောရပ် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ဘဝဆိုတာ အရှည်ကြီးရှိနေသေးမှန်း လွေး သိသော အထိန်သည်။ မိမိကိုယ် မိမိ ငယ်သေးသည်ဟုလည်း မတင်။

“ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားတော့လည်း တားလို့မရတော့ပါဘူး။ တားလည်း မပိုပေါ့။ မင်းခြေထောက်ကို ဦးပွင်း ပိုင်တာမှ မဟုတ်တာ ဆရာဦးပွင်းသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ ပြောသည်။

“ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံနဲ့ ပြစ်မှားမိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပေးအလို့ငှာ ကန်တော့ပါတယ်။ ဆရာဦးပွင်း”

လွေးသည် ဆရာဦးပွင်းမျက်နှာကို မော့မကြည့်ဘဲ ကန်ထောင့်သို့ ဦးနောက် ဆုတောင်းစကားပင် နားမထောင်တော့ဘဲ ထရစ်ပြင်သည်။

“မနေညက ကိစ္စကြောင့်လား”

ထင်မှတ်မထားသော စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ လွေးခြေထောက်သည် ကြိုးချည်ခံထားရသလို ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ဒါမှမဟုတ် စာအုပ်ကြောင့်လား”

လွေး ပြန်မဖြေပါ။ ငြိမ်သက်၍ နေသည်။

“လောကမှာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လူရယ်လို့ မရှိဘူး။ အချို့ကိစ္စတွေကို သိပ်လျက် မသိချင်ယောင်ဆောင်ရတာ လောကပဲ။ ငါလည်း ထဲက လူပါ။ ပုထုဇဉ်ထဲက ပုထုဇဉ်ပါ။ သံဃာရေးခြုံထားပေး နှလုံးသားနဲ့လူပါ။ ခြေလှမ်းလာရုံမျှ မှားမိတာက ပြင်မရတဲ့အမှားလား။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ အပြစ်လား။ ဒီကထိ ထွက်သွားဖို့လိုသလား”

“ဆရာဦးပွင်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဝမ်းကွင်းမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ကြောင့်ပါ”

“ဘာလို့လဲ မနေချင်တော့လို့လား”

“ကျွန်တော်က လမ်းပေါ်က လာတာပါ။ အရိပ်ကောင်းကောင်း ဆရာဦးပွင်းကြောင့် အကြာကြီး နားခိုခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား။ ဆုံးဖြတ်ချက်က မှန်မယ်လို့ ထင်နေသလား။ ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီလို့ ယူဆသလား”

“အုပ်ထိန်းသူ မရှိတဲ့အတွက် မှားတယ် မှန်တယ် ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ မရပါဘူး။ ငှက်တစ်ကောင်အဖို့ အသိုက်အမြုံထက် တောင်ပံအဓိကကျမယ်ထင်တယ်”

“ငါ ဘာလို့ လူဝတ်မလဲနိုင်သလဲ သိလား”

တပည့်နေရာတွင် ကျွန်တော်ဟု သုံးစွဲနေသော လွေးကြောင့် ဦးပွင်းပေါက်စ ရင်ထဲနာကျင်နေသည်။

မနေညက ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သွားသော လူရိပ်ကိုတွေ့လိုက်သည်။ လွေး ပြစ်မယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေသိ၏။ ထိုလမ်းလျှောက်ပုံမျိုးကို ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဦးနောက် သင်ပို့သော ပရတ်လုံးရနံ့၊ မိမိ မဟုတ်တာ ချစ်နေသည်ကို မိမိ၏ တစ်ဦးတည်းသော တပည့်သိသွားခြင်းကို ရှက်မိသည်။ လွေးမှန်း သိသိချင်ပင် လွေးနောက် လိုက်ခဲ့သော်လည်း မျက်ခြည် ခြစ်သွားခဲ့သည်။

တပည့်တစ်ယောက် အရိုအသေတန်သွားမှာကို ရိပ်စားမိသော်လည်း ခုလို တိမ်းရှောင်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ချေ။ ခုလို ရှောင်တိမ်းသွားသောအခါ ဆုံးရှုံးသွားသော ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ပြန်ဆယ်၍ မရတော့။

ထိုအခွင့်အရေးကို လွေးက မပေးတော့ချေ။

ခုလို အချိန်တိုတိုအတွင်း ထွက်သွားမည်ဟု လုံးဝ ထင်မထားတပည့်တစ်ယောက်၏ အထင်သေးခြင်းကို ခံရ၍ ရင်ထဲနာသည်။ မှားမှန်းသိသည်။ သို့သော် ဆရာတစ်ယောက်မို့ တပည့်ကို မှားပါတယ်ဟုလည်း မပြောနိုင်ချေ။

လွေးသည် တည်ငြိမ်သူမို့ အခြားလူကို ပြောပြီး ဂုဏ်သိကျေခံရတော့ မပူရသော်လည်း မိမိစိတ်ကို မိမိမလိုပါ။

ဦးပဉ္စင်းပေါက်စသည် စိတ်ကို အထတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသည်။

“မင်းကြောင့်ပါ၊ လွေး။ ငါ လူမထွက်နိုင်တာ မင်းကြောင့်ပဲ။ အမှန်က ငါပဉ္စင်းဝတ်တာ တစ်လ နှစ်လလောက် ဝတ်ဖို့ပါပဲ။ နောက်လာလို့ ငါ သုံးနှစ်ကြာသွားခဲ့တယ်။ စာသင်တိုက်လည်း မသွားခဲ့ဘူး။ မင်းကို ခင်တွယ်လို့၊ မင်းကို စာသင်ပေးချင်လို့၊ ဆရာလုပ်ချင်လို့ ငါ လူမထွက်နိုင်ဘူး။ ဆယ်တန်းကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့အောင် ဝါက မိဘတွေ အဆင်မပြေလို့ ဆေးတက္ကသိုလ် မတက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ စိတ်ဓာတ်ကျလို့ အခြား ဘာတက္ကသိုလ်မှ မတက်ခဲ့ဘူး။ မင်းကြောင့် ငါ အားရှိလာလို့ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ဖို့ စဉ်းစားတယ်။ မင်းကြောင့် ငါ မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး။”

“ကျွန်တော်ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် အားနာပါတယ်။ တစ်ချိန် ဒီအကြွေးကို ကျွန်တော် ဆပ်နိုင်မှာပါ။ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က လမ်းပေါ်က လူပါ။ လမ်းပေါ်က ပြ

သွားရမှာပေါ့။ ဆရာဦးပဉ္စင်းကြောင့် ဘာမှန်ကို မေ့နေခဲ့တယ်။ အကြာကြီး နှစ်ပေးတဲ့ ဒီကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။”

“မင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီကိုး”

“တစ်နေ့တော့ ကံမကုန်ရင် ပြန်ဆုံးဦးမှာပါ။ ဒါကြောင့် ဆရာပဉ္စင်းလည်း မပျော်တဲ့ သာသနာ့ဘောင်မှာ မနေပါနဲ့တော့။ လူထွက်ပြီး ဘာသာယာယာ နေစေချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

လွေးသည် ပြတ်သားစွာ ဆိုပြီး လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

“တကယ်သွားတော့မှာလား”

ကပ္ပိယကြီး ဦးနက်က မေးသည်တွင် နီချင်သောစိတ်ကို ထိန်းရဲလိုက်ရသည်။

“နောက်လည်း လမ်းကြုံရင် ဝင်ပါကွာ။ မင်းအတွက် တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်”

လွေး စိတ်ထဲ ထိရှလာသည်။ ကျောင်းဝင်းပြင်ကို ထွက်ရာလမ်း မလျှောက်တွင် ကစားဖော် ကိုရင်လေးများက လွေးကို ငေးကြည့်နေနေသည်။

ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ကလည်း လွေးကို နှုတ်ဆက်နေကြသည်။ “မင်း၏ ကျောပြင်ကို မျက်လုံးများစွာတို့ ငေးနေကြမည်ကို လွေး၏ သို့သော် လှည့်မကြည့်ပေ။ လှည့်ကြည့်မိပါက သံယောဇဉ်မပြတ်ဘဲ ပြေးဝင်သွားမိမည် စိုးသည်။

လွေး နားလည်လာ၏။ ဦးတုတ်ကြီး ဘာကြောင့် လှည့်ကြည့်

မသွားသလဲ။ ချစ်ပန်းနှင့်ဆီက ဘာကြောင့် လှည့်ကြည့်မသွားသလဲဆိုတာ လွေး သဘောပေါက်လာသည်။

လွေးလည်း လှည့်မကြည့်ချင်ပါ။ ကွေ့ကောက်သောလမ်းကြောင်း အတိုင်းသာ ရှေ့ကို ကြည့်ပြီး လျှောက်နေမိသည်။

ခြင်္သေ့ကြီး နှစ်ကောင်တော့ လွေးကို သံယောဇဉ်ပြတ်လိုက်တာ ဟု ထင်မှတ်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် လွေး ရင်ထဲနာကျင်ခံစားနေရ တယ်ဆိုတာ ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင် သိပါလေစ။

ဦးတုတ်ကြီး အဝတ်အိတ်ထဲ ထည့်ချန်ခဲ့သည့် နှစ်ရာတန် အသစ်လေးများသည် သူ့အတွက် အသုံးဝင်သွားသည်။ ဦးတုတ်ကြီး၏ အရိပ်သည် ခုချိန်ထိ အေးမြဆဲဖြစ်၏။

ဦးပွဲမြတ် သူ့ မနေချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဦးပွဲမြတ်၏ အဖွဲ့ထဲ လိုက်တော့ဘဲ မီးရထား ကုန်တွဲ တစ်တွဲပေါ် တက်လိုက်လာခဲ့မိသည်။

အထက်တက်တာလား အောက်စုန်တာလား မသိသော တွဲဖြစ် သည်။ ဘယ်သွားသွားရသည်။ သူ့အတွက် သည်ခရီးတစ်ခုရောက်ဖို့ လိုချေ။ တရေးတမော အိပ်ဖို့နေရာတစ်ခုသာ လိုသည်။

လွမ်းသည့်စိတ်နှင့် အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလို တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော်မသွားပါဘဲ ရထားသံ တဂျွန်းဂျွန်းကြောင့် နိုး တစ်ဝက် ပျော်တစ်ဝက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ခုတ်မောင်းနေသော ရထားကြောင့် လေစိမ်းများ တိုးဝင်လာ ၏။ သူ ချမ်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် အိတ်ကို ဖွင့်ကာ ပုဆိုးတစ်ထည် ထုတ်သည်။

မှောင်မည်းနေသောကြောင့် သူ ဆွဲလိုက်သည့်အရာ အကျိုးလား။

ပုဆိုးလား ဆိုတာ ရေရေရာရာ မသိချေ။ လတ်ဆက်သော လေထုကြောင့် လူမနီးသော တောလမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ရောက်နေပြီဆိုတာ လွေး သိလိုက်၏။

လွေးသည် ပုဆိုးခြုံပြီး ကွေးမည်ကြံခိုက်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုမိသွား၏။

လရောင်ကြောင့် ဤကုန်တွဲတွင် လွေးနှင့်အတူ အခြားတစ်ယောက်ပါလာသည်ကို သိလိုက်ရ၏။

လွေး အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူသည် ချမ်း၍ ကွေးနေသည်။ လွေးသည် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်၏။

ရာသီဥတုလည်း အေး၊ လေကလည်း အေးဖို့ တုန်ယင်လာသည်။ နောက်တစ်ထည် ထပ်ထုတ်ပြီးခြုံဖို့ စိတ်ကူးသည်။ ထထိုင်ကာ ခေါင်းအုံးထားသော အဝတ်အိတ်ကို ဖွင့်ပြန်သည်။

ထိုလူသည် ချမ်းလွန်း၍ထင်သည် ခူးကွေးသည် မျက်နှာနှင့် ထိနေ၏။ ထိုလူအနီး အိတ်ကိုရှာသော်လည်း မတွေ့ရချေ။ ပိုက်ထားသော လွယ်အိတ်တစ်လုံးသာ မြင်ရ၏။ လွေးသည် မသိချင်ယောင် မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ စာနာစိတ်များက ဘယ်ကဘယ်လိုပေါ်လာသည်မသိ၊ လွေးရင်ထဲပျံ့နှံ့လာ၏။ ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲမှ ပုဆိုးကို ထုတ်ကာ ထိုလူကိုယ်ပေါ် ခြုံပေးလိုက်သည်။

အဝတ်များများမရှိသော လွေးထံတွင် ပုဆိုးက သုံးထည်သာ ရှိသည်မို့ ရှိသမျှထုတ်ပြီး ကွေးရတော့သည်။

နီးတစ်ဝက် ပျော်တစ်ဝက်ဆိုသောငြား အိပ်၍ကောင်းနေသည်။ ဆူညံသံကြားမှ လွေး နီးလာရာ အမြင်သစ်သော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်နေပါပြီ။

အိပ်နေရာမှ လူးလံထသောအခါ လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်။

“နီးလာပြီလား”

ထိုလူကြီးသည် အသက်အတော်ကြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ပါးရိုးများပင် ငေါထွက်နေသည်။ အပေါ်သွားသုံးချောင်းနှင့် အောက်သွားနှစ်ချောင်းခန့်သာ ချမ်းသာတော့၏။

မျက်ဝန်းထောင့်ရှိ အရေးအကြောင်းများသည်လည်း အရစ်ထနေပါပြီ။

လွေး အားနာသွားမိသည်။ ဒီလို အသက်ကြီးနေသူမှန်း မသိ၍ ခဏတာ မျက်ကွယ်ပြု မသိချင်ယောင်ဆောင်မိခြင်းကို နောင်တရမိသည်။

ကြည့်စမ်း ...။ ဒီအဖိုးကြီး ဘယ်လောက်များ ချမ်းရှာမလဲ။ သူလို လူငယ်လူရွယ်တောင် နီးတစ်ဝက် ပျော်တစ်ဝက်နှင့် အချမ်းအဏ်ကို ခံနေရမှတော့ ထိုသက်ကြီးအဘိုးအိုမှာ ပြောစရာပင် မလိုတော့ချေ။ ဒီလိုမှန်း မသိခဲ့ပါ။ ဒီလိုမှန်းသာသိခဲ့ပါလျှင် လွေးတစ်ထည်မျှ မခြုံဘဲ အဘိုးကိုသာ ရှိသမျှ အကုန်ခြုံပေးမိမှာ အမှန်ပါ။

“နသား ရောက်ပြီကွဲ့၊ ရထားက ဒီမှာကြာဦးမှာ။ ငါတော့ ဆင်းပြီ။ ကသာဘက်ဆိုတော့ ရထားပြောင်းစီးရမယ်”

အဘိုးအိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ညက သူချီပေးခဲ့သော
ပုဆိုးကို ခေါက်၍ ပေးသည်။

သူကလှမ်းယူ၏။ ပြီးနောက် အဝတ်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။

အဘိုးကြီးအိုသည် လွယ်အိတ်ကို လွယ်၏။ လွယ်အိတ်ထဲတွင်
ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်နေသော ပစ္စည်းအချို့ကို သူ့သတိပြုမိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူငယ်။ ညက အတော်အေးတာကွ။
ကဲ ... မင်းကိုငါက ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ထုပ်နဲ့ ကျေးဇူးဆပ်မယ်ကွာ။
ဆင်းပြီး စားလှည့်ဦး”

အဘိုးအိုက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။
သူက တွဲထူမည် ကြံခိုက်တွင် အဘိုးအိုက သူလက်ကို ဖယ်ချသည်။

“မဲတွဲနဲ့ကွ။ အားကိုးရှိရင် အပျင်းထူတယ်”

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကာ ဆင်းသွားသော အဖိုးအိုကို သူသဘော
ကျသွားသည်။

သူလည်း ခရီးဆောင်အိတ်ကိုလွယ်ကာ အဘိုးအိုနောက်လိုက်
၍ ဆင်းလာသည်။

အဘိုးအိုသည် လက်ကိုင်တုတ်ကို အမှီသဟဲပြုကာ သွားနေ
သည်။ ပြီးနောက် ငှက်ပျောရွက်စိမ်းနှင့် ထုပ်ထားသော ကောက်ညှင်း
ပေါင်းတစ်ထုပ်နှင့် ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ဖြင့် ထုပ်ထားသော ဘရာကြော်
တစ်ထုပ်ဝယ်သည်။

ပြီးနောက် ပလက်ဖောင်းတွင် ထိုင်၏။

“ကဲ ... လူငယ် လာထိုင်ကွာ။ ဒီမှာ လာစား”

ရတယ် ...။ ကျွန်တော်ဘာသာ ဝယ်စားပါ့မယ်ဟု အားယူ
ကာ ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း အဘိုးအိုက ဆပ်သောကျေးဇူးကို
မငြင်းပယ်ချင်၍ အဘိုးအို စိတ်တိုင်းကျအောင်ပင် နှိုက်စားလိုက်၏။

“ပထမ မျက်လုံးပွင့်လာတယ်။ အံ့ဩသွားတယ်။ နောက် မယုံ
နိုင်ဘူး။ နောက်တော့ အားနာသွားတယ်။ အားမနာပါနဲ့ကွာ။ မင်းပေး
တဲ့ ပုဆိုးတစ်ထည်လည်း နွေးပါတယ်။ အားနာတဲ့ စိတ်ဆိုတာ သနား
ခြင်းရဲ့ ရေသောက်မြစ်ပဲ။ ငါက ဘယ်သူ့သနားတာကိုမှ မခံချင်ဘူး။
သနားခြင်းကို ခံယူချင်တဲ့လူဟာ လူဖျင်းလူညံ့ပဲ”

အကြော်စားနေသော သူလက်ပင် တွန့်သွားသည်။ အဘိုးအို
ကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

“မင်း ... ဘယ်သွားမှာလဲ။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ခရီးရော ရှိရဲ့
လား”

သူမဖြေနိုင်ပါ။ သူ့ကို အဘိုးအိုက သိနေသလို ပြော၏။

“မအံ့ဩပါနဲ့။ အဘိုးအိုသက်က ရှစ်ဆယ်နှစ်နဲ့ရှိပြီ။ ရှစ်ဆယ်
ကျော်ဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာက အတွေ့အကြုံ တော်တော်များပါပြီကွာ။
ဒီတွဲပေါ်တက်ပြီး စိတ်ချလက်ချ ကိုယ့်အိမ်အမှတ်နဲ့ အိပ်နေမှတော့
လမ်းဆုံးမရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါက်ကွ”

“အဘိုးကရော ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ပြောပြီးပါပဲကောလား။ ကသာလို့”

“အဘိုးက ကသာမှာနေတာလား”

“ဆိုပါတော့ကွာ။ သမီးဆီ ခဏသွားမလို့။ မရောက်တာ ကြာ

ပြီလေ။ မင်းရော ကသာရောက်ဖူးရဲ့လား။”

သူခေါင်းခါပြသည်။

“အလည်လိုက်ချင်လိုက်လေ”

“ကျွန်တော်က လူဆိုးဖြစ်နေရင်ရော ...”

“လူဆိုးက သူ့ကိုယ်သူ ဒီလိုပြောပါ့မလား လူငယ်ရဲ့”

“ကျွန်တော့်နာမည် လွေးပါ”

“ဇာတိကရော ...”

“ဇာတိချက်မြှုပ်တော့ မသိဘူး။ လောလောဆယ် ကျွန်တော်က မိုးခေါင်းလုံးက လာတာပါ”

“ဆယ်ကျော်သက်ရှိဦးမယ် ထင်တယ်”

“ဆယ့်ငါးနှစ်ပါ”

“ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ။ အဘိုးငယ်ငယ်ကလည်း မင်းလိုပဲ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သွားနေကျပဲ။ ကောင်းတယ်ကွယ်။ ဗဟုသုတ များတာပေါ့”

“ခုချိန်ထိ သွားနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက မရှိသွားများပေါ်သည်ထိ ပြုံးသည်။

“ကံဆိုတာကလည်း ထူးတယ်ကွဲ့။ အဘိုးရဲ့သားသမီးတွေက အဘိုးနဲ့ မတူကြဘူး။ နေရာတစ်ခုမှာ ကျောက်ချထားသလို မြတယ်ကွဲ့။ အေး ... အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်မှ တူတဲ့လူနဲ့ တွေ့ရတော့တာကိုး။ ကဲ ... ပြောပါဦးကွာ။ မင်းကြောင်းလေး တစေ့တစောင်း ...”

သူ အဘိုးအိုကို ခင်မိသည်။ ခရီးသွားဖော်တစ်ယောက်ရလာ၍

အပျင်းလည်းပြေ၏။ အဘိုးအိုသည် ဗဟုသုတရှိပုံရသည်။ ပြောသော စကားများသည် ဘာမှမသိ မတတ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်၏ လေယူ လေသိမ်း မဟုတ်ချေ။

နှင်းပြောက်ထိုးပြီး လည်ဂုတ်နဲ့ ဟင်းခွံသော အင်္ကျီကို ဝတ်သော်ငြား ထိုအဘိုးအိုအား သူ အထင်မသေးဝံ့ချေ။ တစ်ခဏဆိုသော်ငြား ထိုအဘိုးအိုကို ခင်သည့်စိတ် ဖြစ်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုသာ မေးတယ်။ အဘိုးရဲ့ နာမည်ကို မသိရသေးပါလား”

“မင်းကလည်း မခေကိုးကွ။ အိမ်း ... ငါ့နာမည်က ဦးပေါလု။ နေတော့ ဘုရားကြို ဘုရားကြားပေါ့ကွာ။ ခုလောလောဆယ်တော့ မြစ်ကြီးနားက လာတာပဲ။ အဲဒီမှာ သားကြီးအိမ်ရှိတယ်လေ။ သားနဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သမီးက ကသာမှာ ...”

“သမီးနဲ့ပဲ နေတော့မှာပေါ့”

“နေချင်စိတ်ရှိသလောက်ပေါ့ကွာ။ လူဆိုတာ ငယ်တဲ့အကျင့် သေသည်ထိ ဖျောက်မှမရတာ။ ဗီဒီယိုတာ ဝမ်းထဲကလာတာ”

သူပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးသည် ဦးတုတ်ကြီးကို သတိရသည့် စိတ်နှင့် ဖြစ်သည်။ အမှန်ဆိုလျှင် သူ ဦးတုတ်ကြီးနှင့် တွေ့ချင်သည်။ သို့သော် တောင်ဆိုလျှင် မြောက်ရောက်နေတတ်သော လမ်းနေလူတန်းစားရဲ့ အကျင့်ကို သူယဉ်ပါးပြီးဖြစ်သည်။

ဦးဗွဲမြတ်မှ ရောဝတီတိုင်းဟု တစ်စွန်းတစ်စ ကြားခဲ့ရသော်လည်း ဦးတုတ်ကြီးသည် တစ်နေရာတည်းတွင် ကျောက်ချနေတတ်သူ

မဟုတ်မှန်း လေးသိသည်။

“ကဲ ... ဆက်ပါဦးကွာ”

အဘိုးအိုက ပစ္စုပ္ပန်ကို ခေါ်လိုက်တော့မှ သူက ငါးနှစ်သားခန့် လောက်က မောင်ရွှင်းဆပ်ကပ်တွင် ဂျမ်းဘားဆော့ခဲ့ကြောင်းနှင့် ထိုနေရာ တွင် ငါးနှစ်နီးပါးနေခဲ့ကြောင်း၊ ပြီးနောက် ဦးဌေးနှင့် ဆုံခဲ့ပုံ၊ ဦးတုတ်ကြီး နှင့် တွယ်ခဲ့သော သံယောဇဉ်၊ ပြီးနောက် စာသင်ပေးခဲ့သော ဆရာပဉ္စင် ဇာတ်စုံခင်းပြတော့၏။

“အိမ်း ... မင်းဟာက တယ်စုံပါလား။ အားကျတယ်ကွယ်။ ကောင်းတယ် ... ။ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းမှာ လုပ်ချင်တာ အကုန်လုပ် ထားတော့ အဘိုးလို အရွယ်ရောက်ရင် နောင်တမရတော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

“အဘိုးက နောင်တမရဘဲ နေတာလား”

အဘိုးအို မျက်နှာပျက်သွားပြီး အဝေးကို ငေးနေသည်။

သူမေးခွန်းက မှားသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ အဘိုးအို၏ မျက်ဝန်းများ သည် ဆွေးရိပ်သန်းနေသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သော လူကို နောက်ကြောင်းသတိပေးချက်ဖြင့် စိတ်ဒုက္ခပေးမိ၍ နောင်တရချင်သလို ဖြစ်လာ၏။ ကြည်ရွှင်မှုတို့ ပျောက်ဆုံးသွားကုန်၍ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရသည်။ မျက်ဝန်းတွေက မငြိမ်မသက်နှင့် လက်က ဘာကိုဆုပ် ကိုင်၍ ကိုင်ရမှန်းမသိ။ ကိုင်ထားသော ဘရာဇာကိုသာ ယောင်နန ပါးစပ်ထဲ သွင်းမိသည်။

“နောင်တမရှိတဲ့ လူရယ်လို့ လောကမှာ ရှိပုံမရပါဘူး။ လူတွေ ဆီမှာ မျက်ရည်ရှိတယ်။ မျက်ရည်မရှိတဲ့လူက လောကမှာမှ မရှိတာ။

တိုးရှေးတုန်းက ဘုရင့်သမီးတစ်ပါးက နာမကျန်းဖြစ်တာ မျက်ရည်မရှိ တဲ့လို့နဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ်လို့ ပရောဟိတ်တွေက ဟောချက်ထုတ်တော့ ဘုရင့်ကြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ မိခင်ဝမ်းတွင်းက ထွက်လာကတည်းက ဦးသိန်းအတူ ထွက်လာခဲ့ရတာက လုပ်ပဲ။ အဲဒီကတည်းက လောကနတ် ဆီမှာ ဝန်ခံကတိရေးခဲ့ပြီးသား။ ပျော်ရွှင်ပါ့မယ်။ ဝမ်းနည်းပါ့မယ်လို့။ နောင်တဆိုတာလည်း ဝမ်းနည်းမှုရဲ့ အဆုံးသတ်လေ။ လူတိုင်း နောင်တ ရှိရမှာပါ။ မင်းရောလူလေး ... နောင်တရဖူးလား”

“မရဖူးဘူး”

“ဝေ ... ဟုတ်လား။ ဟား ... ဟား အဲဒီဘုရင့်သမီးသာ အသက်ရှင်နေဦးမယ်ဆို မင်းတော့ ဘုရင့်သားမက်ဖြစ်ပြီဟေ့”

အဘိုးအိုရော သူတို့ ဝါးလုံးကွဲရယ်မိကြသည်။

“ကဲ ... ရထားလာပြီဟေ့။ ငါတို့ အဲဒီရထားကို စီးရမယ်။ နောက်တွဲမှာ နေရာယူကွာ။ ကုန်တင်တဲ့ အတွဲတော့ မျက်စိအေး နားအေးတယ်။ လက်မှတ်ဝယ်ရ လွတ်တယ်ဟေ့”

အဘိုးအိုက တွဲထူတာ မကြိုက်သောကြောင့် သူတို့မထူပါချေ။ ခဏတာရပ်သော ရထားပေါ် အဘိုးအိုက အသာအယာ တက်သွား၍ သူ မကူညီလိုက်ရတော့ချေ။

ဒီလိုနှင့် အဘိုးအိုနှင့်သူ ရထားပေါ် တစ်ညအိပ်ဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။

“ကဲ ... လာ ...၊ ဝင်ခဲ့ပါ”

အဘိုးအို ဖိတ်ခေါ်၍သာ ဝင်လာရမေမယ့် ခေါင်းတော့
ခပ်ကျိန်းကျိန်းဖြစ်သည်။

ဒီလို စုတ်ချာသော အဘိုးအို၏သမီးက ဒီလို အိမ်ကြီးအိမ်
ကောင်းနှင့် နေလိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝထင်မထားခဲ့ပေ။

အိမ်မှာ နှစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်သည်။ ဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် သာသာ
ယာယာဖြစ်၏။ သို့သော် အနံ့အသက်တော့ မကောင်းချေ။ ငါးပုပ်နံ့
လိုလိုနှင့် ညှိနံ့စွဲနေသည်။

အိမ်အောက်ထဲ၌ လူငါးဦးခန့် တွေ့ရသည်။ လှုပ်ရှားလှုပ်ရှားနှင့်
ဘာလုပ်နေကြမှန်း မသိချေ။

သူက အဘိုးအိုနောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ် လိုက်ဝင်သွားသည်။

“ဟေ့ ... မိုးမိုး ဘယ်သွားလဲ”

ကျန်းနေကြသူ ငါးဦးမှာ ခေါင်းမောကြည့်လာသည်။

“ဟင် ... အဘိုး”

ထိုအခါမျှ စိတ်ဝင်စားနေသူလိုက်တော့၏။ အဘိုးအိုက မသိသော

အိမ်ကို မှားဝင်ခဲ့လျှင်ဖြင့် ဆွဲထုတ်ခံရမည်ကို တွေးပူပြီး စိုးရွံ့သည်။

“မမိုး ... အကြွေးသွားကောက်တယ်။ ဧည့်သည်လည်း ပါလာ
တာကိုး”

“ရေနွေးတစ်အိုး တည်ပေးဦးကွယ်”

“လက်မအားလို့ အဘိုးဘာသာပဲ ကြည့်လုပ်လိုက်တော့”

သူ့စိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်သွားသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုက မတတ်
နိုင်သည့် အလုပ်ကိုခိုင်းလျှင် လုပ်ပေးရမည်။ ပြီးတော့ ခရီးကလာခဲ့တဲ့
လူကို ခရီးဦးကြိုပြုသင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ ခုတော့ ခိုင်းလိုက်တာဟု
သူ့စိတ်ထဲ တွေးမိကာ ထိုလူငါးယောက်ကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။

သူ့အံ့သြသွား၏။ လက်ဝါးလောက်ရှိသော ငါးသေးလေးများကို
ခင်တိုခွဲကာ ဆားသိပ်နေကြသည်။

အချို့ ငါးများသည် ပါးဟက် လှုပ်ပက်လှုပ်ပက်နှင့် အသက်ရှိ
နေသေး၏။ အချို့ဆို ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေသည်။

ပိဿာချိန်များစွာရှိမည့် ငါးပုံကြီးသည် အလယ်တွင် တောင်
သဏ္ဌ ပုံနေသည်။ ထိုငါးများကို လက်ကြမ်းကြီးနှင့် တစ်ကောင်ချင်းဆွဲ
တာ ရင်ခွဲနေကြသည်။ ပြီးနောက် ခြင်းပုံးကြီးထဲ မိုးကာစွပ်၍ သိပ်
ဆည်သည်။

ငါးများအစား သူအနေခက်သွား၏။ ရှင်နေသော ငါးတို့၏
အဖြစ်ကို မရွံ့မိန့်နိုင်၍ မျက်နှာလွှဲထားရသည်။ အနံ့ကလည်း ဆိုး၏။
သံလာက အနံ့ရှိသည်ဟု ခံစားမိရုံသာဖြစ်သည်။ ခုလို မြင်ရချိန်မှာတော့
နုလုံးနာသည်။

အဘိုးအိုသည် အိမ်နောက်ဖေးသို့ ဝင်သွားပြီး ရေခဲခန်းမရှိ ထွက်လာသည်။

အမြင်မတော်တော့၍ ထိုရေခဲခန်းကို သူကပဲ လှမ်းဆွဲသည်။ ပြီးနောက် အဘိုးအိုဦးဆောင်ရာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်သည် လေသာသောကြောင့် အနံ့အသက် သက်သာသည်။ ထိုအခါမှ သူက လေကို တဝတပြု၍၊ အဘိုးအိုက ပြုံးသည်။ ရေခဲခန်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့ကာ သောက်၏။

“မင်း ဘယ်မှာ နေခဲ့တာလဲ”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက်ကြီး စပ်စုလာသောကြောင့် သူမဖြေလိုက်နိုင်ပါ။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေလာခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒါတွေ မြင်ဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အစပါကွာ၊ နောက်တော့ ရိုးသွားမှာပါ။ ငါးဟင်းတစ်ခွက် ဖြစ်ဖို့တော့ အနည်းဆုံးရေဆေးတဲ့ အချိန်သွေးကိုင်ရတာပါပဲ”

သူ အားနာသွား၏။ ရွံရှာနေသော သူ့ပုံက သိသာသွားသည် ထင်ရဲ့။ သူ့ပုံသူ ပြန်မြင်ယောင်မိသေးသည်။ နှာခေါင်းကြီးနီ၍ အသက် အောင့်ထားမည့် ပုံမျိုး။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုတာမျိုးက အသားစိမ်း ငါးစိမ်းမမြင်ဘူး မို့လား။ အမြင်သစ်တော့ နှလုံးမနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ”

အဘိုးပြောတာ မှန်သည်။ သူ့ဘဝတွင် အသားစိမ်း ငါးစိမ်း ဆိုသည့် သွေးသံရဲ့ရံကို မတော်တဆမှုမှ လွဲ၍ မျက်ဝါးထင်ထင် မတွေ့

ခဲ့ဖူးချေ။

ပွဲစနေတန်းမှာတုန်းကလည်း ချက်ထားတဲ့ ထမင်းဟင်း ဘယ်က ခုလာမှန်း မသိချေ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတုန်းကလည်း ပို့ဆွမ်းချိုင့်ကြီး ချိုင့်ငယ်နှင့် အဆင်သင့်ခွက်လဲလှယ်ရုံသာ ...။

“ကဲ ... ရော့၊ ရေခဲခန်းသောက်ကွာ။ အူခြောက်ပြေတာပေါ့။ ငြိမ့်ရင် တစ်ရေတစ်မောအိပ်ကွာ။ လန်းဆန်းသွားမယ်”

အဘိုးအိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့ထံသို့ သစ်သားနှင့် ခုပ်ထားသော ခေါင်းခုတ်ကို ဖေးသည်။ အဲဒီ ခုံတန်းရှည်ပေါ် အိပ်ဆို ခို့ သဘောဖြစ်၏။ အဘိုးအိုကတော့ ခရီးပန်းပြီ ထင်ပါရဲ့ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ် ငိုက်မြည်းစပြုနေသည်။

အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ စိတ်ဆောင်၍သာ သွားလာနိုင်ခြင်းဖြစ် သည်။ ကြမ်းလိုက်တဲ့ ခရီးလမ်း။ ရပ်တဲ့အချိန်မှ ငြိမ်သည့်ရထား၊ ခုတ်မောင်း နှုတ်ဖြစ်သည်။ ဘယ်မှညာသို့ ရမ်းသည်။ ညာမှဘယ်သို့ ပြန်ရမ်းသည်။ ငြိမ်နောက် အထက်နှင့်အောက် ရမ်းသည်။ မီးသွေးအိတ် အချို့သာ သိသော ရထားတွဲတွင် အဘိုးနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း ဆီးဖြူသီး ခပ်လုံး ဆန်ကောထံ ထည်လိမ့်နေသလိုပင်။ အဘိုးတော့ မသိပေမဲ့ သူတော့ စားသမျှ အန်ချခဲ့ရသည်။ အန်ပြီးသည်နှင့် ရထားဘယ်လို မောင်းမောင်း တစ်ချိုးတည်း လှဲအိပ်ခဲ့သည်မှာ သည်မနက်မှ နီးလာ တာသည်။ နီးနီးချင်း ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မှန်သာ တန်လုပ်လျှောက်လာခဲ့သော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ မိမိသည် အိုင်နေဆဲဟု ထင်မှတ်နေသေးသည်။ အဘိုးပြောသလိုပင် တစ်ရေအိပ်

လိုက်မှ ပုံမှန်ဖြစ်သွားမည် ထင်ပါရဲ့။

သူ့လိုအိပ်လိုက်သည်။ မေးမေးနှင့် ပျော်မည်ကြိုခိုက်တွင် တကုတ်တုတ် ဖြည်နေသော ဆိုင်ကယ်စက်သံကြောင့် လန့်နိုးသွားသည်။

“ခုထိ မပြီးသေးဘူးလား၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ။ ဒါတွေက ညတောင်ရမှာနော်။ အလုပ်လုပ်နေတာ အလုပ်ပြုနေတာ မဟုတ်ဘူး”

ကြမ်းတမ်းသော အသံပြုကြီးဖြစ်သည်။ ဩကာသနှင့် တစ်ဘုရားသာ ပြောခဲ့သော နေရာမှာနေလာ၍ လားမသိ ထိုအသံပြုကြီးနားမခံနိုင်ချေ။

“ဟိုကောင်မ ... မိတ္တူ။ ကော် (ခပ်) ခွဲစမ်း၊ ငါ့ကို တစ်ခွက်”

ထိုအသံအဆုံးတွင် စဉ်ရေအိုးထဲ ရေခပ်သံနှင့် ရေအိုးဖုံးအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အိမ်ဝေါမှာ အဘိုးရောက်နေတယ်”

“မပြောဆိုနဲ့၊ ဝင်လိုဝင် ထွက်လိုထွက်။ အစ်ကိုကြီး အိမ်လည်း မပြောမဆိုနဲ့ ထွက်လာခဲ့သတဲ့လေ။ ပြောလိုက်ရင် မကောင်းဘူး။ အဖေ ဖြစ်နေလို့သာပေါ့။ သားသမီးတွေကို တော်တော်ခုခံပေးတယ်။ ဟို အစ်ကိုကြီးကဆို အရေးမခိုင်း။ ရဲစခန်းပြေးရမုန်းမသိ၊ ဆေးရုံ ပြန်မုန်းမသိ၊ ဟွန်း ... ထင်တော့ ထင်သားပဲ”

“ညီသည်ရော ပါလာတယ်”

“ဘယ်က ညီသည်လဲ”

“မသိဘူး၊ ကောင်လေး ငယ်ငယ်တစ်ယောက်ပဲ”

“ဘယ်ကအရွက်တွေ ခေါ်လာမုန်း မသိဘူး။ ဒီအဖေတစ်ယောက်

ခက်တယ်။ မသိဘူးဟေ့၊ ဝင်ရှိသမျှတော့ ခံရုံပေါ့။ ရော့ ဒီမှာ ခိုအိပ်။ အံ့ဆွဲထဲထည့်ထား။ အကြွေးတွေက ကောက်ရခက်နဲ့။ ဈေးသည်တွေက ငါးလာယူတော့တာ မျက်နှာချိုနေတာ။ ငါးဖိုးသွားကောက်ရင် ခက်တာ။ မလတ်ရတာနဲ့ ပုပ်ရတာနဲ့ ဈေးရောင်းမကောင်းလို့ ငါးဆားနယ်လုပ်ရလို့ ရှုံးတာနဲ့၊ ငါးချဉ်ခွတ်ပစ်ရတာနဲ့၊ ငါးငပိသိပ်ရတာနဲ့။ ဟွန်း... နေတော့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း နွဲ့လာခဲ့တယ်။ အေးချိုကို မှတ်လောက်

သားလောက်ဖြစ်အောင် ပိဿာလေးနဲ့ ကောက်ထုခဲ့တယ်။ ငါးချက်လောက် ချဉ်ရမယ်။ မှတ်ကရောပဲ။ အကြွေးလည်း မရချင်ရင်နေ။ အဲဒီလိုလုပ် ခိုက်ရမှ အညောင်းပြေတာ။ လုပ်ထည့်ချင်နေတာ လက်ကိုယားနေပြီ”

သူ့စိတ်ထဲ တွန့်သွားသည်။ မဝံ့မရဲဖြစ်ရ၏။ ကွေးနေသော ခြေထောက်ပင် မဆန့်ရဲအောင် ဖြစ်ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ကွမ်းစားနေသည်။ ပါးစပ်ထဲ ကွမ်းစာတွေတွေ အပြည့်မို့လားမသိ အသံတို့သည် အဖိုးမထွေးနိုင်လွန်းလှသည်။

“ရော့ ... မိတ္တူ ပိုက်ဆံ။ ဈေးသွားပြီး ကြက်မြစ်၊ ကြက်သည်း သွားဝယ်။ အဖေက ငါးစားတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို ဆီပြန်ရေပြန်လေး ချက်ပေးလိုက်။ သူ့နည်းသည်တော့ သူနဲ့အတူ အိမ်ရှေ့ခန်း အိပ်ပစေ။ ခေါင်းအုံးနဲ့ စောင်ထုတ်ပေးလိုက် ကြားလား”

“ဟုတ် ... ”

သူ့သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်၏။ ထိုအခါမှ ကွေးထားသော ခြေထောက်ကို ရဲရဲဆန့်ရဲတော့သည်။

အဘိုး၏ ကျေးဇူးနှင့် ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာကို အလွယ်တကူ ရရှိသွားသည်။ အဘိုးနားကပ်၍ ကြက်မြစ်၊ ကြက်သည်း ဟင်းဖြင့် ထမင်းဖြူဖြူကို အားပါးတရ စားလိုက်ရသည်။

သို့သော် ငါးညှိနံ့ကြောင့် ထင်သလောက် ခိုက်ကွဲအောင် မစားလိုက်နိုင်ပါ။

အဘိုးသည် ဘုရား၊ တရားတော့ အလွန်ရှိသောကိန်းရှိသူသည်။ နေဝင်ပြီဆိုတာနှင့် တစ်ပြိုက်နက် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ဘုရား ရှိခိုးခြင်း စသည်။ ပြီးနောက် တစ်ခိုးတည်း အိပ်ရာဝင်၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်း မှာ နေစဉ်ကတောင် မိုးချုပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုက်နက် မအိပ်သောသူသည် ဒီအိမ်ကြီးထဲ၌ ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်ရသည်။ သိသူကလည်း အဘိုး တစ်ယောက်မှလွဲရင် မရှိချေ။

ငါးခွဲလုပ်သားများကတော့ အောက်ထပ်၌ ကိုနိုးယားဇာတ်လမ်း တွဲ ကြည့်နေကြသည်။ ဇာတ်လမ်းထဲမှ အသံဝလံတို့ကို အတိုင်းသား ကြားနေရ၍ စာအုပ်လည်း ဖတ်၍မရချေ။ ချစ်ပန်းနင်းဆီပေးခဲ့သော အင်္ဂလိပ်မီးနင်းလည်း ကျက်၍မရ။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်မျက်နှာဖုံးမှ ပုံစံ ပုံတူရေးခြစ်နေမိသည်။ အပင်တစ်ပင်ပုံတောင် ပြောင့်အောင် မဆွဲနိုင် သည့် သူက ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ပျော်စွဲစားနေသော လူတစ်သို့မဟုတ် ပုံကို ဘယ်လိုခြစ်၍ ခြစ်ရပုံနဲ့မသိချေ။

သို့သော် ခဲဖျက်တစ်တုံးကုန်အောင် ဖျက်ရာဓရပွနှင့် ဖြစ်သွား သောအခါ ပုံသည် ငါးတန်းကျောင်းသား၏ လက်ရာမဟာ ရုပ်လုံခြုံ လာ၏။

“မင်း ... ဘယ်မှာမှ မသင်ခဲ့ဖူးဘူး ထင်တယ်”

ရုတ်တရက် ကြားရသောအခါ သူလန့်သွားသည်။ သူလည်ကြည့် လိုက်၏။ အဘိုးအိုသည် ဘယ်ကတည်းက ကြည့်နေမှန်းမသိ ငုတ်တုတ် ဆိုင်းနေသည်။

သူ့ရှက်သွား၏။ မျဉ်းကျွေးပင် သေသေသပ်သပ် မဆွဲတတ်သော သူ့ပန်းချီကို အဘိုးမြင်မှာ ရှက်သည်။ အထင်သေးမခံလိုပေ။

“မင်း ... ပန်းချီကို စိတ်ဝင်စားလား”

သူပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသည်။

အဘိုးက ကုန်လုံကုန်ချင် ခဲဖျက်ကို ကောက်ယူသည်။ မှတ်မှတ် ခုရပင် ထိုခဲဖျက်ကို ချစ်ပန်းနင်းဆီက ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ စာအုပ်၊ ခဲဖျက်တို့က ကျောင်း၌ ကထိန်ခင်းကြ၍ မပြတ်ရှိသည်။ သို့သော် ပေတံ၊ ခဲဖျက်ကိုမူ သူ့အား ချစ်ပန်းနင်းဆီကသာ ခိုင်ခံ့ဝယ်ပေးခဲ့သည်။

“ခဲဖျက်တစ်တုံးလည်း ကုန်တော့မယ်”

“အဘိုးက အမြင်အာရုံတော့ ကောင်းသားပဲ”

“ကောင်းမှာပေါ့ကွ။ ငါက မျက်မှန်မတပ်ဘဲ။ ညတိုင်း ကွမ်းရွက် ချက်စိကပ်တယ်လေ။ စုလာနဟာကို အမြစ်ရော ပဉ္စငါးပါး ပြုတ်သောက် တယ်။ ဗမာ့ရိုးရာ ဆေးပြီးတိုဆိုတာ အင်မတန်စွမ်းတယ်။ အင်္ဂလိပ် ဆေးတွေတကောင် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးရှိသေးတယ်။ သစ်ဥ သစ်ဖုတွေက ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးကင်း အမြစ်ကပြတ်တယ်လို့ ...။ ဘာခွဲစရာ စိပ်စရာမှ မလိုဘူး။ ကျောက်ကပ်ဆေးသောက်လို့ နှလုံးထိမှာ မပူရဘူး။ ဘေးဖြစ် မှသောက်တော့ အာနိသင် မပြဘူးပေါ့ကွာ။ မဖြစ်ခင် လုံအောင်တာဖို့

သူသည်လည်း ချစ်ပန်းနင်းဆီကို သတိရရင်း၊ ဆရာပွင့်ကို ဦးခိုက်ရင်း၊ ဦးတုတ်ကြီးကို လွမ်းဆွတ်ရင်းပင် မျက်လုံးမှစင်းလာ၏။ ရထားပေါ် ငတ်ခဲ့သည့် အိပ်ရေးကို အတိုးချ အိပ်ပစ်လိုက်သောကြောင့် တစ်ချိုးတည်း ပျော်သွား၏။

သို့သော် အကျင့်ကြောင့် နံနက်လေးနာရီထိုးချိန်တွင် နိုးလာသည်။ အရုဏ်ဆွမ်းကြီးရမယ်ဟု အစွဲသတိကြောင့် ခြင်ထောင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သော်လည်း သတိပြန်ဝင်သွားသည်။

ဪ ... ငါရောက်နေတာ ဘုန်းကြီးကျောင်း မဟုတ်ဘဲ။ အိမ်ပါလားဆိုသည့် အသိဖြစ်သည်။

“ဒုတ် ... ဒုတ်”

အောက်ထပ်မှ ဆောင့်ချသံတစ်ခုကို ကြားနေရသည်။ အိပ်ရာထဲတွင် အနေကြာသွား၍ ညောင်းကိုက်နေသည်။ အဘိုးကို လှည့်ကြည့်တော့ တခွေးနှင့် အိပ်မောကျဆဲဖြစ်၏။

သူက ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဦးသုံးကြိမ်တိုက် ကန်တော့ကာ ပုဆိုးပြင်ဝတ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။

သစ်သားဆုံကြီးထဲတွင် ငါးများကို ထောင်းနေ၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က မဖိတ်မစင်အောင် ထိန်းပြီး တစ်ယောက်က ကျည်ပွေ့ကြီးဖြင့် မြှောက်ကာပင့်ကာ ထောင်းနေသည်။

မောဟိုက်နေကြ၍ ထင်သည် နံနက်စောစောဆိုသော်ငြား နဖူးပြင်မှ ချွေးသီးသီးကျနေသည်။

“ဒုတ် ... ဒုတ်”

သူရပ်ကြည့်မနေနိုင်တော့ချေ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေစဉ်ကလည်း မနက်အရုဏ်ဆွမ်းကြီးပြီး လျှင် ရေတွင်းထဲမှ ရေကို စက်သီးကြီးနှင့် ခပ်ယူကာ ရေကန်ထဲပြည့်အောင် ပြည့်ရ၍ လွေး လက်မောင်း၏ ကြွက်သားများ သန်မာလှသည်။

လွေးသည် ပုဆိုးကို မြဲနေအောင် ဝတ်ပြီး ...

“ကျည်ပွေ့ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ”

ဟုသာပြောရင်း ဆွဲယူကာ တဘုန်းဘုန်းထောင်းပစ်တော့သည်။ ပထမတော့ လွေးလုပ်ရပ်ကို ကြောင်နနဖြစ်ကြသော်လည်း လုပ်အား ချွေတာရ၍ ကျေနပ်ကြပုံရသည်။ ထမင်းတစ်လုတ်ကို အလကားစားရသည်ကို အားနာလှသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့ လုပ်ပေးရသည်ကို လွေး ကျေနပ်၏။

ငါးချပ်ထောင်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေခံတုံးကြီးကို ထုပြီး ရိုက်ခွဲနေသော မိတ္ထေးဆိုသူကို ကူညီလိုက်ပြန်သည်။

ပြီးနောက် မိန်းကလေးများ သယ်နေသော ငါးဆားနယ်တောင်းကို အမြင်မတော်၍ မရွှေ့ပေးသည်။ ထိုအလုပ်များ လုပ်ပြီးချိန်၌ သူတစ်ကိုယ်လုံး ငါးနို့တို့နှင့် နံဟောင်၍နေသည်။

ထို့ကြောင့် ရေချိုးပစ်သည်။ ရထားပေါ်ခင်းအိပ်၍ ညစ်ပေနေသော ပုဆိုးများကိုပါ လျှော်လိုက်၍ ဝတ်စာရာမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ခါးဝတ်ပုဆိုးမပါဘဲ အားကစားဘောင်းဘီ၊ စွပ်ကျယ်နှင့်သာ အိပ်ပေါ်၍ စာအုပ်ဖတ်ပြီးနေရသည်။

အောက်မဆင်းဝံ့ချေ။ မိန်းကလေးများသာနေသော အိမ်မို့

မိမိကိုယ်မိမိ မလုံမလဲဖြစ်၍နေသည်။

“အဘိုး ... ထမင်းစားမယ်။ ဧည့်သည်ရော ...”

မိထွေးက ထမင်းစားလာခေါ်တော့မှ ခြောက်လုခြောက်ချင်ဖြစ်
နေသော ပုဆိုးကို ဆွဲဝတ်ခဲ့ရသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ အဖေ”

တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်ဖြူနေပြီဖြစ်သော အဘိုးသမီး ဒေါ်ရွှေမိက
မေးသည်။

“နာမည်က လွေး။ အသက်က ဆယ်ငါးနှစ်။ ငါ့မိတ်ဆွေ”

အဘိုး၏ အဖြေက ပြတ်သားလှသည်။ အဘိုးက သူ့အကြောင်း
စပ်စုတာကို ကြိုက်ပုံမရမှန်း လွေးရိပ်မိလိုက်သည်။

အဘိုး၏ သမီးသည် နှုတ်ကြမ်းသော်လည်း စိတ်ကောင်းရှိပုံ
ပေါ်သည်။ ပြီးတော့ အဘိုးကိုလည်း ရိုသေပုံရသည်။ စားဦးစားဖူးဟင်း
တစ်ခွန်းကို ဦးချပြီးမှ မိမိပန်းကန်ထဲ ထည့်စား၏။

“စားပြီးရင် ကောင်ယာဆေးမြစ် ပြုတ်ထားတယ်။ ညည အိပ်
မပျော်ဘူးဆို”

“မြစ်ကြီးနားမှာက အသက်ရှူကျပ်လို့ပါ။ ညကတော့ အိပ်ပျော်
သွားပဲ။ သူ့အတွက် အဝတ်လေး ဘာလေး ဝယ်ပေးလိုက်ဦး။ မင်းတို့
အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူတော့ ဘောင်းဘီလေးနဲ့မှ ... ။ ပုဆိုးက ခဏခဏ
ကျွတ်တော့ ကြည့်ရသိပ်အဆင်မပြေဘူး”

အဘိုးက ခပ်ပိုင်ပိုင်ပင် ပြောသောအခါ သူ့က မျက်နှာမထား
တတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ရတယ် ... ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်။ ရတယ် ... မဝယ်
ပါနဲ့။ ရပါတယ် ... မပေးပါနဲ့”

ရတယ်ဆိုတာကိုပင် အခွန်းပေါင်းများစွာ ပြောမိသွားသည်။
စားနေသော ထမင်းလုတ်ကိုလည်း အားနာမိသည်။

အလကား ထမင်းစားမိနေသည့်အတွက် မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည့်
အထဲ အဝတ်ပါပြင်ဆင်ပေးမည်ဆိုလျှင် သူ့အတွက်နေရာက ကျဉ်းမြောင်း
သွားသည်။ ဘယ်တုန်းက အဲဒီလောက်ကြီး အားနာတတ်သွားတာလဲ။
ဦးပွဲမြဆီ၊ ဦးတုတ်ကြီးဆီ နေခဲ့တုန်းက အားနာတယ်ဆိုတာ ဘာမှန်းပင်
မသိခဲ့ပါ။

“ကဲ ... လူငယ် ဘာမှအားမနာနဲ့။ ဖြည်းဖြည်းစား ... ။
အဘိုးတော့ဝပြီကွယ်။ ထဦးမယ်”

အဘိုး ထထွက်သွားသောအခါ စားပွဲတွင် သူနှင့် အဘိုးသမီး
ဒေါ်ရွှေမိသာ ကျန်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ရွှေမိသည် လက်တစ်ဖက်တွင် ရွှေလက်ကောက် ဆယ်ကွင်း
မျှ ဝတ်ထားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ပေါင်း အနည်းဆုံးလက်ကောက် အကွင်း
နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည်။

ငါးကျပ်သားလောက်ရှိသော ရွှေဆွဲကြိုးကြီးသည်လည်း လည်ပင်း
တွင် အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ဝင်းပြောင်၍နေသည်။

“မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲ”
မျက်ဝန်းလေးကြည်သော်လည်း လေသံက မာလှသည်။
“မိုးခေါင်လုံးကပါ”

“အိမ်ပြေးလား”

အလိုလိုနေရင်း အိမ်ရှင်မို့ အနေရှိန်သည်။ နှုတ်ကြမ်း၍
ကြောက်သည်။ အခြားလူဆို အဖြေကို ဂုဏ်တိုက်ဖြေမိမှာ မှန်သော်လည်း
ထိုအမျိုးသမီးကြီးကိုတော့ ဂုဏ်မတိုက်ရဲပေ။ သူ့ရှေ့မှာပင် ငါးခေါင်းကို
ဂုတ်မှ တိခနဲ ဖြတ်ခဲ့၍ ဖောက်ကျိန်းသည်။

“မိဘတွေ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
နေတာပါ”

“သေသွားကြတာလား”

“မသိဘူး ...”

“သူ့ဖြေသံက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်နိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ
အကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်းကျ မပြောပြချင်တာတော့ အမှန်ပါ။

“ကျောင်းရော ... ဘယ်နှတန်းနေရလဲ”

“စာတော့ တတ်ပါတယ်”

“ဪ ...”

သူ့အဖြေကို ဒေါ်ရွှေမိ သဘောမကျသော်လည်း ဆက်မမေး
တော့ချေ။ သူကလည်း ဘာအရသာမှန်း မသိသော ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်
ကိုသာ ခွက်ကျ သောက်နေမိတော့၏။

“အမေရေ ... အမေ ... အမေ”

အသံစာစာနှင့် အော်သံတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရွှေမိ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွား၏။

ဝသော့ကိုယ်ကို ချက်ချင်းကြွကာ ပြတင်းပေါက်ကို ခေါင်းပြု

ကြည့်သည်။

“ဟယ် ... သမီးလေး ပြန်လာပြီ”

ဒေါ်ရွှေမိသည် လက်ကို ဖြစ်သလိုဆေးပြီး လုံချည်နှင့် သုတ်ကာ
ထွက်သွားသည်။

“သူ့သမီးလေး ... ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ပထမနှစ် ...။
သည်းသည်းလှုပ်လေးဝေါ့”

မိထွေးက ရေတစ်ခွက်ခပ်ကာ သူ့အနားချပေး၏။

“မထွေးရော စားပြီးပြီလား”

ပထမဆုံး စကားပြောဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ လွေးထက် အနည်းငယ်
ကြီးပုံရ၍ မထွေးဟု ရှိရှိသေသေ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခုပဲ စားမိလို့၊ မြို့ကြီးသူ ပြန်လာတော့ ဝိုင်းအုံနေကြမှာလေ။
အေးအေးသက်သာ စားရတာပေါ့”

မထွေးက လက်ရေဆေးကာ လွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်
ထိုင်စားသည်။

သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားနှင့် မိထွေးသည် သဘောကောင်းပုံရ
သည်။ အပြောအဆိုလည်း သိပ်မကြမ်းလှ။ အကြည့်များလည်း နူးညံ့
သိမ်မွေ့၏။

“မထွေးရော သွားမအံ့ဘူးလား”

“ဘာလို့ရအောင်လဲ။ အာပလာတော့ စိတ်ထဲမရှိတာချည်း
တပ်ဖားရပ်ဖား မလှုပ်ချင်ပေါင်။ တို့များတော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ။ ဘာလဲ
လာဝယ်လာ မကြိုက်။ ဝတ်လက်စဖျင်လုံချည်ပဲ အသည်းခိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ မင်းဒီမှာ ကြာကြာနေမှာလား။ နေစမ်းပါဟယ်။ မင်းရှိတော့ ရေခဲခွံရ သက်သာတာပဲ။ မင်းက ခရီးသွားဟန်လွှဲလား။ အဘိုးနောက် လိုက်လာတာလား”

“နှစ်ခုလုံးပဲ”

“ဘယ်လို ...”

“ဒီလိုပဲ ... ကျွန်တော်က ဟိုဟိုဒီဒီသွားနေတာ”

“မင်းအမေဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ကျွန်တော့်မှာ အမေမှ မရှိတာ”

“သေသွားတာလား”

သူခေါင်းခါပြသည်။

“ဘာလဲ ... မင်းက မိဘမဲ့လား”

“အင်း ... ဟုတ်မယ်ထင်တယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ငါလည်း မိဘမဲ့ဖြစ်ချင်တာ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မိဘမဲ့ဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာ ပေါ့။ ခုတော့ အမေနေမကောင်းမှာပူရ၊ အဖေအရက်သောက်မှာ ပူရနဲ့ မလွယ်ပါဘူး။ ရတဲ့လုပ်အားခလည်း အမေ့ကိုပေးရတာ လောက်တယ် မရှိပါဘူး။ မိဘမဲ့ဆိုတော့လည်း ကိုယ်ရွာကိုယ်သုံး၊ ဘယ်သူမှ ငွေရာ မလိုဘူး။ ခုတော့ မောင်ကိုငဲ့ရ၊ ညီမ ငွေရနဲ့ ရှာပြီးပေးနေရတာ။ ရတဲ့ လခက တစ်လမှ ငါးသောင်း၊ ခုနှစ်သောင်း၊ ရှစ်သောင်းလောက်မှ လောက်ငှမယ်ဟာကို ...”

သူ့ရင်ထဲ တစ်ချိုးတစ်မည် ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မထွေးကို အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်ပြစ်၏။

မထွေးသည် ထမင်းတစ်လှော် အားပါးတရ ပါးစပ်ထဲ သွတ်သွင်း နေသည်။

“တစ်ခါတလေတော့လည်း နှင်းပန်းဖြူဖြူကို အားကျမိတာ”

“ဗျာ ... နှင်းပန်းဖြူဖြူ ဟုတ်လား ...”

ရှက်တရက် ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို သတိရသွားသည်။ ပြုံးလိုက် တိုင်း လုံးဝင်သွားသော ပါးချိုင့်လေးနှင့် မျက်နှာတစ်ခုဖြစ်သည်။

“ဒီအိမ်ရဲ့ သခင်မပေါ့။ အသတ်လေးဆယ်မှ အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးလေးတစ်ယောက်ကို ဖူးဖူးမှတ်လေး အဖြစ်သိပ်သည်းတာ၊ လူကသာ ငါးရောင်းစားတယ်။ နှင်းပန်းဖြူဖြူကတော့ ငါးကြေးခွံတောင် လက်နဲ့ မထိဘူး။ အောက်ခြေလွတ်နေတာ”

လွေး စိတ်ဝင်စားပြီး နားထောင်သည်။ ကိုယ်နေတဲ့ အိမ် အကြောင်းတော့ သိသင့်သည်ဟု ထင်မိ၏။

“ဗန်းမော်ကောလိပ်မှာ မတက်ချင်ဘူးဆိုပြီး ဗန်းမော်မှာ မရှိတဲ့ ဓနဿဗေဒမေရာကို လျှောက်ပြီး မန္တလေးရတနာပုံ တက္ကသိုလ်မှာ တက်တယ်လေ။ တစ်လကို နှစ်သိန်းပို့ရတယ်။ ရှာသမျှဖြုန်းတာပဲ။ နှစ်သိန်းဆိုတာ အသုံးစရိတ်နော်၊ အဆောင်ခမပါဘူး”

လွေး လန့်သွားသည်။ ဦးတုတ်ကြီးပေးသွားသော နှစ်ရာတန် အသစ်များကို မြစ်ယောင်မိသည်။ စုစုပေါင်း အရွက်နှစ်ဆယ်ဖြစ်၏။ သူ့မှာ ထိုရာတန်လေးများကို မသုံးရက်၊ မစားရက်တိုင်ကိုင်ဖြစ်နေ

သည်။ သူ့ကို အဲဒီလောက်ထည့်ပေးလိုက်၍ ဦးတုတ်ကြီးနှင့်ဒေါ်မြဆီ
ရန်ဖြစ်၊ စကားများကြရမည့် အသံကိုလည်း ကြားယောင်မိသည်။

သူစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ဟယ် ... မိထွေးတို့များ စားကောင်း ဝါးကောင်းနေတာပဲ
အသံစာစာနှင့် မိန်းကလေးသည် စားဖွဲ့ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။
ပြီးနောက် တိုးတိုးတက်တက်ပင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ခူးပေးဦး ... ၊ ဖြူငိုက်ဆာတယ်”

မိထွေးသည် စားလက်စကိုချပြီး ထမင်း ထဲသို့ရတော့၏။

“ဟင် ... သူက ဘယ်သူလဲ”

မေးခွန်းက အထက်စီးနင်းဆန်လှသည်။ သူ မကြိုက်ပါ။
အိမ်ကြီးရှင်ဆိုသော်ငြား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လေးစားသမှုတော့ ရှိရ
လိမ့်မည်။ ပြီးတော့ သူ့ထက်အလွန်ဆုံးကြီးမှ နှစ်နှစ်ပေါ့။

“လွေးတဲ့ ... ၊ အဘိုးရဲ့ မိတ်ဆွေ”

“အဘိုးက သူလို ငယ်ငယ်လေးလည်း ပေါင်းတာပဲလား။ အဘိုး
တော့ မလွယ်ဘူးပဲ။ ဘယ်သွားသလဲ”

“စောစောကပဲ ထမင်းစားနေသေးတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ထမင်း
လျှောက်နေမှာပေါ့”

မထွေးနှင့်သာ အပြန်အလှန်ပြောနေကြသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရေမှာ ဆက်မစားလိုတော့၍ လက်အေး
လိုက်သည်။ ဝိုက်တော့ သိပ်မပြည့်ချင်သေးပါ။ သို့သော် အရေးလေး
ရေတစ်ခွက်သောက်ရင် ပြည့်နေလောက်ပါပြီ။

“ဟင် ... ဝပြီလား”

နှင်းပန်းဖြူဖြူဆိုသော မိန်းမလှလေးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
အည်လည်း လှသလို လူလည်း လှသည်။ မြို့သူမို့လား မသိ ခေတ်မီ
သည်။ ပဲခူးပေါ်သော အင်္ကျီကို ရင်ညွှန့်ပေါ်အောင် ဝတ်ထားသည်။
အခါဒါးအထက် ဘောင်းဘီတိုကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဖြစ်သော
အသွေးအတွက် အနေခက်စေတာ အမှန်ပါ။

“ဟုတ် ... ဝပြီ”

“နှင်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ အပြောအဆို ယဉ်သားပဲ။ အပျင်းပြေ
တာပေါ့။ နှင်ဒီမှာနေမှာ မဟုတ်လား”

သူ့ကိုယ်၌က ဒီအဖြေကို မသိချေ။ ထို့ကြောင့် သူ မဖြေနိုင်ပါ။

“နေပါလို့ ပြောနေတာ ခုပဲ ... ၊ သူရှိတော့ ငါလည်း
အခုထု သက်သာတယ်လေ။ ယောက်ျားအားနဲ့ မိန်းမအားက တူတာ
မဟုတ်ဘူး။ သူလုပ်တော့ ငါးချဉ်လည်း စောစောထောင်းပြီးတယ်”

“ပရီသတ်တော့ တောင်းဆိုနေပြီ။ ဘယ်လိုလဲ ကောင်လေး။
အညည်း နေစေချင်တယ်။ မင်းက ဥပမိချုပ်တော့ အခံရှိသား။ ရှိင်း
ဆိတ်ရင် ထွက်လာမှာပါ”

သူ့ရှက်သည်။ အသက်အရွယ် မတိုင်းမယိမ်း မိန်းကလေးက
အသိုက်ပြောသည့်အတွက် နေရာရာနေရာမရှိချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် အိုးနင်းခွက်နင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ရင်ထဲတော့ ကြည်နူးနေသည်။ မိမိကို ချီးမွမ်းသည့်
အတွက် ကျေနပ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို ခြေမြင်

မိသည်။ သတိရသည်။ ချစ်ပန်းနင်းဆီ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ သူ
သတိရနေရဲ့လား။ နောက်ငါးနှစ်ကြာရင် မိုးခေါင်လုံး ဘုန်းကြီးကျေး
မှာ တကယ်ပဲ ရှာမှာလား။ အိဒီအချိန်ရောက်ရင် သူက ချစ်ပန်းနင်း
အတွက် ဘယ်လိုလှူဖို့ ဖြစ်နေမလဲ ... ။

BURMESE
CLASSIC

မနက်လေးနာရီ ထစအကျင့်ရှိသော လွေးသည် ငါးချဉ်ထောင်း
သည်။ လွေးထောင်းသော ငါးချဉ်သည် အားပါသောကြောင့် ဒေါ်ရွှေမိ
သာကျသည်။ လွေး ထိုအိမ်တွင် နေထိုင်သည်မှာ တစ်လမပြည့်
သင်မှာပင် လွေးနာမည်သည် ထိုအိမ်၌ ရေပန်းစားလာသည်။

လွေးသည် အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ ငါးနို့ကို ယဉ်ပါးစပြု
သည်။ ငါးကိုဝိုက်ထားသော လက်နှင့် ထမင်းစားနိုင်လာသည်။ ရောက်
ထလို ငါးနို့သည် ရှံစရာ မကောင်းတော့ချေ။ ငါးညို့နို့သည် မပြင်းထန်
တော့ချေ။ ငါးအသေးလေးများကို တစ်ရက်ခြားတစ်ခါ ပိဿာရာနှင့်ချီ
ရင်ခွဲဆားသိပ်ရသည်။

ငါးဆားသိပ်မရှိတုန်းဆိုလျှင် ငါးကြီးချဉ်လုပ်မယ်ဟုဆိုကာ
ရွှေမိက လုပ်ငန်းတိုးခဲ့လာ၍ အားကောင်းသော လွေးကပင် ငါးကြီးကို
လုပ်ရသည်။ သွေးဆံရဲ့ကို ကိုင်တွယ်ရသည်မှာ အစောက စိတ်မသတိ
ပါသလည်း နောက်တော့ နေသားကျသွားသည်။ ဒေါ်ရွှေမိကလည်း
အလွယ်၊ စာတ်လွယ်သော လွေးကိုသာ သင်တန်းအရင်ပို့ချသည်။

ငါးဆယ်သားကောင် ငါးကြင်းများကို အလယ်၌ပုံသည်။ ခေါင်း
ဆံသည်။ ဝိုက်ခွဲပြီး ဝိုက်ထဲက ချေးချားကို စင်အောင်ထုတ်သည်။

ငါးကြေးခွဲဖြစ်သည်။ သွေးကြောစင်သည်အထိ ရေဆေးပြီး အပိုင်းကို ခုတ်သည်။ ပြီးနောက် တတိန်းဘိန်းမြည်အောင် ထုရတော့၏။

ပြားကပ်သွားတော့မှ ယမ်းစိမ်းနှင့် ထမင်းအနည်းငယ်၊ ဆာ တို့ဖြင့် သိပ်ထားသည်။ ကြာကြာထားစရာ မလိုပေ။ လေးရက်မျှ ငါးချဉ်ဖြစ်လာသည်။

တစ်လအတွင်း ခေါ်ရွှေမိ၏ပီးပွားရေး ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာသည် ငါးဆားနယ်၊ ငါးပိကောင်၊ ငါးတလေးချဉ်လုပ်ငန်းထက် ငါးကြီးချဉ်လုပ်ငန်း ကို ပိုမိုအောင်မြင်လာပြီး အရောင်းသွက်လာသည်။ ခေါ်ရွှေမိလုပ်ငန်း အောင်မြင်သည်နှင့်အမျှ လွေးတို့ အိမ်လုပ်သားများကလည်း အဖွဲ့ များလာသည်။

မနက်စောစော ငါးချဉ်ထောင်း၊ ရေခဲခွဲစသည် အလုပ်မှ နိစ္စဝင်လုပ်လာရသောအခါ လွေးလက်မောင်းတွင် ကြွက်သားခဲများ လာသည်။ ငွေလည်းရ၏။ ခုဆိုလျှင် ငွေလိုသော မထွေးကို ထောက် သည့်အပြင် စုငွေခြောက်သောင်းပင်ရှိလာသည်။ အသားဟင်းလည် ပြတ်လပ်သည်မရှိ။ နေ့စဉ်စားရသည်။ အဝတ်အစားလည်း ခေတ်ဆင်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နေစဉ်ကဝတ်ခဲ့သော ပုဆိုးတစ်ပတ်မှာ နေရာတွင် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်တို့ဖြစ်လာသည်။ ဂျင်းဘောင်း ဝတ်ရသည်ကို လွေးသဘောကျ၏။ လွတ်လပ်ပြီး လုံခြုံသည်။ သို့သော် တီရှပ်ကိုတော့ သဘောကျချေ။ ကျည်းကျပ်သည်ဟု ခံစားရသည် ရှုပ်အင်္ကျီပွပွနှင့် ဘောင်းဘီသည် လွေးစတိုင်ဖြစ်လာသည်။ ငါးညှိနံ့

မြေသိမ်ရန် ကွမ်းစားရင်းပင် ကွမ်းကိုးလေးဖြစ်လာသည်။

ခံတွင်းများ နီမြန်းလာသည်။ သွားများတွင် ကွမ်းဒဏ်သည် သွားတိုက်လည်း မပြောင်တော့ပေ။

ထိုသို့နှင့် ထိုအိမ်၌ နေထိုင်ခြင်း ခြောက်လမြောက်သွားချိန်၌ အဘိုးသည် ခရီးထွက်မည်ဟု လွေးကိုပြောလာသည်။ လွေး အံ့သြ သည်။ အဘိုးအဆင်မပြေ၍လားဟု သံသယဝင်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မန္တလေးမှာ ကျောင်းတက် နေသော နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ ပြန်ရောက်လာသည်။

အဘိုးက နှင်းပွင့်ဖြူဖြူကိုတော့ အတော်ချစ်ပုံရသည်။ နှင်းပွင့် ဖြူဖြူနှင့် စကားပြောလျှင် ပြုံးနေတတ်သည်။

သူငါးချဉ်ခုတ်နေရာနားသို့ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ ရောက်လာ၏။
“လွေး ... ဒီညနေ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ပါလား”

လွေးသည် သိသိသာသာပင် လူကောင်ထွားလာသည်။ နှင်းပွင့် ဖြူဖြူသည် လွေးထက်ကြီးသော်လည်း အရပ်ကမူ လွေး၏ ချိုင်းအောက် မှာဖြစ်နေသည်။ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူက ပုပုနှင့် လုံးလုံးလေးဖြစ်သည်။ ဝတ်စား ပြင်ဆင်ခြင်းက ခေတ်လွန်သည်။ သို့သော် ကြည့်ရမဆိုးဘဲ ချပ်ချပ်စွာ တင့်တယ်၏။ ပေါင်တံလေးများသည် အမာရွတ်၊ အမည်းစက်မရှိဘဲ ပြုဖွေးပြောင်စင်းနေသည်။ ကိုယ်လုံးလေးက အကွေ့အကောက်များများ နှင်မို့ ကြည့်ကောင်းသည်။ ရယ်လိုက်တိုင်း ကြည်စင်သွားသော မျက်နှာ လေးမှာ မာနတို့ ရှာမရချေ။

ချောသည့်အထဲ မပါသော နှင်းပွင့်ဖြူဖြူသည် လှသည်စာရင်း

ထဲတော့ပါ၏။

“သမီး ... လွေးက အားတာမဟုတ်ဘူး။ ညနေ ငါးစာ ရောက်လာမှာ။ မနက်ဖြန်မနက် ငါးဆားနယ်နှစ်ခြင်း အထက်တင်ရမှာ ညလုံးပေါက်လုပ်ရင်တောင် မှီ မမှီ မသိနိုင်ဘူး”

အမှန်တော့ လွေးသည်လည်း နှင်းပွင့်ဖြူဖြူနောက် မလိုက်ဘဲ ပေ။ ထို့ကြောင့် ကြားဖြတ်သင်လာသော ဒေါ်ရွှေမစကားကို သဘောကျ ၏။

“ဟာ ... မေမေကလည်း စိရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို သမီးတစ်ယောက် တည်း မေမေက စိတ်ချလိုလား”

“မိထွေးကို ခေါ်ပါလား”

“ဟာ ... မေမေကလည်း မိထွေးက ဆိုက်မကျ ဂိုက်မကျနဲ့ ကိုယ်နဲ့က နဲ့လို့ မခေါ်ချင်ပါဘူး။ သမီးသိက္ခာကျတယ်။ ပြီးတော့ မိထွေး က ဆိုင်ကယ်မောင်းတတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး”

လွေးသည် ထိုအိမ်၌ လူလားမြောက်လာတယ်ဟု ဆိုရမလား ပင်။ ဖင်ပေါ်သော လွေးကို ဆိုင်ကယ်စီးသင်ပေးကာ ဟိုဟိုဒီဒီခိုင်း၍ ဆိုင်ကယ်စီးလည်း ကျွမ်းကျင်လာသည်။ ရံဖန်ရံခါ ထော်လာရှိပါ တစ် မောင်းရသေးရာ ကားလည်း တီးမိခေါ်တတ်ရ၏။

“ကဲ ... ကဲ ညည်းနဲ့တော့ မငြင်းတော့ပါဘူးကွယ်။ လွေး မင်းအစ်မကို လိုက်ပို့ပါ။ အကြာကြီးမနေနဲ့နော်။ အိမ်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိတယ်”

လွေး စိတ်ညစ်သည်။ နှင်းပွင့်ဖြူ၏ သူငယ်ချင်းများသည်

လွေးကို လိုတာထက် ပိုစ၍ လွေး အနေခက်သည်။

“သွား ... ရေသွားချိုးတော့။ ပြီးရင် မင်းအိပ်ရာမှာ အဝတ် တင်ထားတယ်။ မန္တလေးက ဝယ်လာပေးတာနော်။ စေတနာရှိလွန်းလို့”

လွေး စိတ်ထဲ အနေခက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နှင်းပွင့် ဖြူအပေါ် မချင့်မရဲဖြစ်ရသည်။

အိုးကမပူ စလောင်းကပူ ဖြစ်နေမလားဆိုတာ မပြောတတ် သော်လည်း နှင်းပွင့်ဖြူ၏ ခပ်ရဲရဲစိုစိုကို မကြိုက်တာမှာ အမှန်ပါ။ သို့သော် သူ့ဆန်စား ရဲရဲတော့မည်မို့ နှင်းပွင့်ဖြူပေးသော ဝတ်စုံဝတ် ခုတော့သည်။

အနေချောင်မှ ကြိုက်သူမို့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီသည် လွေးအတွက် အဆင်မပြေချေ။ ခါးကို မဆန့်ရဲတော့ဘဲ ခပ်ကိုင်းကိုင်းလုပ်ထား၏။

“ဟာ ... လွေးက မင်းသားကျနေတာပဲ”

အရေးထဲ မထွေးက နောက်နေသေးရာ သူ့အငွေပွဲပြီး ပျောက် သွားချင်သည်။

နှင်းပွင့်ဖြူကို တင်ဆောင်မည့် ဆိုင်ကယ်မို့ ငါးတင်သော ဆိုင်ကယ်ကို မသုံးဘဲ လွေးသိပ်စီးချင်သော ဆိုင်ကယ်အကြီးကို စီးရ၏။ ဆိုဆိုင်ကယ်သည် ဒေါ်ရွှေမိ၏ခင်ပွန်း ဦးမိုးငွေ မဆုံးခင်က စီးခဲ့သော ဆိုင်ကယ်ဖြစ်ကြောင်း မထွေးပြောပြ၍ သိရသည်။

ညနေစောင်းမို့ လမ်းသည် လမ်းလျှောက်ထွက်သူများနှင့် အထူး ချည်ကားနေသည်။

လွေးသည်လည်း ကြိုက်သော ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းရသည်မို့

ကြည်နူးနေ၏။ သို့သော် နှင်းပွင့်ဖြူ၏ သိုင်းပက်ထားခြင်းခံရ၍
ယားကိုကိုခံစားရသည်။ ရင်အရံမှာလည်း တဒိန်ဒိန်ဖြစ်နေသည်။ လွေး
ဘဝမှာ ပထမဆုံး အထိအတွေ့ဖြစ်သည်။

နှင်းပွင့်ဖြူတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ခပ်ကဲကဲလေးများ
ဖြစ်ကြသည်။ မွေးနေ့ဆိုပြီး ကိတ်လှီးရုံ၊ စကားပြောကြရုံ မဟုတ်ဘဲ
ပိုင်လေးများပါသောကံပြီး ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးတို့တကြသည်။

လွေးက မမြင်ဖူး၍ အမြင်ဆန်းနေသော်လည်း ရယ်ရသည်။
လွေးကတော့ ခေါ်သူမရှိ၍ ပန်းရုံအကွယ်၌သာ ခပ်အေးအေးနေသည်။
ပိုင်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေသော နှင်းပွင့်ဖြူတို့
လွေးက အကွယ်မှ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဒေါက်ချွန်ချွန်နီးထားသော
နှင်းပွင့်ဖြူ၏ ခြေလှမ်းများသည် မခိုင်ချင်တော့ပါ။

“ဟဲ့ ... ဟိုကောင်လေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်
သည် လွေးကို မမြင်ရဝေ။ လွေးသိ၏။ ထိုနှစ်ယောက်သည် အိမ်သို့
တစ်ကြိမ်လာဖူးသည်ကို လွေးမြင်ဖူးသည်။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်မှာ
မွေးနေ့ရှင် စံစံမေဆိုတာဖြစ်၏။

“ဘယ်ကောင်လေးလဲ”

“နှင်းပွင့်ရဲ့ ဘော်ဒီကတ်လေ”

“လူလေးကတော့ မဆိုးဘူးနော်။ နင်သူ့ကို သေချာကြည့်မိရ
လား။ နှင်းပွင့်ရဲ့အဆက် ဟိုဆရာဝန်လောင်း ဇေယျကိုနဲ့ တော်တော်တူ
တာနော်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုက ဆရာဝန်လောင်း၊ သူ့က ပညာမတတ် ဗလာ

နတ္တိ။ တော်တော်ကွာတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ၊ လမ်းပေါ်ကလာတာတဲ့။ အိမ်ခြေမဲ့၊ မိဘ
မဲ့တဲ့။ ဂျစ်ပစီလေးတဲ့။ နှင်းပွင့်အမေက သနားလို့ ခေါ်ထားတာတဲ့”

“ရဲ့စရာ ... ၊ ရုပ်ရည်လေး သနားကမားနဲ့ ကျောင်းမနေ
ဖူးဘူးလား ၊ သူ့ကြည့်ရတာ မှင်တေတေနဲ့။ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင်
တို့နဲ့ လိုင်ဗရယ်ဒီမှာ ဆုံနေကျ ဟိုကောင်ချောလေးနဲ့ တူတယ်။ နာမည်
တောင် ဘာတဲ့။ ကောင်းကင်ကို ဆိုလားပဲ။ ရုပ်ချောပေမဲ့လည်း ပညာ
မတတ်ရင် ဘာမှလုပ်စားလို့ မရဘူး။ နှင်းပွင့်တော့ ဂွမ်းတာပဲ။ မုန်းတာ
တော့ ဆရာဝန်လောင်း။ ဟွန်း ... ကျော်တော့လေ့သူကြီး ညားတော့
လေ့ထိုးသား ဖြစ်နေဦးမယ်။ ဟိုဆရာဝန်လောင်းက သူ့ကို ခွာနေပြီလေ။
စားလို့ဝပြီ နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော် ... ၊ အဆောင်မှာနေတုန်းက နှင်းပွင့်
အိမ်သို့ ညပျောက်သွားတာ တစ်ည နှစ်ည မကဘူး”

“ရက်ရောတာကိုးဟဲ့။ ဟိုက စားဝါးပြီး ဝပြီလေ။ အန်ထုတ်လာ
တာ။ ကွဲပြီး ပြန်လာတာဟဲ့။ မြင်ဘူးလား ... အမူးသောက်နေပြီ”

“တန်ရာတန်ရာပေါ့ဟယ်”

“ဟုတ်ပါ ... ၊ ဘဝကို တန်ဖိုးထားတဲ့လူက ပညာမတတ်
လူငမ္ဘနဲ့ ဇာတ်ဆုံးသတ်တာပေါ့”

လွေး သည်းခံနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ပန်းရုံကွယ်မှ ဘွားခနဲ
ရပ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး”

“ခင်ဗျားတို့က အဆင့်ရှိတဲ့ လူတွေလား ... တမ်း၊ ပညာတတ် ဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ။ ကျွန်တော်မိဘမရှိတာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာဆိုင် လဲ”

“အမယ် ... ပညာမတတ် ဘာမတတ်က ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ် မသိ၊ ရိုင်းလိုက်တာ ကြည့်စမ်း”

“ပညာဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ ... ပြောစမ်းပါ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ငြိမ်ငြိမ်သွားသည်။ မသိတာလား။ သူ့ခိုး လုမိသွား၍ ရှက်တာလားဆိုတာ မသိပါဘဲ လွေးမေးခွန်းကို မဖြေနိုင် ကြချေ။ လွေးသည် မှင်တေတေရှိနေ၏။

“အကြောင်းအကျိုး၊ အကောင်းအဆိုးကို ခွဲခြားသိမြင်တာကို ပညာလို့ခေါ်တယ်။ မှတ်ထား ... ၊ ပြင်သစ်တာကို ပြင်၊ ညာသစ်တာကို ညာတာလဲ၊ ပညာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဘာနဲ့တူသလဲသိလား။ တောဘူးခါးသီး နဲ့ တူတယ်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လည်း ချက်စားလို့မရ။ ထိပ်ဖြတ် အူထုတ်ပြီး အပုပ်စိပ် အခွံကို ရေဘူးလုပ်သောက်မှ အဆင်ပြေနိုင်တယ်။ အဲဒါတောင် ရှင်မှ။ ခင်ဗျားတို့ အနာဂတ်ကို စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ မိန်းကလေးတွေအားလုံးက ဆည်ပေါ်က ငါးတွေပါ။ မှန်ထဲပြန်ကြည့်ဦး။ သူများ မျက်ခွေးပဲ မြင်ရတယ်။ ခင်ဗျားမျက်လုံးမှာလည်း မျက်ခွေးရှိ တယ်။ ရော့ ... ဒီမှာမှန်”

သွားလေရာ မှန်ဂိုင်းလေး သယ်တတ်သော နှင်းပွင့်ဖြူဖြူက သူ့အကျိုးအိတ်ထဲ မှန်ထည့်ထားခဲ့၏။ ထိုမှန်ကို သူက ထိုမိန်းကလေး

နှစ်ယောက်ကို ပေးသည်။ ပြီးနောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ၏ လက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခေါ်တင်လာခဲ့သည်။

“နေဦးမယ်၊ ဒီမှာ ပျော်လို့ မဝသေးဘူး”

“ကျွန်တော် အလုပ်ရှိသေးတယ်။ နေချင်ရင် ခင်ဗျားပဲနေထား”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... လွေး၊ စကားတွေ ပြုအပေါ်ကြမ်း နေတယ်နော်။ ပြုလိုက်မှာ ...”

မူးနေ၍ ထင်သည်။ နဂိုချွဲသော နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ၏ အသံသည် လုံးနေသည်။

“တက်ပါ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ... ”

“တက်ဘူး ... ပွေတက်မှ ...”

“ဟား ဟာ”

သူစိတ်ရွံ့လာသည်။ သူ့ကို ခိုဝေစွာ ကြည့်နေသော နှင်းပွင့် ဖြူဖြူ၏ မျက်လုံးများကို ရင်မခန့်နိုင်တော့ဘဲ စိတ်ရွံ့မိသည်။ အချိန်မှီ အိမ်ပြန်မရောက်မည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ပြီးနောက် မူးနေသော နှင်းပွင့် ဖြူဖြူကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်တင်ခေါ်သွားဖို့ စိတ်ညစ်သည်။

“လွေးရယ် ... နင်သာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ပါလား။ ငါ နင်နဲ့ပဲတွေ့မှာ။ ကိုကိုကို မုန်းတယ်။ နင် ငါ့ကို မချစ်ဘူးလား ဟင်”

“ကဲ ... တက်ပါ”

“ငါတို့ ချစ်ရအောင်နော်”

နှင်းပွင့်ဖြူဖြူသည် အတင်းကာရောပင် လွေးကို ပွေတက်လာ

သည်။ လွေး တုန်လှုပ်သွားသည်။ လက်မပါသော အင်္ကျီကို စိတ်ထားသောကြောင့် လက်မောင်းသားကို လွေးကိုင်မိကုန်သည်။ လွေးရင်တစ်ခုလုံး ခြောင်းဆန်ကုန်သည်။

နှင်းပွင့်ဖြူဖြူသည် လွေး၏ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်။ ပြီးနောက် လွေး၏ မေးရိုးလေးများကို နှမ်းရွိုက်သည်။

“ကဲ ... မနှင်းပွင့်ဖြူဖြူ ... ခင်ဗျား မူးနေပြီ၊ ပြန်ရအောင်” လွေး မတတ်နိုင်တော့ချေ။ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ၏ ကိုယ်ကို ပြစ်သလို ပွေ့ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်မာင်သည်။ ပြီးနောက် ရင်ခွင်ထဲအုပ်ကာ ဆိုင်ကယ်မောင်းထွက်လာ၏။

ညသည် တိတ်ဆိတ်၍ နေသည်။ လီဗာမှတ်သံ တဖြည်းဖြည်းသည် လမ်းမတစ်ခုလုံး ပွက်ညံ့ကုန်သည်။

လက်ကိုင်ကိုလည်း ထိန်းရသေး ရင်ခွင်ထဲမှ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူကိုလည်း ထိန်းရသေးနှင့် လွေးအလုပ်များကုန်သည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ မထွေးတို့က ငါးခွဲနေကြသည်။

လွေးက မူးပြီးအိပ်ပျော်နေသော နှင်းပွင့်ဖြူဖြူကို ပွေ့ချီကာလာတော့မှ လွေးကို အားလုံးအံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ ထိုမျက်လုံးများထဲ မေးခွန်းများစွာပါသော်လည်း လွေးသည် ဘယ်အရာကိုမှ ဖြေရှင်းချက်မပေးဘဲ မထွေး၏ အကူအညီဖြင့် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ အခန်းထဲတွင် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူကို သိပ်လိုက်သည်။

မူးနေသော နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ၏ နှုတ်မှ မောင်ရက်စက်တယ်ဆိုကာ ချည်းသာ မင်းမူ၍ နေလေတော့သည်။

“ဗျာ”

သူအံ့သြသွားသည်။ ဒေါ်ရွှေမိက ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆို၍ လက်ကိုဆပ်ပြာနှင့်ဆေးကာ အတွင်းခန်းသို့ သူကူးလာခဲ့သည်။ သူထိုင်လိုက်ချိန်မှာပဲ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပြောလာသော စကားကြောင့် သူ့မှာ နားထင်ပိန်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် လွေး။ မင်းကိုပဲ အကူအညီတောင်းစရာရှိတယ်” သူအံ့သြလွန်း၍ ပါးစပ်ပင် မပိတ်နိုင်ပါ။ နားကြားများ လွဲသွားလေရော့သလား။ မလွဲနိုင်ပါ။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူက မုတ်ရည်စက်လက်နှင့် မလှုပ်မယှက် ထိုင်မှိုင်နေသည်။

“ကိုယ်ဝန်က ခုမှ သုံးလပဲရှိသေးတာ။ ဒါကြောင့် မင်းကူညီဆိုရရင် ကူညီပါ လွေးရယ်။ ဖျက်ချဖို့ကျတော့လည်း ဒေါ်ကြီးမလုပ်နိုင်ဘူး။ ကောင်လေးကလည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး။ ဆက်သွယ်ဆိုလည်း မရဘူး။ မင်းမကူညီရင် ဒေါ်ကြီးတို့ မိသားစု အရှက်ကွဲရပါဆီခိုမယ်၊ လွေးရယ် ... ၊ အသုံးမကျတဲ့သမီး”

အစဉ်အမြဲ မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့်သာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း

စကားဆိုတတ်သော ဒေါ်ရွှေမသည် တကယ်တမ်း သားသမီးမှာတော့ မျက်ရည်သာ လက်နက်ဖြစ်နေရ၏။

“မင်းအတွက် မနစ်နာစေရပါဘူး၊ မင်္ဂလာလည်း မောင်မေးမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလုပ်ငန်းကလည်း မင်းခြေမင်းလက်ဖြစ်စေရမယ်”

လွေး မကြိုက်ပါ။ ဒီအလုပ်ကို ကြုံကြိုက်လို့ မလွှဲမရှောင်သာ စမ်းရေးလုပ်နေရပေမဲ့ ဒီအလုပ်ဖြင့် ရာသက်ပန် အသက်မွေးမယ်လို့ လွေး မစဉ်းစားခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။

ပြီးတော့ လွေးသည် နယ်အနှံ့သွားကာ နေရာဒေသ အတွေ့အကြုံများစွာနှင့် ဘဝကို ရင်ကျက်စွာ ကျော်ဖြတ်ချင်သည်။ ဆရာကောင်းကို ရှာချင်သည်။ ဆရာတစ်ယောက်တင်ချင်သည်။ စံပြပုဂ္ဂိုလ် ရှာချင်သည်။ ဒီအိမ်က လွေးအတွက် စံပြပုဂ္ဂိုလ်ရှိတဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး။ အဘိုးကိုခင်သည့် စိတ်၊ အနေအစားချောင်သည့် နေရာမို့သာ ခေတ္တနားခိုခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ နင်းပွင့်ဖြူကို သူ့နီးအဖြစ် ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးချေ။ ချစ်ဖို့ဆို စိတ်နှင့်ပင် မဖြစ်ဘူးပေါ့။ ထိုအတွက် ယခုတောင်းဆိုသော ကိစ္စသည် သူ့အတွက် ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့သော် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်ရွှေမိမျက်ရည်တွေကို သူ့လျစ်လျူမူနိုင်ပြန်ပါ။ ဒေါ်ရွှေမိသည် အပြောဆိုးပေမဲ့ စိတ်ရင်းသဘောလှသည့် သူခင်သည်။

“လွေး ... ကူညီမယ် မဟုတ်လား ... တင်”

သူ့လက်မခံချင်ပါ။ သို့သော် ငြင်းနိုင်တဲ့ ခွန်အားလည်း မရှိချေ။

ငြင်းလိုက်ပါ။ လူမဖြစ်သေးသော ကလေးတစ်ယောက်သည် အဓိပ္ပာယ်သေဆုံးသွားနိုင်သည်။

“ကျွန်တော် အသက်မပြည့်သေးဘူး ဒေါ်ကြီး”

“ဆယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်ဖို့ ရက်ပိုင်းပဲ လိုတော့တာလေ။ ပြီးတော့ ခင်မိက ဆယ်ကိုးနှစ်ပြည့်ပြီ။ မင်းကိုငါ တရားမစွဲပါဘူး လွေးရယ်။ ကလေးတစ်ယောက်လေး တက်ပေးရုံပါ။ ကလေး အဖေခေါ်စရာရှိတယ် ဆိုရုံလေးပါ။ မင်းသာ မကူညီရင် ဒေါ်ကြီးတော့ ဒီမျက်နှာကြီး ဘယ်မှာထားရမန်းသိတော့ပါဘူး။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုနေရမှာလဲ။ ဒေါ်ကြီးက ခင်မိပါ။ အများပြောစရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မယ်။ ဒီလိုပဲ မင်းတို့လို ချည်းလေးတွေ ယူနေကြတာပဲ။ ရပ်မိရပ်မတွေနဲ့ သက်သေလုပ်ပြီး ကလေးတွေ သွတ်ရုံလေးပါ သားရယ် ... နော်”

ဒေါ်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ချိုးပွဲချ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

သူရင်ထဲ မွန်းကျပ်သွားသည်။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် နင်းပွင့်ဖြူကို အပြစ်ပြောပြီး ဆဲရေးချင်သည်။ သို့သော် တရွတ်ရွတ် နေသော မိန်းကလေးမို့ သနားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပေးပါ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားလိုက်ပါဦးမယ်”

“အားကိုးပါတယ်လွေးရယ်။ အဘိုးမျက်နှာလေးကို ထောက်လို့ မဖြစ်ပါ ... ”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

သူထထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ် ဝန်တာတွင် ထွက်ထိုင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့အနီးသို့ အဘိုးရောက်လာသည်။

“ငါ ခရီးမသွားတော့ဘူး”

ဘာကြောင့်လဲဟု မမေးချင်ပေ။ ခုချိန်မှာ အဘိုးခရီးထွက် မထွက်ထက် သူ့ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကပါ အရေးကြီးနေသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ အဟန့်ရှိရမယ် ငါဘယ်မှ မသွားတော့ပါဘူး။ မင်းတော့ စဉ်းစားပေါ့ကွာ။ အိမ်ထောင် တယ်ဆိုတာ ကလေးကစားစရာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်မှ ဘုရားထူး ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုးက ပြုပြင်ကောင်းတဲ့အရာ မဟုတ်ဘဲ သူစိတ်ရှုပ်နေရာမှ အဘိုးကို မော့ကြည့်သည်။

“အဘိုးသိသွားပြီလား”

“အားလုံးကြားတယ်။ ငါ့မြေးမို့ ငါက ဘက်မလိုက်ပါဘူး။ ငါ့ ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပေါ့။ လုပ်ရဲရဲ ခံရဲရဲပေါ့ကွာ။ ဘာကြောက်စရာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက် ခိုးမွမ်းခုနစ်ရက်ပါ။ ခုပြောတာ မင်းဆုံးဖြတ်ချက် မသွေဖည်ဖို့ပါ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ အဘိုး”

“မင်းဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ဘဝ၊ မင်းဖတ်ဖူးတဲ့စာ၊ မင်းရဲ့ခံယူချက်၊ မင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ပါ။ မင်းအကောင်းဆုံး လုပ်နိုင် လို့ အဘိုးယုံတယ်။ မင်းကို အဘိုးလေ့လာနေတာ။ မင်းက လူတွေ က လူဆိုပေမဲ့၊ လူတွေနဲ့ မတူတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ မင်းကြိုက်တာ လုပ်ပါ။ အဘိုးမင်းကို မပြစ်မတင်ဘူး”

“ကျွန်တော် ရှာနေတဲ့ဆရာက အဘိုးများ ဖြစ်နေတာ

မသိဘူး”

“သင်၊ မြင်၊ ကြား သုံးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အရိပ်ကိုပဲ ခိုပါကွယ်။ အဘိုးက ခံယူချက်ပဲရှိတယ်။ သင်မရ၊ မြင်မသိ၊ ကြားမရှိပါ။ ထိုးထွင်း ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတဲ့မင်းဟာ တစ်နေ့ဆရာကောင်းနဲ့ ဆုံမှာပါ။ ကံ ...

တိ စဉ်းစားဦး။ အဘိုးအနောက်အယုက်ပေးမိသွားပြီ”

အဘိုးအိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထရပ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

လွေးရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးမွန်းကျပ်မှုတွေသာ ပြည့်နှက်သွားသည်။

ချစ်ပန်းနှင်းဆီ ... မင်းဘယ်ရောက်နေသလဲကွယ်။ ခုနေ မင်းသာရှိရင် ငါ့ကို ဘာပြောမှာလဲ။ ဘယ်လို အကြံဉာဏ်လေးပေးမှာလဲ။

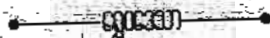
“ကျွန်တော် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူနဲ့ ကွာရှင်းချင်တယ်”

လွေးအသံက ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်သည်။

စော့တန်းထဲက ကုန်ခြောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် မရှင်းမရှင်းဖြစ်နေသော နှင်းပွင့်ဖြူဖြူကို သူစိတ်ဖျက်နေတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ခုဆိုလွှဲသားလေးလည်း သုံးနှစ်သားပင် ရှိပါပြီ။ သူ့မှာ တာဝန်ရှိခဲ့တယ်ဆိုလည်း တာဝန်ကျေပြီဖြစ်သည်။ ကိုယ့်သွေးမဟုတ်သော်လည်း အမည်သက်သက် ဖြစ်နေစေဦး သူတာ အပေးဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်စိတ်မွေးခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူနှင့် သူသည် ယခုအချိန်ထိ လင်မယားအရာ မမြောက်ခဲ့သော်လည်း အများအပြားတွင် သူသည် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သည်။ သူသည် ခင်ပွန်းတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် နေလိုသည်။ သို့သော် လမ်းကြားထောင့်တွင် ညကြီးအချိန်မတော် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူတို့ ရဲတွင်းတွေ့သူက တစ်ယောက် နှစ်ယောက် မကတော့။ သူ့ရှက်သည်။

ဘဝကို ပေးဆပ်ခဲ့သည်က မတန်းဘူးဟု ထင်လာသည်။

မပျော်သော ဘဝတွင် အကြိတ်မနေလိုပေ။ ပြီးတော့ လင်

မထပ်ခင်ကတည်းက တစ်ချိန်မှာ ကွာရှင်းကြမည်ဟု အဘိုးရှေ့ကတိကဝတ်ပြုခဲ့ကြသည်။

“ဘာလို့ ကွာရှင်းမှာလဲ သားရယ်။ အမေတို့ ရှိနေသားပဲ။ နှင်းပွင့် ... ညည်းအနေအထိုင် ဆင်ခြင်နော်”

သူ ထိုသို့ပြောချိန်တိုင်း ဒေါ်ရွှေမိက ထိုသို့ ပြောတတ်သည်က သူ့နားသံ ယဉ်ပါးစပြုလာသည်။

မဆွေးတို့ ကွယ်ရာအတင်းပြောနေသလို သူ့ကို ခိုင်းကောင်း ခုန်းသိလို့ နားဖားကြိုထိုးတာလား။

“နှင်းပွင့်လည်း ရည်းစားရနေပြီပဲ။ ကျွန်တော်က ဝဲကြီးလှော်ထဲက ဆားဖြစ်ပါတယ် ဒေါ်ကြီး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကွာရှင်းခွင့်ပေးပါ”

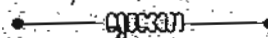
သားလေး ညက်မှကို သံယောဇဉ်ဖြစ်သော်လည်း လျှောက်လှမ်းရမည့် သူ့ဘဝခန့်လမ်းက ရှိသေးသည်။ မတက်နိုင်ပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူအကြိတ်ပြောရပေလိမ့်မည်။

“သရက်ပင်လှအောင် ကျွန်တော်က ခဏတာ တန်ဆာဆင်လိုက်တဲ့ နွယ်ပင်ပါ ဒေါ်ကြီး။ သရက်ရွက်ထွက်လာချိန်မှာ ကျွန်တော်က အရှင်းခံရမှာပါ။ အရှင်းမခံရခင် ကျွန်တော်က ရှင်းထားချင်တယ်”

“မင်း ဘာကို စိတ်ပူတာလဲ လွေး”

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ထွက်သွားတော့မယ်”

“အို ... ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာလဲ။ ဖြူတို့ သားအမိကို လွေးက ဘယ်လိုလုပ်ထားမှာလဲ။ လွေးမရှိရင် ဒီအလုပ်တွေက ဘယ်သူလုပ်မလဲ။

ဒါတွေ ဖြူမတတ်တာ”

ဟုတ်တယ်။ မင်းက လက်သည်းဆိုးရုံး နှုတ်ခမ်းဆိုးရုံးအပြင် ဘာမှ မတတ်ဘူးဟု အော်ပြောချင်သည်။ သို့သော် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူလို မိန်းမမျိုးနှင့် သူ အပြန်အလှန် မဖြစ်ချင်ပေ။

နှင်းပွင့်ဖြူဖြူကို သူအထင်သေးသည်။ မိခင်ဖြစ်နေသည်ကို မေ့ပြီး အပျိုရွှံးလောက်အောင် ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုကို သူမကြိုက်ချေ။ ငယ်ကျွန်ကြီးလို လုပ်ကျွေးပြုစုနေရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း မုန်းသည်။ လက်ဝလာနှင့် လာခဲ့သော သူကလည်း ထီးရိပ်အောက်တွင် မာန်ပြုပြီး ရှင်ဘုရင်မလုပ်လိုပေ။ သူ့စိတ်သူ မလုံပါ။

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်”

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဒေါ်ကြီး၊ ပြီးတော့ သူနဲ့လက်ထပ် ခင်ကတည်းက တစ်ချိန်မှာ ကွာရှင်းဖို့ ကျွန်တော် ပြောထားပြီးသားပါ”

“အို ... နင်က ဘာကြောင့် ဖြူကို ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေရတာလဲ။ ဖြူက ရုပ်ဆိုးလို့လား၊ မလှလို့လား”

“ဒေါ်ကြီးက ကတိတည်ဖူးပါ”

နှင်းပွင့်ဖြူဖြူက အသည်းအသန်ပြောနေသော်လည်း သူတော့ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူနှင့် ဖက်ပြိုင်မပြောလိုပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ အသံကို လျစ်လျူရှုကာ ဒေါ်ရွှေမိနှင့်သာ ပြောသည်။

နှင်းပွင့်ဖြူဖြူကို အထင်လည်း မကြီးပါ။ ထို့ကြောင့် ဖက်ပြိုင်ပြီး ရန်လည်းမဖြစ်လိုချေ။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက စိတ်ပြတ်မှတော့ ...”

“မေမေ”

“တိတ်စမ်း သမီး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ကြီး”

“အဲဒီအတွက် မင်းကို ဒေါ်ကြီးဘာပေးရမလဲ”

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်က လမ်းမှာနေတဲ့ကောင်ပါ။ လမ်းကို

သွားတာ ဘာမှမဆန်းဘူး”

ပြောဆိုကာ လွေးထထွက်သွားသည်။

ထိုအခါမှ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူက တစ်စခန်းထလာသည်။

နှင်းပွင့်ဖြူဖြူသည် လွေးကို ကွာရှင်းမပေးချင်ပါ။ မိမိအပေါ်

သတက်သေးနိုင်သော လွေး၏ပုံကို အသည်းယားသည်။

မိမိအပေါ် လင်စိတ်သားစိတ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်ခဲ့သော်လည်း

သူမသည် လျစ်လျူရှုနိုင်လွန်းသည်။

နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ အသည်းနာသည်။ လွေးကို ရွံ့ချင်၍ ရည်းစား

မပါသည် ကွာရှင်းဖို့သာ ဖြစ်လာတော့၏။

“မေမေ ... မပြစ်ဘူးနော်၊ သမီး ... လွေးမရှိရင် မနေနိုင်

လွေးနဲ့ကွဲသွားရင် တခြားယောက်ျားကိုလည်း အစားထိုးမှာ

တတ်ဘူး”

အဲဒါဆို အစကတည်းက ညည်းကောင်းကောင်းနေပါလား”

“ကောင်းကောင်းမနေလို့ သမီးက ဘယ်လိုနေလို့လဲ၊ အလကား

တိုယ်ထက်အကြီးကိုလည်း လေးစားရမုန်း မသိဘူး”

“မင်းက အကြီးဟာ အကြီးလို နေခဲ့လို့လား၊ ငါ့အတန်တန်

ပြောပါတယ်အေး။ ဟိုက ညည်းကို ချစ်ကြိုက်လို့ ယူထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အခန်းခွဲအိပ်တာကိုက ပြဿနာပဲ”

“သူက ခွဲအိပ်မယ်။ သူ့ဘာသာ သူ့အိပ်မယ်လို့ပြောနေသမီးက ထွက်သွားနေရမှာလား”

“နေသင့်နေရမှာပေါ့ဟဲ့။ အလေနတောတွေနဲ့တော့ နေတာတယ်။ ခုတော့ ...”

“တော်ပြီ မေမေရာ။ စိတ်ရှုပ်တယ်။ သွားမယ်ဆိုမှတော့ မထားချင်ပါဘူး။ သိက္ခာကျတယ်။ သူက ဘာကောင်မို့လဲ။ နှင်းပွင့်တို့တော့ ဝမ်းရိုး တူးကမ်းပဲ”

“ညည်းနဲ့တော့ ခက်တယ် နှင်းပွင့်ရယ်။ ခက်တယ်။ လောယောကျာ်းက ပေါ်တယ်ဟဲ့။ ခင်ပွန်းက ရှားတာ။ လွေးလိုလုပ်ကိုင်မေ့တဲ့ ခင်ပွန်းက ရှားတာ ... မှတ်ထား”

“အဲဒါဆို သမီးက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ခုထိကို မရင်ကျက်နိုင်သေးဘူးလား။ သားပဲ မိန်းမယူမယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်၏ ပူညီပူညီသံကို လွေးကြားနေရင်း မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ သေတ္တာဖင်အောက်မှ အိတ်တို ဆွဲပြီး အဝတ်အချီထည့်သည်။

ဟောင်းနှင်းနေပြီဖြစ်သော မီးနှင်းစာအုပ်လေးကို လှန်ပြစ်သည်။

ဪ ... ချစ်ပန်းနှင်းဆီရယ် ...။

“ဘယ်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

သားကလေးညက်ပုန့်အတူ အရပ်လေးများပေါ် ရောင်စုံခြယ်နေချိန်၌ အဘိုးက မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးကို သူမောကြည့်သည်။ အဘိုးသည် လေးသွေ့စွာ သူ့ဘေး၌ ဝင်ထိုင်သည်။

“ရွှေဆက်ပြီး ဘာလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောမသွားချင်ဘူး အဘိုး”

“ဖြေ ... နှင်းပွင့်ကို တော်တော်စိတ်ကုန်သွားပုံရတယ်။ ကျေးဇူးပါပဲကွာ။ ဒီလောက် အဆိုင်ကျွတ်ထိ သည်းခံပြီး နေပေးလို့။ ဟွန်းဒါက သီဝေဂရစရာပေါ့ကွာ။ တင်းလွန်းတဲ့ ကြိုးပြတ်တယ်တဲ့။ မြေးက မတဆိုးလေးမို့ အလိုလိုက်ရင်း ခုလို ဆိုးနေတာပါ။ နောက်ဆို မင်းလည်း စောင်းတီးတော့မယ်ဆို မတင်းလွန်း မလျော့လွန်းတီးပါကွာ”

“အဘိုးကို ကျွန်တော် တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“အင်း ... ပြောလေ”

“မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်တော် ဒီမှာ ကြာသွားခဲ့တယ်။ ညက်ပုက

အမည်ခံသားဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော် ညက်ပုလေးကို သားလိုချစ်ပါတယ်။ ညက်ပုလေးကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် လူကြီးဆန်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို သည်းခံနိုင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့နောက်အိမ်ထောင်ထူပြီးရင် ညက်ပုရဲ့ အဖေနာမည်ကို ပြောင်းပေးပါ။ ညက်ပုလေး ကြီးလာရင် ကျွန်တော်ကို မမုန်းစေချင်ဘူး။ သူမုန်းနေမှာကို ကျွန်တော်သိမှာ မဟုတ် ပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲ အမုန်းမရှိစေချင်ဘူး။”

“အင်း ... စိတ်ချပါ။ မင်းက သံယောဇဉ်ဖြတ်သွားတော့ မလို့ကိုး။ ဒါကြောင့် မင်းသွားမယ့် နေရာကို ပြောမသွားချင်တာလား။”

“သွားတော့မှာလားလို့ ဘာကြောင့်မေးတာလဲ အဘိုး။”

“မင်းကို သိနေလို့ပါ။ သွားမယ်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ခြေကို မချစ်ထား ချင်ဘူး။ လူက စိတ်နဲ့ကိုယ် တစ်သားတည်း ကျမလေကွာ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင် စိတ်ကူးကိုတော့ နားထောင်ကြည့်ချင်တယ်။”

သူ့အဘိုးကို ယုံကြည်သည်။ သူ့တွေ့ဖူးသံမျှထဲတွင် သူ့စိတ်ကို နားအလည်ဆုံး လူမှာ အဘိုးဟု ယုံကြည်သည်။ သူ့သွားမယ့် နေရာကို ပြောပြခဲ့လျှင်လည်း အဘိုးက နင်းပွင့်ဖြူဖြူတို့ သားအမိကို ပြန်မပြော လောက်မှန်း သူရိပ်မိ၏။ သို့သော် သူ့ကိုယ်၌က ဘယ်သွားဦးမယ်ဆိုတာ ခွဲခြား မသိသေးချေ။

သူ့အသက်သည် နှစ်ဆယ်ပြည့်ရန် လပိုင်းသာ လိုတော့သည်။ ယခုချိန်ထိ သူ့မှာတတ်တာဟူ၍ ထူးထူးခြားခြား မရှိသေးချေ။ ပညာတွေ တတ်ချင်သည်။ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ ကြွယ်ဝချင်သည်။ စိတ် သဘော၊ ခံယူချက်ကိုက်ညီသော ဆရာတွေ့ချင်သည်။ ပြီးနောက် ထို

ဆရာအပါးမှာပင် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုပြီး အသက်ကြီးသည်ထိ ပညာ ယူချင်သည်။

ပညာသင်ချင်သော စိတ်သည် ရင်တွင်းသန္ဓေတည်လာခဲ့သည် မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒီကြားထဲ မထင်မှတ်ပါဘဲ ငါးလုပ်ငန်း လုပ်ခဲ့ရသည်။ အနေအစားချောင်ပြီး သုံးဖြုန်းနိုင်သော်လည်း အလုပ်လုပ် ရင်း ဒီလုပ်ငန်းသည် မိမိဘဝဟု ထပ်တူမပြုနိုင်တော့ချေ။

ငါးလုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။ ဘယ်အချိန် ငါးစမွေးမယ်၊ ဘယ်အချိန် ငါးဆားနယ်ရမယ်၊ ဘယ်နုလမွေးရင် ငါးက ဘယ်အရွယ်အစား ...၊ ရတလာတဲ့ငါးကို အရွယ်အစားခွဲကာ ငါးဆားနယ်၊ ငါးချည်၊ အချို့ကို ရေခဲရိုက်ပြီး အခြားနယ်ကို ဖြန့်မည်။ ငါးဘယ်နှပိဿာ ကို ဆားဘယ်လောက်သုံးမယ်၊ ရေခဲဘယ်လောက် သုံးမယ်ကအစ အချိုးအစားတိုင်းကို ကိုက်ညီအောင် တွက်ဆတတ်လာသည်။ ကျွမ်းကျင် မှုကြောင့် အလုပ်သမားများကိုပင် စီမံကွပ်ကဲတတ်လာသည်။ ငါးလုပ်ငန်း တွင် ဒေါ်ရွှေမိ ငါးပိုင်သည် သူ့ကြောင့် နာမည်တက်လာသည်။ ဒေါ်ရွှေမိ သည်လည်း သူ့ကြောင့် လုပ်ငန်းကျယ်ပြန့်လာသည်။ ကိုယ်ပိုင်ငါးမွေးကန် ပါရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ပညာသည် သူ့သင်ချင်ခဲ့သော ပညာမဟုတ်ပေ။ မသင်လိုခဲ့သော်လည်း မထင်မှတ်ဘဲ တတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ငွေကြေး အင်အား ပြည့်စုံခဲ့သည်။

သို့သော် နှလုံးသားနှင့် ထပ်တူကျသော ဘဝမဟုတ်ပေ။ နေလာ ခုန်း သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အချိန်မနောင်းသေးခင် ဤနေရာကို စွန့်ခွာရမည်ဟု အဖြေ ထွက်လာသည်။ ထိုအဖြေသည် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ၏ ဒဏ်ကိုလည်း မခံနိုင် တော့ခြင်းအပေါ် မြစ်ဖျားခံ၏။

“ကျွန်တော် ဆရာကောင်းနဲ့ ဆုံချင်တယ်”

“ဆရာကောင်းဆိုတာက ...”

“ကျွန်တော် အတုယူသင့်တဲ့ လူပါ။ တစ်နေ့တော့ တွေ့လိမ့် မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ အဘိုးကို သဘောကူးဝေခဲ့ အဘိုးရဲ့ နေထိုင်မှု က ကျွန်တော် အတုမယူချင်ဘူး။ အဘိုးပြောသလိုပဲ စိတ်နဲ့ကိုယ် တစ်သားတည်း ကျချင်တယ်”

“မင်း ဘာကို သင်ယူချင်သလဲ”

“ကျွန်တော် သားနဲ့နေလာရင်း ပန်းချီကို စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ ခုချိန်ထိ အနုပညာကို ကျွန်တော် မသင်ဖူးဘူး”

“မင်းကို အဘိုးပြောတာ မှတ်မိလား။ မင်းနဲ့တွေ့စကားလေး အဘိုးမှာ ပန်းချီဆရာမိတ်ဆွေရှိတယ်ဆိုတာ ...”

သူ့စဉ်းစားသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ အဘိုးပြောခဲ့ဖူးသည်။

“အဲဒီမှာ သွားသင်မိလား။ အဘိုး စာတစ်စောင်ရေးပေးလိမ့် မယ်”

သူ ချီတုံချီတုံဖြစ်သွားသည်။ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူအကြောင်း သူသိ၏။ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူသည် သူ့ကို ကွာရှင်းမပေးချင်ပါ။ သူ့ကို ငယ်ကျွန်လူ ဆက်လက်ခိုင်းစားချင်နေသေးသည်။

ဤအိမ်၌နေရင်း မှတ်ပုံတင်ရရှိခဲ့သည်ကို ကျေးဇူးတင်သော်

လည်း ဤချစ်နောင်ချက်ဖြင့် သူ့ဘဝကို လှောင်အိမ်ထဲ ချမထားချင်ပါ။

“စိတ်မပူပါနဲ့။ မင်းရှိမယ့် နေရာကို အဘိုးဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော ပါဘူး”

သူ့စိတ်ကို အဘိုးက သိသည်။ သူ့အတွေးကို အဘိုးက ရိပ်မိ နေ၍ သူပြုံးလိုက်မိသည်။

“အဘိုးလည်း နေရလှ နောက်ထပ် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ပေါ့ကွာ။ ကျန်ရစ်တဲ့ လူက အဆင်ပြေပြေ နေရမှာပေါ့။ မင်းမိဘတွေကိုလည်း မင်းရှာချင်ဦးမှာပေါ့”

သူ့အပြုံးသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။ သူ့စိတ်တွေက ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကုန်သည်။ သူ့ဘယ်တုန်းက မတွေးခဲ့ပါ။ မှတ်ပုံတင်ထဲတွင် မိဘအမည်မှာ ဘာကိုထည့်၍ ထည့်ရမုန်းမသိပါ။ ဒေါ်ရွှေမိကြောင့် အဘအမည် ဦးထွန်းခင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်အထိ မိဘတွေကို သူ့စိတ်မဝင်စားခဲ့ချေ။ စိတ်လည်း မနာသလို ချစ်လည်း ချစ်မိမိ။ မဲထွေးက မိဘနှင့် မောင်နှမများကို ရှာကျွေးနေရသည်ကို သူကြည်နူးခဲ့သည်။ သူ့မှာတော့ ရသမျှငွေတွေ ပေးစရာလူမရှိပေ။ သူ့စရာနေရာလည်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် အိမ်စရိတ်မလောက်ငှသော မထွေးကို ကူညီခဲ့ သည်။ စားတာက ဒေါ်ရွှေမိကျွေးသည်။ နေစရာပေးသည်။ ဝတ်စရာ ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေကို သူ့အတွက် အပိုသုံးစရာ မလိုခဲ့ပေ။ မထွေးက သူ့ကို ကျေးဇူးရှင်လို ရိုသေချစ်ခင်သည်။

သူ့ထွက်သွားတော့မည်ဟု သတင်းပေါက်လာချိန်တွင် မထွေး

သည် ငိုကြွေးချက်မဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နှင်းပွင့်ဖြူဖြူက ဆူပူသောင်းကျန်းသည်။ သူထွက်သွားလျှင် ရောဂတ်ဖြစ်ထဲ ခုန်ချသေမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။ သူပြန်ခဲ့၏။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူကို အထင်သေး၍ ဖြစ်သည်။

အချစ်များသော နှင်းပွင့်ဖြူဖြူသည် သူမဟုတ်သော အခြား ယောက်ျားကို အလွယ်တကူချစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူထွက်ခွာသွား ပြီး ငါးလမကြာဘဲ အိမ်ထောင်သစ်ထူမည်ကို သူသိသည်။ သူတင် မဟုတ် တစ်အိမ်သားလုံးသိသည်။ ဒါကို အသက်အန္တရာယ်နှင့် ခြိမ်းခြောက် ရသည့် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ၏ စိတ်ဓာတ်ကို အံ့သြသည်။

သူ့စိတ်ပူတာက ညက်ပုလေးကို ဖြစ်သည်။

အသားညိုညိုနှင့် လုံးပုပုလေး ချစ်ဖို့ကောင်းသော ညက်ပုလေးကို သူချစ်သည်။ ကံမကုန်ခဲ့လျှင် တစ်ချိန်မှာ ညက်ပုလေးနှင့် ထပ်ဆုံဆုံ သေးသည်။ ထိုအချိန်ဆို ညက်ပုလေးက လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေနိုင်သည်။

သူကရော အဲဒီအချိန်ဆို ဘာဖြစ်နေဦးမှာလဲ။

ခုနေချိန် သူမရှိလျှင် ညက်ပုလေး သူ့ကို ရှာနေတတ်တေ့ အဲဒီအချိန် လူကြီးဖြစ်လာလျှင် သူ့ကို မှတ်မိပါဦးမလား။ ဒါဆို သူ့မိသ တွေကရော ...။

အတွေးကြောင့် သူရင်တစ်ခုလုံး လေးလံတိုင်းမှိုင်းသွားသည်။ သူညက်ပုလေးကို ချစ်သလိုပဲ သူ့မိဘတွေကလည်း သူ့ကို ချစ်ခဲ့မှာပဲ။ သည် အတွေးက လွှမ်းဆွတ်တမ်းတမှုကို ဖြစ်စေသည်။

မမြင်ဖူးသော မိဘများကို ပုံဖော်မိသည်။

တွေ့ချင်သည်။ သို့သော် ဘဲဥအစရှာမရချေ။

သူ့မှတ်မိသော အရွယ်တွင် သူသည် မောင်နှိုင်းဆက်ကပ်ထဲ တွင် ကျွမ်းဘားဆော့နေပြီဖြစ်သည်။

ဒါဆို သူ့ဘဝရဲ့ ကွင်းဆက်က မောင်နှိုင်းဆက်ကပ်တွင်ရှိရမည် ဟု သုံးသပ်မိသည်။ သို့သော် နယ်တကာလည်နေသော ထိုဆက်ကပ်အဖွဲ့ ကို သူ့ဘယ်လိုရှာရမည်ဆိုတာ မသိချေ။

ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းကို ရှိုက်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပါ။

“ဒါ ... ပန်းချီဆရာ ဦးရဝမ်ရဲ့လှ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

အသံပြုလိုက်ချိန်တွင် လှေသည် ယိမ်းထိုးသွားသည်။ အထဲမှာ တစ်ယောက်ရှိမှာပဲဟု သူ့ရိပ်မိသည်။ လှေပေါ်တွင် အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံး ဆောက်ထားသည်။ သူ့အထင် ပန်းချီဆရာသည် ထိုအိမ်ငယ်လေးထဲ အိမ်ပုံရသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ထရံတံခါးချပ်ကို ဖွင့်ရင်း မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာရဝမ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မင်း ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်ုပ်ရဝမ်ပဲ”

အသံက ပြတ်သားလှသည်။ လွေးက ပန်းချီဆရာရဝမ်ကို အကဲခတ်သည်။ အလွန်ဆုံးရှိ လေးဆယ့်ငါး ငါးဆယ်ခန့်သာဖြစ်မည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များဖြင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ရှင်းလင်းစွာ ဖြင်နေရသော မျက်ဝန်းသည် နီကျင်နေသည်။ အိပ်ပျက်ညီများပုံမျိုးကို မကြည်လင်သော မျက်သဲအက သက်သေခံနေ

သည်။

သို့သော် ထိုမျက်ဝန်းများက သူ့ကို အကဲခတ်နေသည်။ အရာရာရပ်ခဲ့သော သူသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရေတွင် အနေကျသွားသည်။ ခံစားရလည်း ဖြစ်ရသည်။ မျက်ဝန်းကို အားပြိုင်ပြီး မကြည့်ဝံ့ပါ။ သူက အကျိုးအိတ်ကပ်ထဲမှ စာကိုထုတ်ပြီး ပေးသည်။

“အဘိုးဦးပေါလှဆီက စာပါ”

“ဘာ ... ဦးပေါလှ ... ဟုတ်လား”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်ဝန်းအရောင်သည် ပြောင်းသွားသည်။ အခေါက်ကို လှမ်းယူပြီး သူ့ရှေ့မှာပင် ဖွင့်ဖတ်သည်။

စာဖတ်နေစဉ် ပြောင်းလဲသွားသော မျက်နှာကို မင်းမိသည်။ အဆင်ပြေပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းမိသည်။

အနေစုတ်သော်လည်း ထိုဥပမီရုပ်သွင်ကို သူ့ကြည်ညိုမိသည်။ အဘိုးဦးပေါလှ၏ မိတ်ဆွေမို့ အဘိုးအရွယ်အသက်ကြီးကြီးဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ ထင်ထားခဲ့သည်မှာ တက်တက်စင်အောင်လွန်နေခဲ့သည်။ ဦးရဝမ် ချီသော ထိုသူသည် အိုမင်းခြင်း အလျဉ်းမရှိ၊ သန်မြန်ဖျတ်လတ်ဆဲ ဖြစ်၏။

မဝသော်လည်း အဆီတက်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် အကျိုးပွပွ ဆတ်ဆတ်ထားသည်။ စူးရှသော အကြည့်သည် ထက်မြက်သယောင်ထင်ရသည်။ ရှည်သော ဆံပင်ကောက်ကောက်များကို ဖြစ်သလို စုချည်ထားသောကြောင့် ဆံပင်အမျိုးက ကိစ္စတိုးကျွတ် မျက်နှာပေါ်ကျနေသည်။ ရှည်သော လက်သည်းများသည် ချွေးများဖြင့် ညစ်ပေးနေသည်။

www.burmeseclassic.com

အကျိုးလက်ဖတ်တွင်လည်း ရေဆေးအချို့ စွန်းထင်းနေသည်။

“လာ ... အထဲဝင်ခဲ့”

စာရွက်ကို ပြန်ခေါက်ရင်း တုံးတိတိပြောသည်။ သူကလည်း ဘုမသိ ဘမသိမဲ့ ဝင်ဆိုတာနှင့် လိုက်ဝင်လာသည်။ လှေသည် စက်လှေ အမျိုးအစားဖြစ်၏။ သို့သော် စက်တော့ တပ်မထားပေ။ စက်လှေပေါ် အိမ်ပုံဆောက်ထားသည်က စက်လှေသည် ခုတ်မောင်းဖို့ မဟုတ်။ နေနဲ့ သက်သက်ဟု ဖော်ပြနေသည်။

လှေသည် သေးသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း လှေဝမ်းထဲ၌ ကျယ်သော အနေအထားရှိသည်။ လှေဦးကို ကြီးတပ်ကာ သစ်ငုတ်ကြီး ချည်ထားသည်။ ရေမေါ်မှာဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဖက်သို့ စောင်းနှင်းလိုက် တိုင်း လှေသည် ယိမ်းထိုးသွားသည်။

ဦးရပ်ခပ်က ထရံချပ်စံခါးကို ဖွင့်သည်။

“ဝင် ...”

စကားလုံးက တုံးတိဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဧရာဝတီမြစ်ပြင် ၏ ရွှေမျှော်ခင်းအလှကို မခံစားလိုက်နိုင်ဘဲ ဝင်လိုက်ရသည်။ မခံစားရ လည်း အရေးလား။ အဆင်ပြေရင် ကြာကြာနေဦးမှာပဲဟု သဘောပိုက် မိသည်။

လှေအိမ်ထဲရောက်သောအခါ သူ အံ့သြသွားသည်။ ဆွဲလက်ပန်းချီကား၊ ဆွဲပြီးပန်းချီကားအပါအဝင် စုတ်ထုံး ဆေးရောင်စုံ၊ စက္ကူတို့ဖြင့် တစ်ခန်းလုံး မွစာကျနေသည်။

သူမြင်ဖူးသမျှအခန်းများတွင် ထိုအခန်းသည် အရှုပ်ပွဆုံးဟု

ဆိုတင်ရပေလိမ့်မည်။ နံရံ၊ ကြမ်းခင်း နေရာလွတ်မရှိအောင် ဆေးစက် ချိတ်နေသည်။ တန်းချိမ့်အောင် တင်ထားသော အဝတ်နံ့မှာလည်း အဆင်ပြေနေသည်။

သူအံ့သြမိ၏။ ရေပေါ်မှာ နေပါလျက်နှင့် မလျှော်မဖွတ် ညစ်ပတ်နိုင်သူကို ခိုးကျွေးရမလား၊ ရွတ်ချရမလားပင် ဝေခွဲမတတ်တော့ပေ။ ဝင်လာခဲ့သော်လည်း သူ့အတွက် ထိုင်စရာနေရာ မရှိ၍ မိုးတိုး နံရံတပ်ပင် ရပ်နေမိသည်။

“ထိုင် ...”

ဦးရပ်ခပ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ညစ်ပတ်နေသော ဓာတ်ဘူး၊ ရေနွေးကို ဖန်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်သည်။ ပြီးနောက် ကော်ဖီမစ် နံရံထဲကို ဖောက်ပြီး လောင်းထည့်သည်။ ဖြစ်သလို ထည့်လိုက်သော ကြောင့် ဖန်ခွက်ထဲသို့ အားလုံးရောက်ရှိမသွားဘဲ လေးပုံတစ်ပုံသည် ကြည့်၍ ဖိတ်စင်ကုန်သည်။ ဖောက်ထည့်ပြီး ကော်ဖီမစ်အိတ်ခွံကို ခေါက် ခဲ့။ ရွန်းသဖွယ် အသုံးပြုပြီး ရေနွေးနှင့် ကော်ဖီမစ် သမသွေးအောင် ထည့်သည်။ ပြီးနောက် ထိုခွက်ကို သူထဲလှမ်းပေး၏။

သူကလည်း အလိုက်သင့်ပင် ယူကာ မှုတ်သောက်သည်။

နို့ဆီမပါဖျော်သော်ငြား အရသာရှိနေသလို ခံစားရသည်။ သူ့ထိုက် နေပြီကိုး၊ ကသာနှင့် ဝန်းမော်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရိက္ခာ မသောက်ခဲ့သည်။

လမ်းစရိတ်ရရှိခဲ့သော ငွေငါးသိန်းအနက် သုံးသိန်းကို မထွေး နောက်ဆုံးကူညီခဲ့သည်။ ပါလာသော ငွေနှစ်သိန်းကို ကျွမ်းကျင်

ပါအောင် အိတ်ထဲထည့်လာခဲ့သည်။

အဘိုးဦးပေါလုက ဘာစာရေးလိုက်မှန်း မသိသော်လည်း အတွက် နေထိုင်သင်ကြားဖို့ပါလိမ့်မည်ကို ခိုင်မိသည်။ ငယ်တုန်းက ငယ်တုန်းက အခြေအနေမို့ လက်ဖလားနှင့် ဆရာဦးပဉ္စင်းထံ ရှောင်ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်မှာတော့ လက်ဖလားနှင့် မလာလို၍ သစ်သီးတစ်ခြင်းကို လမ်း၌ဆွဲလာခဲ့သည်။

သို့သော် ဦးရဝမ်သည် သူ၏ သစ်သီးတစ်ခြင်းကို စိတ်ဝင်စားမရချေ။ ထို့ကြောင့် သူကပဲ သင့်တင့်သလို ထားလိုက်ရသည်။

“မင်းနာမည် လွေးနော်”

“ဟုတ် ...”

“အဖေနာမည်က ဦးထွန်းခင်၊ လူမရှိတဲ့ နာမည်ပေါ့၊ မိဘမဲ့ကို မသိဘူးလား”

ခုတလော မိဘဆိုသည့် ခံစားချက်က အလျဉ်းသင့်ရင် သလို ရင်လာတတ်သည်။ လွေး စိတ်ရှုပ်မိသည်။

“ဒါတွေက ထားပါ။ မင်းရဲ့ ဂျွန်နုရေးရှင်းကို ငါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ အရေးကြီးတာက ငါမင်းကို လိုဖို့ မင်းလည်း ငါနဲ့အဆင်ပြေဖို့ပဲ၊ မင်းပန်းချီသင်မှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကာလာတွေအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ”

“အဝါနဲ့အနီ ဆတူရောရင် လိမ္မော်၊ အနီနဲ့အပြာရောရင် မရမ်းရောင်၊ အဝါနဲ့အစိမ်းရောရင် စိမ်းဝါ၊ အဝါနဲ့အပြာရောရင် အစိမ်းရောင်”

“ဒါပါက အနွေးရောင်၊ အဝါ၊ လိမ္မော်၊ အနီ၊ ခရမ်းတို့က အပူရောင်၊ အနီနဲ့အစိမ်း ပြာစိမ်း၊ အပြာတို့က အအေးရောင်၊ အဝါနဲ့ခရမ်း၊ အနီနဲ့အစိမ်း၊ လိမ္မော်နဲ့အပြာ၊ နီခရမ်းနဲ့ ဝါစိမ်းတို့က ဆန့်ကျင်ဘက်အရောင် စသဖြင့် ဘာ အကြမ်းဖျင်း ဖတ်ရှုလေ့လာဖူးပါတယ်”

“ပန်းချီရော သင်ခဲ့ဖူးသလား”

“မသင်ဖူးပါဘူး”

“ပုံကို ဘယ်လောက်ဆွဲတတ်သလဲ”

“အားတော့နာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မလိမ်ချင်ဘူး။

ကျွန်တော်ရဲ့ ပန်းချီပညာက သူငယ်တန်းကလေးနဲ့တောင် မယှဉ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါကို ဘာကြောင့်သင်ချင်တာလဲ”

“တတ်ချင်လို့ပါ”

“မင်း အရင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေခဲ့တာနော်”

“အဘိုးက ပြည်ပြည်စံစံရေးထည့်လိုက်ပုံရတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်”

“ပိဋိကတ်သုံးပုံကဘာလဲ”

“ဝိနည်း၊ သုတ္တန်၊ အဘိဓမ္မာ။ ဝိနည်းက တစ်ပုံ၊ သုတ္တန်က

တစ်ပုံ၊ အဘိဓမ္မာက တစ်ပုံ”

“ဝိနည်းဆိုတာ ...”

“စည်းကမ်း”

“သုတ္တန်က ...”

“အဘိုး၊ အကြောင်း ...၊ နေပါဦး ဆရာကြီး။ ဒါတွေက ပန်းချီ ဆိုင်လို့လား”

“မင်းရဲ့ လေ့လာမှုစွမ်းရည်ကို သိချင်လို့၊ မင်းအင်္ဂလိပ်
တတ်သလား”

“နည်းနည်းတော့ ရပါလိမ့်မယ်”

“Nice to meet you”

“Nice to meet you, too”

“May I know your name”

“Lweay”

“What's your hobby?”

“No, I don't know”

“Ambition”

“No”

“Religion”

“I'm a Buddhist. I'm sorry my English is not good
sorry”

ထိုအချိန်တွင် ဦးရဝမ်ပြုံးသည်။ ကျေနပ်သွားသည်သော
ဆောင်၏။ လွေးလည်း အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

“မိလောက်လေးတော့ တတ်ဦးမှပြန်မယ်လေ၊ အတန်းမညာ
ပေမဲ့ ခေသုတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ စာဖတ်အားကောင်းလို့လား”

သူ့အကျိုးချွတ်သည်။ သူလုပ်သမျှကို ဦးရဝမ်က စိုက်ကြည့်
၏။ သူက အစေါ်ဝတ်ကို ချွတ်သောအခါ စွပ်ကျယ်သာပေါ်လာ
သူက လက်မောင်းကို ဆန့်ထုတ်သည်။ ကြွက်သားလုံးပေါ်လာသည်။

“နေတိုင်း ငါးချဉ်ခတ်တယ်၊ ထောင်းတယ်၊ ရေခဲထုတယ်၊
အိုးသယ်တယ်”

သူ့ဆိုလိုရင်းကို ဦးရဝမ် သဘောပေါက်သွားသောအခါ ပီပီ
ပြင်ပြင် ပြုံးလာသည်။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုများ ပြေလျော့သွား၏။

“လူဆိုတာ သင်ယူဖို့အတွက် အမြဲတမ်းအဆင်သင့် ဖြစ်နေရ
မယ်၊ ကောင်းပြီ ... မင်းကိုငါတပည့်အဖြစ် လက်ခံတယ်။ မင်း ...
ဒီမှာနေပါ။ လွယ်တယ်လို့ မထင်နဲ့၊ မင်းမှာ တတ်ချင်စိတ်ရှိတယ်ထင်ပြီး
သက်ခံလိုက်တာပဲ။ ငါဝါဒက ငါပြောသလိုလုပ်၊ ငါလုပ်သလို မလုပ်နဲ့။
နှင်းတယ်နော်၊ မင်းကို အကင်းပါးသူလို့ ငါသတ်မှတ်တယ်”

ဦးရဝမ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် လှေဝမ်းတွင်းမှ ထွက်သွား
သည်။

“ငါ နေ့လယ်စာသွားဝယ်ဦးမယ်၊ မင်းသင့်တော်သလို နေခဲ့ပါ”
ဦးရဝမ်သည် လှေထဲမှ ကုန်းပေါ်သို့ ကူးသွားသည်။

သူက လွယ်ထားသော အဝတ်အိတ်ကို ချလိုက်သည်။

လန်းဆန်းသွားအောင် ဖြစ်ရေနှင့် မျက်နှာသစ်သည်။ ရေအေး
တစ်ခါကို အားပါးတရ သောက်မစ်ချင်သော်လည်း ရေအိုးမရှိသော
ဒီလှေပေါ်၌ ဆန္ဒကို မျှီသိပ်ထားရသည်။ ရေသန့်ဘူးတချို့ကို တွေ့ရ
သော်လည်း အခွံများသာဖြစ်နေသည်။

ဦးရဝမ်သည် လွယ်လှသူတော့ မဟုတ်ချေ၊ ငါလုပ်သလို
မလုပ်နဲ့ဟု သူ့အား ချည်နှောင်သွားသည်။ ထိုစကားက တိုသော်လည်း
လျှို့ဝှက်မှုတို့ ပြည့်ဆီပ်နေသည်။

ဦးရဲစိန်က ဘာမှမပြောသော်လည်း သူက အလိုက်သိရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ပထမဆုံးအနေနှင့် ပြန်ကျနေသော စက္ကူများကို စီရိုလိုက်သည်။ ပြီးနောက် စုတ်တံကို နေရာတကျစီသည်။ ပြီးနောက် တံပြက်စည်းလှည်းသည်။ ထမင်းစေ့များနှင့် ခြောက်ထပ်နေသော ပန်းတန်ပြားများကို ရေစိမ်ထားသည်။

တန်းချိတ်နေသော အဝတ်စားများကို ဆပ်ပြာမှုန့်လက်ကျန်နှင့် လောက်ငှအောင် လျှော်သည်။ လျှော်ရင်း ပန်းတန်းဆေးကြောသည်။ မြစ်ရေရှိ ရေတော့ စိတ်ကြိုက်သုံးခွင့်ရှိသည်။

အလုပ်အားလုံးပြီးစီးသွားချိန်၌ တလုံးလုံးချွေးနံ့ပေနေသဖြင့် ရေချိုး၏။

ထိုအချိန်တွင် ပထမဆုံး သတိရမိသူက သားကလေးညက်ဖုဖြစ်သည်။ မျက်စိနှစ်လုံးမွင့်လျှင် မေမေဟု ရှာဖွေတတ်သော သားက သူ့ကိုရှာနေမည်ကို သူသိ၏။ ရေချိုးလျှင် ဖျော်နေတတ်သော ညက်ဖုလေးသည် ထူးဆန်းသည်ဟု သူယူဆခဲ့သည်။ သူငယ်စဉ်ကရော ရေချိုးချိန်၌ ပျော်ခဲ့ရလား။ သူ၏ အမေကရော သူ့ကို ရေကိုယ်တိုင်ချိုးပေးခဲ့ရလားဟု မိမိရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ညက်ဖုလေးကြောင့် သိခွင့်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ ... ကမ်းခြေမှာ အပန်းဖြေနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မြန် တက်ခဲ့၊ ဆွဲမယ် ... ဆာနေပြီ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်း မသိသော ဦးရဲစိန်က အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မှန်တာပြောရလျှင် သူ ဦးရဲစိန်၏ စရိုက်ကို မနှစ်သက်ချေ။ တွေ့တွေ့ချင်း ပညာစမ်းခဲ့ခြင်းအပေါ်လည်း ဘဝင်မကျချေ။

ညစ်ပတ်လွန်း၍ သူ၏ စံပြပုဂ္ဂိုလ် မဖြစ်နိုင်ဘူးဟုလည်း ထင်မိသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆရာဦးပဉ္စင်းကို သတိရမိသည်။

ခုနေချိန် ဆရာဦးပဉ္စင်း ဘာလုပ်နေမှာလဲ၊ လူထွက်ပြီး လက်ထပ်သွားပြီလား။

“မင်းကို စာဘယ်သူသင်ပေးခဲ့တာလဲ”

“ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးပါ”

“မင်းစိတ်ထဲ ငါ့ကို သူနဲ့ မနှိုင်းယှဉ်နဲ့”

စားမည်ကြံသည် လက်ပင် ထမင်းလုံးကို ဖမ်းမခံချင်တော့ပါ။ သူ့အတွေးကို ဦးရဲစိန်က ဘယ်ကဘယ်လို ရိုက်မိသွားတာလဲ။

“မအံ့ဩပါနဲ့၊ ငါက အနုပညာသမားပါ။ အနုပညာသမားဆိုတာ စိတ်တွေကို အမြဲလေ့လာမိနေတယ်။ အထူးသဖြင့် ငါက ပန်းချီဆရာဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွာ”

နည်းနည်းတော့ အထင်ကြီးလာမိသည်။ သူဖြစ်ချင်သော အခြေအနေဖြစ်သည်။ သူသည် လူ၏စိတ်ကို ဖတ်တတ်ချင်သည်။

“လူတစ်ယောက်ကို အခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မနှိုင်းယှဉ်နဲ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်တန်ဖိုးနဲ့ကိုယ် ကိုယ်စီရှိကြတယ်။ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လူရယ်လို့ မရှိဘူး။ မင်းက အတုယူ ချင်တယ်ဆိုလည်း ကောင်းတာကို ယူပြီး မကောင်းတာကို ပယ်လိုက်၊ ဒါတောင် မင်းက ပြည့်စုံတဲ့လူ မဖြစ်လာနိုင်ဘူး”

စကားသည် မှန်ကန်နေသော်လည်း သူနှလုံးသားထဲ အဝင်
ကြမ်းသည်။

“ဘာလို့လဲ”

“လူဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွ။ သက်ရှိဖြစ်နေလို့၊ ဒီအချိန်မှာ မင်း
ဒီထမင်းကို ကြိုက်ပေမဲ့ နောက်တစ်လကြာရင် ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မယ်
အဲဒါ လူပီသတာပဲ။ လူဆိုတာ အမြဲပြောင်းလဲနေရတယ်လေ။ မပြောင်းဘဲ
တာက စက်ရုပ်ပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဦးရဝမ်သည် ထမင်းကို ဆက်စားနေပြန်
သည်။ ဦးရဝမ်က ပါးစပ်ထဲ ထမင်းကိုသွင်းလိုက်ချိန်တိုင်း သူ နှုတ်ခမ်း
တွန့်တွန့်သွားသည်။

ဦးရဝမ်စားသော ဆီပြန်ဟင်းသည် နှုတ်ခမ်းမွေးတွင် ကပ်ညီ
နေသည်ကို သူနှုတ်ခမ်း ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုနှုတ်ခမ်းမွေးကို သူရိုက်ပစ်ချင်လှ
သည်။

“စားလေ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ”

အဘိုးအိမ်တွင် နေရတာထက်တော့ ပညာပါသော စကားတွေ
ကြားရသည်။ သို့သော် ထိုမျှညစ်ပတ်လွန်းသူနှင့် နေထိုင်ရသည်ကိုတော့
စိတ်ပျက်မိ၏။ သို့သော် သဘောကျသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဦးရဝမ်၏
ပန်းချီကားများကို သူကြိုက်သည်။

“ဦးပေါလှက ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ”

သူအံ့သြသည်။ ထိုအကြောင်းကို သူ့အား အဘိုးက မပြောပြခဲ့

ပေ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကပေါ့ကွာ။ ငါက ဖျားပြီး ဘူတာရုံ
မှာ လှဲနေတာ။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ငါ့ကို ကျော်သွားကြတယ်။
အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးက ငါ့ကို ဆေးခန်းပို့ခဲ့တယ်။ ဦးပေါလှ
နဲ့သာ ငါမတွေ့ခဲ့ရင် ငါက ပိုင်ရှင်မှီအလောင်းဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီ
ကတည်းက ဦးပေါလှ အကူအညီတောင်းရင် ဘာမဆိုလုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်
ခဲ့တယ်။ ငါက တပည့်လက်မခံဘူး။ ကျေးဇူးကြောင့်လည်း ငါပညာကို
မလဲနိုင်ဘူး။ ငါက မင်းကိုလက်ခံလိုက်တာ ဦးပေါလှကြောင့်ဆိုတာ
ငါ့ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ”

သူ့စိတ်ထဲ ချဉ်သွားသည်။ ဘာမို့လဲ။ ဘာကောင်ကြီးမို့လဲ
ဆိုပြီး အထင်မကြီးခဲ့ပေ။ သို့သော် ထိုလေ့အိမ်၌ နေလာသည်မှာ
တစ်ပတ်ပြည့်သောနေ့၌ ဦးရဝမ်ကို သူ့အထင်ကြီးသွားသည်။ ဆရာဟု
ခေါ်မိသွားသည်။

ထိုနေ့က သူ့အား ကာလာစပ်ခိုင်းသည်။ သူ့စပ်ပေးသော
အရောင်နှင့် ပန်းချီဆွဲသည်။ သူ့စပ်သော အရောင်သည် မကောင်း
သော်လည်း လိုက်ဖက်သော ပန်းချီကို တစ်ထိုင်တည်းရေးပြခဲ့သည်။
ထိုပန်းချီကားကိုပဲ သူ့အားဆိုင်တွင် သွင်းစေသည်။ ထိုဆိုင်သို့ရောက်မှ
ဆရာရဝမ်၏ ဂုဏ်သတင်းကို သိခဲ့ရသည်။ ဆရာရဝမ်သည် အင်မတန်
အပြောဆိုးသူဖြစ်ပြီး လက်ရာကောင်းသူ၊ အများနှင့် အတွေ့မခံလိုသူ
ဖြစ်မှန်း သူသိခဲ့ရသည်။ သူက ဆရာရဝမ်၏ တပည့်ဆိုတာသိသောအခါ
သူ့ဆွေမည် ပန်းချီကားကို လိုချင်ကြသည်။ သူ့အား ဆိုင်းဘုတ်ရေးဆွဲရန်
အပ်လာကြသည်။ သူကလည်း ဘုမသိ ဘမသိ လက်ခံလာခဲ့သည်။

၁၅၆

သုရဲ့ လက်ခံကျင့်သုံးမှုဝါဒသည် 'ငါသည် တန်ခိုးဖြစ်၏။ ငါလုပ်သမျှ အရာရာအောင်မြင်ရမည်' ဟုဖြစ်သည်။ ဆရာရဝမ်သည် လည်း သူ့ကို ပစ်မထားဘဲ သင်ကြားပေးသည်။ ဆရာရဝမ်ဆီ နေထိုင် မှုသည် လဝက်အတွင်း၌ ဆိုင်းဘုတ်ရေးခ နှစ်သောင်းစတင်ရရှိသည်။ သူ့ကျေနပ်သည်။ ငါးပိုင်မှာနေလာခဲ့သို့မို့ ငွေနှစ်သောင်းသည် ရယ်စရာ ကောင်းနေသော်လည်း အနုပညာကြောင့်ရသော ငွေမို့ တန်ဖိုးထားသည်။

သူ သဘောကျသည်။ အများက ဆရာတုခေါ်သော ဝေါဟာရ၌ သူပျော်မွေ့သွားသည်။ သာယာနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးနှစ်နေရင်လာ ခဲ့မယ်ဆိုသော ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ ကတိကို မေ့လျော့သွားသည်။ မိုးခေါင်လုံး မှ ထွက်လာသည်မှာ ငါးနှစ်ပြည့်သွားပြီဆိုကာ သူမေ့လျော့၍ နေတော့ သည်။

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် လိုက်၍နေတော့သည်။ ပန်းချီကား တစ်ချပ်သွင်း၊ ဆိုင်းဘုတ်ပြားတစ်ခါရေး ... ရသမျှငွေကို အရက်လေး တစ်ခွက်ဝယ်၊ ဆေးလိပ်တစ်စည်းဝယ်ပြီး လှေထဲဝှမ်းစိုက်နေကြသည်။

တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် အထီးကျန်ကာ သီချင်းညည်းနေတတ် သော ဆရာရဝမ်သည် လွေးနှင့်အဖွဲ့ကျလာသည်။

လွေးသည်လည်း ပန်းချီပညာသင်ရင်း ကဗျာလေး စာလေး ရေးစပ်သီကုံးရင်းနှင့် အချိန်တွေကို မေ့လျော့သွားသည်။ ထွက်လာသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကိုလည်း စနစ်တကျ မရိုက်နိုင်တော့ချေ။

တို့သော ဆံပင်များကိုလည်း ဆိုင်သွားပြီး မညှပ်နိုင်တော့ပေ။ ဆရာရဝမ်လိုပင် ဟိုတစ်မျှင် ဒီတစ်စကျတာ စုစည်းထား၏။ ဆရာရဝမ် ကို သဘောကျသည်။ ရှေးရေစက်ကြောင့် ထင်သည်။ အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲ ခင်မင်ရင်းနှီးနေသလို ခံစားရသည်။

“ဆရာ ဘာကြောင့်ကုန်းပေါ်မှာ မနေတာလဲ”

“အဆန်းလားကွာ၊ မြေဝယ်စရာ မလိုဘူး၊ ဒီမှာ မနေချင်တော့ ရင် စက်တပ်မောင်းပြီး ပြောင်းလိုရတယ်။ ဘယ်လောက် ငြိမ်ထားလဲ။

ရောဝတီကမ်းတစ်လျှောက် ငါ့အိမ်တွေချည်းပဲ”

သူသဘောကျသည်။ ဆရာရဝမ၏ ဘဝသည် ငှက်တစ်ကောင် နှင့် တူသည်ဟု ထင်သည်။

လွတ်လပ်စွာ ဖွံ့ဆန်းသွားလာနေသည်။ ဒါသည် သူနှစ်သက်သော ဘဝဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဆရာလိုပဲ။ လှေတစ်စင်း ဝယ်ရမယ်။ ဆရာအိုင်ဒီယာကို ကြိုက်တယ်”

“မင်းလက်ရာတွေ တက်လာတယ်လွေး။ ငါတပည့်ကြီးစား။ ကမ္ဘာကျော်သွား နည်းသလား”

“ကမ္ဘာကျော် ဟုတ်လား ဆရာ”

“အင်းပေါ့ကွ။ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ကမ္ဘာကျော်သွားရင် ဒေါ်လာတွေ သန်းချီပြီးရတာ”

သူ မှုတ်လုံးပြီးသွားသည်။ မှုနေသော စိတ်ကလေးပင် ဘယ်မှာ မင်းရမန်းမသိတော့။

အမှန်က ပန်းချီပညာကို အိဒီလောက်ထိ အထင်မကြီးခဲ့ပေ။ အထင်ကြီးလောက်အောင်လည်း ပန်းချီဆရာ၏ ဘဝက မခမ်းနားခဲ့ပေ။

ရုစားစား လူပေါ်ကျောအနေနှင့်သာ သူ့မြင်ခဲ့သည်။ အနုပညာကို လိုက်စားချင်ခဲ့တာ မှန်သော်လည်း အိဒီလောက်ထိ ခံမင်ဖို့ သူမှာ ဆန္ဒမရှိခဲ့။

ပညာတစ်ခုကို တတ်သည်ဆိုရုံသာ သင်ကြားဖို့ ဆန္ဒရှိခဲ့သည်။ ကျွမ်းကျင်ပြီး ပညာရှင်တစ်ဦးဘဝကို သူတွေးပင် မကြည့်ခဲ့။

“မက်သွားပြီလား။ မမက်ဘူးလို့ပြောရင် ညာတာပဲဖြစ်မှာပဲ။

အောင်မြင်မှုနဲ့ ငွေကြေးဆိုတာ သည်းခြေကြိုက်ပဲ။ မရနိုင်ဆုံးအရာတွေ ဆည်း အဲဒါတွေပဲ။ ငွေကြေးကိုတော့ မပြောလိုပေမဲ့ အောင်မြင်မှု။ သူဟာ ကြီးစားသူတိုင်း မရကြဘူး။ တော်သူတိုင်းလည်း မအောင်မြင်ကြဘူး။ အဲဒါကြောင့် အခက်အခဲဆုံးအရာလို့ ပြောတာ”

“အောင်မြင်မှုဆိုတာ ဘာလဲ”

“မင်းရင်ထဲ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ အရာကို ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တာပေါ့။ မင်းဟာမင်း မေးလေ။ မင်းဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ ကြီးစားသူတိုင်း အောင်မြင်ကြပေမဲ့ အောင်မြင်တဲ့ လူတိုင်းက ကြီးစားခဲ့ကြလို့ပါ။ မင်းရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် ဆရာကောင်းတွေ့ချင်တယ်”

“ဆရာ ... ဟုတ်လား။ ငါနားမလည်ဘူး။ နားလည်အောင် ပြောပါ”

“ကျွန်တော့် ဘဝရဲ့ စံပြပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အတုယူစရာ ပြပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရှိချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အတုယူရအောင်ပေါ့ဗျာ။ ဆရာကလည်း ...”

“ငါ့ကိုလည်း မင်းဆရာခေါ်တာပဲလေ”

“ဆရာတို့တော့ အတုမယူချင်ပါဘူး ...”

“ပွင့်လင်းလှချည်လားကွ”

“စာပေနှစ်စဉ် ဆရာဦးနောက်ကို သဘောကျတယ်။ အနုပညာအားကောင်းတဲ့ ဆရာစိတ်ကူးနဲ့လက်ရာကို အားကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာက

ဖြစ်သလိုနေလွန်းပြီး ညစ်ပတ်လွန်းတယ်”

“ဘုရား ... ဘုရား ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တမည့်က ငါ့ကို အပြတ်ဆော်တာပါလားဟေ့။ အားမနာ ပါးမနာကို တွယ်တော့တာပဲ ဆက်စမ်းပါဦးကွာ။ မင်းခံယူထားတဲ့ ဆရာအရည်အချင်းလေး၊ လိုက်နာသင့် လိုက်နာရအောင်လို့”

တွေ့ဆုံတာစတွင် ဆက်ဆံရေးဆိုးသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း အဆင်ပြေလာသည်။ ဆရာဦးပဉ္စင်းနှင့် ဆုံခဲ့သလို စည်းနှင့် ဘောင်နှင့် မပြောဆိုရပေ။ ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် သူ့ယေချင်းပေါင်း ပေါင်း၏။ ဆရာသည် သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဟု ရံဖန်ရံခါ နောက်ပြောင်တတ်သော်လည်း တစ်ခါ တစ်ရံ လွေးကိုသာ ဆရာတင်နေတတ်ပြန်သည်။

ဆေးဝေါလိပ်ကို လက်ကြားအမြဲထိုးထားတတ်သူမို့ အင်္ကျီတွင် ဆေးလိပ်နံ့စွဲနေသည်မှာ လျော်ဖွတ်မပြောင်ပေ။ စကားပြောတိုင်းလည်း ခံတွင်းတွင် ဆေးနံ့စွဲနေသည်။

ငါးပိုင်အိမ်မှ ထွက်လာ၍ ကွမ်းပြတ်ပြီဟု ထင်ထားခဲ့ရာ ယခုတော့ ကွမ်းအစား ဆေးလိပ်က ဝင်လာရပြန်သည်။

“ဆရာက အဲဒီလိုမေးတော့လည်း မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ”

“မင်း ... ငါ့ဆီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေဖို့ စိတ်ကူးထား သလဲ”

“အဲဒါလည်း ကျွန်တော် မတွေးဖူးဘူး”

“မင်းက ပါရမီထူးတဲ့လူပါ။ သင်ရလွယ်ပြီး အတတ်မြန်တယ်။ အခုပညာဆိုတာ သင်ကြားလို့ မရဘူး၊ လမ်းညွှန်လို့မရတာ။ သင်ကြား

လို့တတ်တာက အတတ်ပညာလို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဆရာရှေ့မှ အရက်ခွက်သည် အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့၍ ဗုလင်းထဲမှ အရက်ကို ထပ်ငဲ့ထည့်ရင်း ပြောသည်။

“မင်းတစ်နေရာရာမှာ ထူးချွန်အောင် မလုပ်ချင်ဘူးလား”

“လုပ်ချင်စိတ်ရှိလာပါတယ်ဆရာ”

“ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မသိသေးတာပါဆရာ”

“မင်းကိုယ်မင်း မေးခွန်းထုတ်ဖို့ လိုပြီ။ အောင်မြင်ဖို့ သော့ တစ်ချောင်းလိုတယ်။ အဲဒါကတော့ ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒပဲ။ ငါ့ကပည့် မင်းဘယ် အရာကို ပြင်းပြင်းပြပြ ဆန္ဒရှိသလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပြင်းပြင်းပြပြ ဆွဲချင်နေတယ်”

“ဆွဲကွာ”

“ကျွန်တော်မှ အရမ်းမတတ်သေးတာ”

“ဆန္ဒရှိတယ်ဆို ... ဆန္ဒနဲ့ဆွဲကွာ”

“ဆန္ဒ ... ဟုတ်လား။ အင်း ... ကျွန်တော် နေလာတဲ့ နေရာတွေထဲမှာ ဒီနေရာကိုတော့ ကျွန်တော်တော်တော် သဘောကျ တယ်။ ပြီးတော့ ဒီအလုပ်ကိုရောပဲ၊ ကျေးဇူးပဲ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့် ကို လက်ခံပေးလို့ ကျေးဇူးအနန္တပါ ဆရာ”

သူ့အမြင်တွေလည်း ထွေပြားနေကုန်သည်။ ဆရာဦးရပ်စ်ကို

လည်း နှစ်ယောက်မြင်နေရသည်။

ဆရာက ထိုင်နေတာလား၊ အိပ်နေတာလားဆိုတာလည်း သိသကဲ့ကဲ့ မသိတော့ချေ။ သို့သော် စုတ်တိတစ်ချောင်းကို ကိုင်နေမိသည်။
ချစ်ပန်းနှင်းဆီရယ် ... ။ မင်းဘယ်မှာလဲ။

ရိုတွဲနေသောက်ပြီး မရိုတွဲနေဆို ဆရာစာပည့်နှစ်ယောက်လုံး အိပ်ထဲ၌နေပြီး ပန်းချီဆွဲကြသည်။

ရံဖန်ရံခါတွင် ဆရာသည် ကာတွန်းတတ်လမ်းရေးပြီး ခဲပန်းချီဆွဲသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူလည်း ဆရာလုပ်သမျှ လေ့လာဖြစ်၏။ ရံခါတွင် ဆရာသည် လှေအိမ်ထဲမှထွက်ကာ လေသာသော နေရာ၌ နှာခင်းပုံများ အားပေးတရရေးဆွဲသည်။ ရံဖန်ရံခါ၌ ဘာပုံမုန်းမသိသာ ပုံတွေကို ဆေးစက်ချရေးသည်။

ဆရာ၏ ထူးခြားသော အချက်သည် ဆွဲပြီးသမျှ ပန်းချီကားများကို ထောင်ပြီး ဖိပ်ယူကာ ကြည့်တတ်သည်။ ပြီးနောက် ဒီကားချပ်ဘယ်လိုခံစားချက်နဲ့ ဆွဲခဲ့တာဆိုတာမျိုးကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ရင်ဖွင့်ပြတတ်သည်။ ဆရာနှင့် အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူသည် ပန်းချီဆွဲရာကို ရူးသွပ်လာသည်။ ဆရာလောက် လက်ရာမမြောက်နိုင်သော်လည်း စတင်ဆွဲလာသည်။

သူပထမဆုံး ဆွဲမိသောပုံသည် ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ ပုံဖြစ်နေသည်။ ကျည်းပင်ကြီးအောက်၌ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးပုံဖြစ်သည်။

ထိုကားချက်ကို သူတစ်ပတ်မျှ ဆွဲလိုက်ရသည်။ လက်စသတ်ဖြင့် ချိန်၌ ဆရာ၏ ချီးမွမ်းခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

“မင်းတတ်သွားပြီ”

ဒီလေးလုံးလေးသည် သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစေသည်။ ယုံကြည်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ အင်အားကို ကြီးထွားစေသည်။

သို့သော် ခက်သည်။ ခါတိုင်း ဆရာပန်းချီကားကို ဝယ်နေဆဲ ဆရာဝန်ကြီးသည် နယ်ပြောင်းသွားသည်။ ထိုအခါ ဝယ်မည့်သူမရှိသေး။ အခါ ဝမ်းရေပြဿနာ စတော့၏။ ဒီလို နယ်မြို့လေးသည် ပန်းချီကားကို ခေါက်ဆွဲတစ်ခွက်လောက် မည်သူမှ ရေးကြီးခွင့်ကုယ်မရှိကြောင်း ဆိုင်းဘုတ်ရေးခြင်းကလည်း အရင်လို အလုပ်မဖြစ်တော့။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ခေါင်းခြောက်ရတော့သည်။

ဒီကြားထဲ အရက်စွဲနေသော ဆရာဦးရစ်သည် အရက်မသောက်ရပါက လက်တုန်ခြေတုန်ဖြစ်လာသည်။

ကြာလာရင် အခြေအနေဆိုးတော့မည်ကို လွေး ခိုင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျစ်ကျစ်ပါးအောင် ထုတ်ထားသော ငွေနှစ်သိန်းကို စတင်ဖွင့်ချဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဒီပန်းချီကားတွေကို ယူသွား။ ပြီးရင် ရန်ကုန်ကို သွား။ ဒီကားတွေနဲ့ ရှစ်ပြတော့နဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ငါ့မိတ်ဆွေဆီမှာ အပ်ခဲ့သူ မင်းကို ငွေထုတ်ပေးလိမ့်မယ်”

သူရင်ထဲ ထိခိုက်သွားသည်။ ဘယ်လိုမှန်း မသိသော ဝေဒနာတစ်ရပ် တနင့်တပိုးခံစားလိုက်ရ၏။ ငွေရေးခကြေးရေး ပြဿနာတစ်ရပ်

နှင့် အနုစိတ်ခြယ်မှုန်းထားသော လက်ရာတွေကို ရောင်းမပစ်ချင်ပေ။ ပြောလှသည်။

“မရောင်းပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်မှာ ငွေနှစ်သိန်းရှိပါတယ်”

“မရောင်းရက်လို့တာ”

သူပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသည်။ ဆွဲထားသော ပန်းချီကားချပ်ကိုသာ ဘာရယ်ဟုတ် ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ရောင်းတယ်လို့ မတွေးပါနဲ့။ ငါတို့အနုပညာသူများခံစားဖို့ မျှဝေတာလို့ တွေးပါ။ အနုပညာဆိုတာ မနတ်ပြီးရင် မပို့ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ငွေနှစ်သိန်းက အချိန်အတိုင်း တာတစ်ခုထိပဲ ငါတို့ကို ဆွဲဆွဲထားနိုင်မယ်။ ငါတို့က အနုပညာသမားတွေပါ။ ငါတို့မှာ အခြားအလုပ်နဲ့ ဝမ်းရေပြည့်စရာမှ မရှိတာ။ အခြားလုပ်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ရင်တော့မှာပဲ။ အစမို့ နောက်တော့လည်း ကျင့်သားရသွားမှာပါ”

သူရင်ထဲ ထိရှလာသည်။ ကျလုတုချင် မျက်ရည်ကို ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ စိတ်ကို ချုပ်စည်းထားရသောကြောင့် နာသီးဖျားသည် မရှိပေ။

“ငါက ဆရာကောင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဆိုတာ မဖြစ်ချင်ဘူး။ တပည့်ဆိုတာ ငွေကို ကပ်မစားချင်ဘူး။ သိက္ခာကျမယ်။ ဘာမှမရှိပေမဲ့ သိက္ခာလေးတော့ ငါကချမ်းသာချင်သေးတယ်။ အတိအကျ ပြန်ပဲ ရန်ကုန်သွားပါ။ အဲဒီ ကာတွန်းနဲ့ ပန်းချီကားကိုအပ်ဖို့ ငါကြားလိုက်မယ်။ အဲဒီအတိုင်းလုပ်။ မင်းလည်း နယ်ပယ်သစ်ရတာပေါ့”

ကွာ။ မျက်စိပွင့်တာပေါ့

“ဆရာ ဘာလို့မြို့မှာ မနေတာလဲ”

“ဒါတော့ မင်းစပ်စုလို့ မရသေးဘူး။ ကဲ ... ငါပြောသလို
သာ လုပ်ပါ။ ပစ္စည်းတွေကို သေသေချာချာ ထုပ်ဖို့။ မနက်
မော်တော်နဲ့ မန္တလေးကို စုန်ပါ”

ဆရာစကားမို့ မပယ်ရှားပဲပါချေ။ သို့သော် သူသွားနေချိန်
ဆရာရိက္ခာမပြတ်အောင် အရက်အချိုနှင့် ဆေးလိပ်ကို ပြည့်စုံအောင်
ဝယ်ယူပြီး ငွေတစ်သိန်းကို လက်တလောသုံးဖို့ ထားပစ်ခဲ့၏။ ငွေတစ်သိန်း
နှင့်အတူ ချေးတယ်ဟု သဘောထားပါဆိုသော စာတိုလေးကိုပါ ချန်ထား
ခဲ့သည်။ ထိုစာကိုသာ ဆရာတွေ့ပါက မျက်ရည်ဝရင်းသူကို ဒေါသထူ
မည်ကို သူကြံ့သိ၏။

သူခရီးထွက်မည့် အချိန်တွင် ဆရာသည် အိပ်မောကျနေ
ဖြစ်သည်။ ဆရာဘေးတွင် ခူးတုတ်ထိုင်ကာ ကာယကံ၊ ဝဇီကံ၊ မနေ
ပစ်မှားကျူးလွန်ခဲ့ပါက ထိုအပြစ်များ လျော့ပေါ့စေခြင်းအလို့ငှာ
ကန်တော့သည်။

သူရင်ထဲ ထိရှနေသည်။ ဆရာနှင့် နေလာသည်မှာ တစ်
မပြည့်သေးသော်လည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်၏။ အနေအထိုင် စုတ်ချာသ
လည်း စိတ်သဘောအလှနှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာကို သူချစ်သူ
ဆရာထံတွင်နေရင်း လူ့ဘဝ၏ နေထိုင်မှု ဒဿနအချို့ကို သူသိ
သည်။ ဆရာသည် သူ့ကို ပန်းချီပညာသာမက အတွေးအခေါ်ပညာ
သင်ပေးလိုက်သည်။

အဘိုးတို့အိမ် မရောက်ခင် ဆရာနှင့်သာ သူဆုံခဲ့ပါက နှင်းပွင့်
ဖြူဖြူကို သူလက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူကို သူမချစ်
ပေ။ ထမင်းရှင်မို့ ကျေးဇူးတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ရုံသာ လက်ထပ်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ထပ်ရုံမက လင်ဝတ်တရားငါးပါးပါ ကျေပွန်ခဲ့သည်။

ဆရာဦးပဉ္စင်းထံ သင်ကြားခဲ့ရသည်အတိုင်း ညက်ပုလေးအပေါ်
ဖခင်ဝတ်တရားကျေပွန်ခဲ့သည်။ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူနှင့် အမည်ခံဖြစ်စေဦး
လက်ထပ်ထားသောကြောင့် အခြားသော မိန်းကလေးများကို စိတ်ဖြင့်ပင်
မပြစ်မှားမိအောင် နေခဲ့သည်။ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေလွန်းသည့်
နှင်းပွင့်ဖြူဖြူကို တစ်ခါတစ်ရံ စေတနာ မေတ္တာပျက်မိပါသော်လည်း
စေတနာစိတ်ကို မွေးယူကာ အတတ်နိုင်ဆုံး တာဝန်ကျေပွန်အောင်
ရှာဖွေကျွေးခဲ့သည်။

သူဆုံးဖြတ်ချက် မှားခဲ့သည်။ ယခုနေချိန်တွင် သူသည် ဇနီးနှင့်
သားကို ပစ်ထားခဲ့သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရပေသည်။

ဘယ်လောက်ပင် ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုဦး မိမိခြေထောက်ကို ချုပ်
မညှိကြီးကို ရှောင်ရှားခဲ့သင့်သည်။ ခင်ပွန်းသည် အစစ်အမှန်ကို ရှာဖွေ
ပေးခဲ့ပြီး စစ်မှန်သော မိသားစုဘဝကို ပေးခဲ့သင့်သည်။ ထိုသို့ လုပ်ခြင်း
သည် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖြစ်မည်ကို အသိပညာနည်းသော သူက
မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ချေ။ မတွေးခေါ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ကိုးရိုကားရှား လွတ်လပ်စွာ အိပ်မောကျနေသော ဆရာရဝမ်ကို
သူငေးကြည့်ပြီးမှ ထရပ်သည်။ ကျောဖိုးအိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ကာ ပန်းချီ
ကားကို ပိုက်ဖြိုး လှေအိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ လှေလှုပ်သွားလျှင်

ဆရာရဝမ် နိုးသွားမည်စိုးသောကြောင့် ခြေလှမ်းကို ထိန်းပြီးလျှောက် လာခဲ့သည်။ မော်တော်ဆိပ်သို့ ရောက်သောအချိန်တွင် ရှစ်နာရီထိုးနေခဲ့သည်။

လက်မှတ်ကို ဝယ်ယူပြီးဖြစ်၍ မော်တော်ဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေရာယူသည်။

သူဝင်ထိုင်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် မော်တော်သည် ဗန်းမော်မြို့မှ စတင်ထွက်ခွာတော့၏။

လက်ပြန့်တံဆက်သူ မရှိသော်ငြား ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဗန်းမော်မြို့သည် သူ့အတွက် လွမ်းစရာချည်းဖြစ်နေတော့သည်။

သူ့အတွက် အမြင်အသစ်အဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ မန္တလေးသည် သူနှင့်စိမ်းသော နေရာမဟုတ်ပေ။ သူငယ်စဉ်အခါက မန္တလေး၌ နေခဲ့ဖူးသည်။ နေခဲ့ဖူးသည့် မြို့ဆိုသည်မှလွဲ၍ သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲ အခြားမှတ်မိသည်မှာ ထူးထူးခြားခြားမရှိချေ။

ရွပ်ထွေးသော လမ်းမနှင့် စက်ဘီးများကို ရှောင်နေရသောကြောင့် ဘယ်လမ်းရောက်၍ ရောက်နေမှန်း မသိချေ။

မောကြည့်လိုက်တိုင်း တိုက်တာအဆောက်အဦးများကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဆရာရဝမ်၏ လမ်းညွှန်စာရွက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သင်္ဘောဆိပ်မှ တက်လျှင် ဘူတာသို့သွားကာ ရထားလက်မှတ်ဝယ်ပြီး ရန်ကုန်သို့ ဆင်းရမည်ဖြစ်သည်။

မေးဖန်များ စကားရဆိုသည့်အတိုင်းပင် တွေ့သမျှ ဆိုက်ကားဆရာကိုမေးရင်း တစ်ရက်ခရီးလျှောက်လိုက်သောအခါ နောက်ဆုံး၌ ခမ်းနားသော ဘူတာရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဘူတာဆိုသည့်အတိုင်း လူစုံသည်။ လင်ဗန်းများ ခေါင်းရွက်

ထားသော ဈေးသည်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အိတ်ထဲပါလာသော ငွေငါးသောင်းကို စမ်းမိသည်။ ဗိုက်ကလည်း တဝှို့ဝှိုမြည်နေပြီမို့ အရင်ဦးဆုံး ထမင်းစားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

သို့သော် ထမင်းဆိုင်က ရှာမရေပေ။ ကြုံရာမရသည့်အဆုံး ကွမ်းယာဆိုင်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ်ဝယ်ရင်း တတ်ယောင်ကားမေးသည်။ ထိုအခါမှ အမောင်ဈေးသည်၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ထမင်းဆိုင်ကို ရှာတွေ့သည်။ သူပျော်သွားသည်။ သူထမင်းဆိုင်ရှာခဲ့သည်မှာ နှစ်နာရီမျှ အချိန် ကုန်သွားသည်။ မောင်ရွှေထမင်းဆိုင်က သူ့အားပုန်းနိုင်လွန်းအားကြီးသည်။ ယခုတွေ့မှတွေ့တော့လည်း တန်းစီ၍ လေးငါးခြောက်ဆိုင်ခန့်ရှိမည်။ သူလည်း ဆာဆာနှင့်ပင် ပုံစာမမှာဘဲ အဝစားသာယာယူပြီး လက်ရေဆေးကာ အားပါးတရစားသောက်ပစ်၏။ ဗိုက်ဗွေပေါက်အောင်စားမှ ငါးရာကျသော ထမင်းကို သူသဘောကျသည်။ ရုတ်တရက် ဆရာရဝစ်ကို သတိရသွားမိသည်။

ဆရာရော ထမင်းနဲ့ဟင်းကို ဝယ်စားရဲလား။ ကြက်သားဆီပြန် နှစ်ရာဖိုးနှင့် ထမင်းတစ်ရာဖိုး ဝယ်ပါက ညမနက် နှစ်နှစ်ပေါင်းစား၍ ရနေပါပြီ။ ဆရာပုံမှန်စားရဲလား။ သံယောဇဉ်ကြောင့် စိတ်ပူမိသေးသည်။

“ဟလို ... အဖေလား။ ကြက်သားမရှိတော့ဘူး။ ကုန်ပြီ။ အင်း ... ဒါဆို ဝက်ဆီပြန် ဝယ်လာခဲ့မယ်”

ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော မိန်းကလေးသည် ဖုန်းပြောရင်း ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ သူသဘောကျသည်။ ငါးခိုင်တွင် နေစဉ်အခါက အိမ်ဖုန်းကို သူမောမောသိသိ သုံးခဲ့ရသည်။ ထိုဖုန်းနံပါတ်ကို သူမှတ်မိ

နေသေးသည်။

ထမင်းဆိုင်ပေါက်ဝမှ အများသုံးဖုန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အဘိုးကို သတိရမိသည်။ အဘိုးထံ ဖုန်းဆက်လျှင်ရသော်လည်း ထိုအိမ်နှင့် အဆက်ဖြတ်ထားချင်သည်။

ဆရာမှာ ဖုန်းတစ်လုံးသာရှိပါတ။ ခုနေချိန် သူဖုန်းဆက်ပြီး ဆရာထမင်းစားပြီး မပြီး မေးမိမှာ ကေန့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာသည် လှေအိမ်တွင်နေသူမို့ ကြိုးဖြင့်ဆင်သော ဖုန်းကို သုံးမရချေ။ ထို့ကြောင့် ကြိုးမပါဘဲ ပြောသွားသောဖုန်းကို သဘောကျမိ၏။

ဤပုန်းချိကားတွေ ရောင်းရပါက သူလည်း ဆရာကို ဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ပေးမည်ဟု တေးမှတ်ထားမိသည်။

“မောင်ရင်က ခရီးသွားထင်တယ်”

တွေးမိတွေးရာ တွေးနေစဉ် သူ့စားပွဲပိုင်းတွင် ခပ်ဝဝ လူကြီး တစ်ယောက်ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ရန်ကုန်”

“လက်မှတ်ရပြီးပြီလား”

“မရသေးဘူး”

“ဝယ်မလား”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော် တန်းစီမှာပါ”

“ဒီနေ့အတွက် လက်မှတ်ကုန်ပြီ။ ရရင်လည်း မောင်းခိုပဲရမယ်”

“အစ်ကိုက လက်မှတ်ရောင်းတဲ့သူလား”

“ဆိုပါတော့ဗျာ”

“မှောင်ခိုက် ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်သောင်း”

လွေး မျက်လုံးဖြူးသွားသည်။ ဘုရားတချင်လာသည်။ လက်မှတ်တစ်စောင်မှ မူရင်းဈေး နှစ်ထောင်ရှိရုံရာ ... ။ ဘယ်ကဘယ်လို တစ်သောင်းဖြစ်သွားတာလဲဟု ရင်ထုပြီး မေးချင်သည်။ သို့သော် လူရည်လည်သော ထိုလူဝက လွေး၏ပုံကို ချက်ချင်းရိုက်မိသွားသည်။

“တည်းခိုခန်းခ သုံးသောင်း၊ စားစရိတ်က အနည်းဆုံးနှစ်ထောင် ကုန်မယ်။ လက်မှတ်မီး ... ။ ခရီးဖင့်ပါတယ်ဗျာ။ တစ်ရက်စောရောက်သွားတော့ အလုပ်ကိစ္စ တစ်ရက်စောပြတ်တာပေါ့”

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

ထိုလူဝက လွေးကို တရားဟောနေဆဲပင် ထိုလူ ခါးကြားမှ အသံမြည်လာသည်။

“ခဏနေနီ”

ထိုလူဝသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်တစ်ဝါးခန့် ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး နားထောင်သည်။

“ဟလို ... ဪ ကိုမောင်ကြီး ရှိပါဗျာ။ တစ်စောင်တည်းလား။ ရစေရမယ်ဗျာ”

ထိုလူက ဖုန်းကိုမိတ်ပြီး မူလနေရာတွင် ခြန်ထည်ကာ လွေးကို အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားက ချေးထူနေ၊ ဟိုက နှစ်စောင်ဖုန်းဆက်မှာခဲ့ပြီ။ သွားပြီဗျို့”

“ခဏနေပါဦး ... ”

“ဘာလဲ စိတ်ပြောင်းသွားပြီလား”

“ခင်ဗျားဖုန်းက ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

လွေး၏ မေးခွန်းကြောင့် ထိုလူဝမျက်နှာ ညိုသွားသည်။ မျက်လုံးသည် ဒေါသအရောင်နှင့် ဖူးရှသွားသည်။ သို့သော် လွေးထိတ်လန့်မသွားချေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လွေးဘာကိုမှ အမှားမလုပ်မိ၍ ဖြစ်သည်။

“ဆယ့်ငါးသိန်း ... ဟုတ်ပြီလား။ ဒါပလပ်စတစ်ဖုန်းစုတ်မဟုတ်ဘူး။ ဂျီအက်အမ်။ လိုချင်တိုင်းလည်း ရော ... အင့် ... ဝယ်လို့မရဘူး။ ဘယ်လိုဟာဖုန်း မဆီဘူး”

လွေး မျက်လုံးပင့်၍ ပန်းတွန့်သွားသည်။

“ဈေးကြီးတယ်”

ပန်းချီကားချစ်ထုပ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း လွေးပြုံးမိသွားသည်။

“ဇာမဏီငှက်ရဲ့ သဘောကို စာကလေးက နားမလည်ပါလား”

လွေး တီးတိုးဆိုသည်မိသည်။

ပြီးနောက် ငွေငါးရာ စားပွဲပေါ်ချကာ အထုတ်ပိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

ရက်ကြိုလက်မှတ်ကို အများနည်းတူ တန်းစီဝယ်သည်။ ခရီးပမ်းလာသောကြောင့် လွေး၏ မျက်လုံးသည် လှေလှော်ပြုလာသည်။ လွေး ... အိပ်ဖို့နေရာ ရှာရပေလိမ့်မည်။

အများသူငါလို ပလက်ဖောင်း ခေါင်းအုံးအိမ်ဖို့ လွေးစဉ်းစား
မိသည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်ပါ။

ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပွဲခင်းတွင် နေခဲ့ရသော်လည်း
ကျောအေးစွာ နေလာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ငါးခိုနှင့် လှေအိမ်ထဲ တိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်စက်
ခဲ့ရသောကြောင့် ဆူညံသံများကြားတွင် လွေး အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပေ။
ပြီးတော့ ရေခိုးချသည်။ ထို့ကြောင့် တည်းခိုခန်းကို ငွေကုန်ကြေးကျ
ခံကာ ငှားရတော့၏။

ထက်ထက်မိုးဦးပုံနှင့် ခေါင်းလျှော်ရည်တစ်ထုပ်ကို ဝယ်ပြီး
ခေါင်းလျှော်သည်။

လွေး ဆံပင်သည်ထူပြီး မည်းနက်နေသည်။ ဆရာရှင်ထံ
နေခဲ့သည့် ရှစ်လကျော်လုံးတွင် ဆံပင်တစ်ခါမျှ မညှပ်ခဲ့၍ ဆံပင်
လည်ကုပ်တစ်ဝိုက် ဝေ့ဝဲနေသည်။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကို ဘရိတ်မေးဖြင့် ရှင်းလင်းလိုက်သည်။
ဆပ်ပြာအမွှေးခဲဖြင့် ရေစိမ့်ခိုးလိုက်သောအခါ လွေးတစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်း
သွားရ၏။

တည်းခိုခန်း ငှားစဉ်ကလွေးနှင့် ရေခိုးပြီးပြန်ထွက်လာသော
လွေးသည် ခြားနားသွားသောကြောင့် ရီဆက်ရှင်မှ အမျိုးသမီးသည်
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။

လွေးသည် ရီဆက်ရှင်တွင် သော့ကိုအပ်ကာ မန္တလေးမြို့ကို
ခြေဆန့်ရန် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

လွေးပျော်သည်။ ကျေနပ်သည်။ သွားလာနေကြသူများကို
ကြည့်ပြီး တည်ချက်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ။

သာယာသော ညနေခင်းမို့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားဝင်းသည် ဘုရားဖူးများနှင့် အထူးစည်ကား၍နေသည်။

တနင်္လာနေ့ ညနေတိုင်း ဘုရားလာလေ့ရှိသော ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် စပယ်ပန်းကုံးများကို ကပ်လှူကာ ဘုရားရှိခိုးသည်။ ပြီးနောက် ပုတီးငါးပတ်စိပ်သည်။ မျက်နှာတော်ကို အဝဖူးပြီးမှ ဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်ကာ စောင်းတန်းဘေးရှိ ခေါင်းလောင်းကြီးကို မောင်းတံဖြင့် သုံးချက်ထု၏။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီ သက်ပြင်းချွန်သည်။

အော်ဟစ်ကာ ရောင်းချနေကြသူများကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ငါးကန်ဘက်သို့ ကူးလာသည်။

ငါးစာတစ်ပန်းဝယ်ပြီး ငါးများကို အစာကျွေးသည်။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ ဖူးသောနှုတ်ခမ်းတစ်လွှာသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွလေးဖြစ်နေသည်။ ဆီပင်ရှည်ကြီးကို တစ်ဝတ်စုချည်ပြီး တစ်ဝတ်ဖြန့်ချထား၏။ ပြောင်ရှင်းသော နဖူးပေါ်တွင် ဆံစနုလေးများသည် ဖြစ်သလို ပြေကျနေသည်။

သနပ်ခါးကို ပါးကွက်ကြားလူးထားသော်လည်း ဖြူသော အသားအရည်ကြောင့် မွန်ဝါးဝါးသာထင်ကျန်ရလေသည်။

ပန်းရောင်သန်းနေသော နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာသည် ဆေးကုစရာလိုဘဲ ဖူးငုံနေသည်။ သွယ်လျချပ်ရပ်သော ကိုယ်လုံးလေးကို ဆံပင်အုံ့ဆည်းကြီးများက မလုံတလုံ ဖုံးကွယ်ထားသောကြောင့် မဟာဆန်သော ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ အလှသည် ဆည်းဆာနှင့်အပြိုင် တင့်တယ်နေသည်။

အစိမ်းရင့်ရောင် အထက်အောက်ဆင်တူ ချုပ်ထားသော တောင်မြို့သည် ဝမ်းဆက်လေးသည် ဖြူသောအသားပေါ်တွင် ထင်ထင်လင်းလင်း ရှိလှသည်။

“မမလေး ... ငါးစာကျွေးလို့ ပြီးရင် ... ”

ပါးကြားကွက်လူးထားသော အသားညိုညိုမိန်းကလေးသည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောလိုက်နိုင်ချေ။

ချစ်ပန်းနှင်းဆီ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ကားပေါ်မှာ စောင့်နေပါ”

လူတင်လှသည် မဟုတ်ပါဘဲ အသံသည်လည်း တည်ကြည်ရဲရင့်လှသည်။

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ငါးစာထည့်သော ဗန်းအစိမ်းလေးကို ဆိုင်တွင်ပြန်အပ်ခဲ့ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်သွားသည်။

အဝင်အထွက်တွင် ဂျင်းကွာကင်ဝတ်ထားသူနှင့် ဆုံသည်။ ထိုလူနှင့် ချစ်ပန်းနှင်းဆီတို့သည် သွားရာလမ်းကြောင်းချင်း တူနေ၍ ရှောင်ဖယ်ရခက်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ထိုလူသည် ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို ဦးစားပေးပြီး ဘေးသို့ ဘယ်ရပ်ပေးသည်။

“ဆောရီး ...”

လွေး ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။ မိန်းကလေးနှင့်မှ ကြုံတတ်သော
ကြောင့် ရှက်မိသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို မဝံ့မရဲကြည့်မိ၏။

လွေး ... ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ရပါတယ်”

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စေ့စေ့မကြည့်ဘဲ သူ့ပန်းနှင်းဆီ
သည် သာမန်သာကြည့်ပြီး ကြုံသလိုပြောလိုက်သော်လည်း ခုတိယအကြိမ်
ကြည့်မိသွားသည်။

ချစ်ပန်းနှင်းဆီရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ရင်းနှီးလိုက်တာ ... ။ သိလိုက်တာ ...။ အဲဒီမျက်လုံးတွေ
ချစ်ပန်းနှင်းဆီသိနေသည်။ သို့သော် စဉ်းစား၍မရချေ။

“သမီး ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီက ရောက်လာပြီး ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ လက်မောင်းထဲ
ဆတ်ခနဲကိုင်သည်။ ပြီးနောက် အသင့်ရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ တွန်း
တင်သည်။

ထိုကားကြီး မောင်းထွက်သွားချိန်ထိ လွေး ငေးမှိုင့်ကျန်ရစ်ခဲ့
သည်။

ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိချေ။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိချေ။
လွေး သိသည်။ ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီကို လွေး မှတ်မိသည်။

“ချစ်ပန်းနှင်းဆီ”

လွေး နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

နှုတ်မှ အာခေါင်ခြစ်ကာ ထိုနာမည်ကို ခေါ်ပစ်ချင်သည်။
သို့သော် နောက်ငါးနှစ်နေရင် လာခဲ့မယ်ဆိုသော အသံကိုသာ ဆင့်ကာ
ဆင့်ကဲ ကြားယောင်နေသည်။ ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်တိုင်း နှစ်ဝင်သွား
သော ထိုအပြုံးလေး ... ။ ကျောခိုင်းသွားသော ကျောပြင် ...။

“ဟုတ်တယ် ... ချစ်ပန်းနှင်းဆီ”

သူ့နောက်ကျသွားပါပြီ။ စူပါကာစတန် မိုးပြာရောင်လေးသည်
ဘီးလိမ့်ထွက်ခွာစပြုနေသည်။

“ချစ်ပန်းနှင်းဆီ”

ကားနောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်သွားမိသည်။

“ချစ်ပန်းနှင်းဆီ”

လွေး အသံမြင့်ပြီးအော်သည်။

ဒိုစာရောင်းနေသူများနှင့် အချို့ဘုရားဖူးများက လွေး၏အသံကို
ကြားသော်လည်း စူပါကာစတန် ကားအပြာလေးတော့ လွေးကို လှည့်
မကြည့်သွားတော့ချေ။

လွေးရင်ထဲ ထိရသွားသည်။ စိတ်ပျက်ခြင်းက လွေးကို ဦးဆောင်
နေသည်။ လွေးရင်တွေ နာနေသည်။

ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို တွေ့လိုက်ပါလျက်နှင့် သိချင်မရခဲ့ခြင်းကို
ခံပြင်းသည်။

“ဆိုင်ကယ် ငှားမလား”

ငွေပိုင်ပိုင်ရပ်နေသော လွေးအနီးသို့ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမား
ရောက်လာသည်။ လွေး ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်နေတာပေ။

ကားအပြာရောင်လေးသည် ထိုအစိမ်းရောင်တိုက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ဒါဘယ်နှလမ်းလဲ”

“နှစ်ဆယ့်ရှစ် ... ခုနစ်ဆယ့်ခြောက်ဖြစ်မယ်”

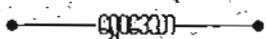
သူပြုံးသည်။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ တည်နေရာကို သူသိသွားပြီဖြစ်
သည်။ သူ့ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ချက်ချင်းပင် အိမ်ရှေ့သွားကာ
ချစ်ပန်းနှင်းဆီနှင့် တွေ့ချင်လို့ဟု ပြောပစ်ချင်သည်။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို
ခုပဲပြေးတွေ့ချင်သည်။ ငါ လွေးပါ ... ငါလွေးလေ ဟု အားပေးတရ
ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ငယ်စဉ်ကတည်းက လွေးကို မျက်နှာထား
နှင့် ကြည့်တတ်သော ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏အမေ ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီကို လွေးကြောက်
သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝမှာပင် လွေးကို အမြင်မကြည်ချင်ခဲ့
သော ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီသည် လွေးကို မသိဘူးဟု ဘူးတစ်လုံးဆောင်ကာ
မောင်းထုတ်လိမ့်မည်။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ နောက်နေ့တော့ လာတာပေါ့ဟု လွေး
စိတ်ထဲ ခဲမှတ်ထားသည်။

ခဲမှတ်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဆိုင်ကယ်ကယ်နီဖြင့် နောက်တစ်ရက်
ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆိုင်ကယ်သမားက သူ့ကိုရယ်သည်။ ပြီးနောက်
တော်တော်ချစ်ခဲ့တယ်ထင်တယ်ဟု စနောက်သည်။

သူစိတ်တွေ မရိုးမသားဖြစ်ကုန်သည်။

တစ်ညလုံးလည်း သူ့ကို ကြည့်သွားသော ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏
အကြည့်များကို ပုံဖော်နေမိသည်။

အနက်ရောင်သံပန်းရှေ့တွင် သူရပ်သည်။ အတွင်းဘက်သို့
ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်ပြီး စာအုပ်ဖတ်နေသော ချစ်ပန်း
နှင်းဆီကို တွေ့ရသည်။

သူအားတက်သွားသည်။

“ချစ်ပန်းနှင်းဆီ”

သူအသံက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နိုင်လှသည်။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီ
ကြားသာရုံလေးသာ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စာအုပ်ဖတ်နေသော ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် သူ့ထံလှည့်ကြည့်
လာသည်။ မျက်နှာထားက တင်းနေသော်လည်း လှနေဆဲဖြစ်သည်။
သယ်ငယ်ကလိုပင် သူ့ကို မကျေမနပ်ကြည့်နေသည်။ သူသိလိုက်၏။
ချစ်ပန်းနှင်းဆီက ကတိအတိုင်း သူ့ကို သွားရှာခဲ့သည်။

“ချစ်ပန်းနှင်းဆီ”

သူ ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်လိုက်ချိန်မှာတော့ ထိုင်နေသော ချစ်ပန်း
နှင်းဆီသည် ထရပ်လာသည်။

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် အရပ်ပိုရှည်လာပြီး ပိုလှလာသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကလို ခါး၊ တင်၊ ရင် တစ်ထောင့်တည်း ရှိမနေ
တော့ဘဲ အချိုးအဆစ်ကျလာသည်။ ဆံပင်လည်း တိုမနေတော့ဘဲ တင်
တစ်ဝိုက် ဝေ့ဝဲနေသည်။

သူရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ ခြေလှမ်း
များသည် သူ့ထံတည့်တည့်လာနေသည်။

ဒါအိပ်မက်မဟုတ်ပါ။ သူတကယ်ပဲ ချစ်ပန်းနှင်းဆီနှင့် ဆုံတွေ့

နေရပါသည်။ ချစ်ပန်းနင်းဆီရယ် ... မတွေ့ရတော့ မသိသာတော့
ခုလိုတွေ့နေရတော့ ငါ ... မင်းကို လွမ်းလိုက်တာ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ မေး
ခဲ့ပေမဲ့ ငါမင်းကို သိပ်လွမ်းခဲ့တယ် ထင်တယ်။

“ရှင်ဘယ်သူလဲ”

တောင်ထိပ်ပေါ်ရောက်ကာမှ ကန်ချခဲ့လိုက်ရသလို ဟပ်ထောင့်
ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် ... ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

ချစ်ပန်းနင်းဆီရယ် အသံက ခပ်စာစာဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။ သူ့
ချစ်ပန်းနင်းဆီရယ် ခေါ်လိုက်လျှင် ချစ်ပန်းနင်းဆီရယ် သူ့အသံကို ကောင်း
မှတ်မိမည်ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲသွားသည်ဆိုသော်ငြား အသံသည်
မပြောင်းလဲချေ။ ပြီးတော့ အရပ်ရှည်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကြီးလာသည်။ ဆံ
ရှည်လာသည်မှလွဲ၍ ဒီမျက်လုံး၊ ဒီနှုတ်ခမ်း၊ ဒီမေးရိုးတွေက ပြောင်း
သွားခြင်း မရှိပါချေ။

သူ့ကို စူးရှစွာ ရန်လိုစွာကြည့်နေသော ချစ်ပန်းနင်းဆီရယ်
သူ့ရင်ထဲနာကျင်သွားသည်။ ချစ်ပန်းနင်းဆီရယ် ထိုမျက်လုံးကို သူ့ကြော
သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ကို စူးရှစွာ မကြည့်ဖူးသည့် ချစ်ပန်းနင်းဆီ
ထိုအကြည့်က သူ့ရင်ကို နှိပ်လျှော့သွားစေသည်။

“လွေးလေ ... ငါလွေးပါ ... ချစ်ပန်းနင်းဆီရယ်”

ဟုပြောလိုက်ချင်သော်လည်း နှုတ်ဖျားက ပြောမထွက်

မျက်ရည်ကြည်တို့သာ ဝေဝဲနေရသည်။

သုံးထပ်မြင့်သော အစိမ်းရင့်ရောင်တိုက်အိမ်ကြီးကို မော့ကြည့်
သည်။ ခမ်းနားသော အိမ်အတွင်း အပြင်အဆင်ကို ငေးကြည့်သည်။
သိမ်ငယ်သွားသည်။ အိမ်ကြီးအပြင်ဘက်၌ ရပ်နေသော သူ့ကိုယ်သူ
သေးငယ်သွားသည်ဟု ခံစားရသည်။ ဝတ်ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီ
အစုတ်လေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ စီးထားသော ကားတရာမိနပ်လေးကို
ငုံ့ကြည့်သည်။

ပြီးနောက် လှပသော ချစ်ပန်းနင်းဆီရယ် ငေးကြည့်သည်။
ချစ်ပန်းနင်းဆီရယ် စူးရှသော မျက်လုံးနှင့်သာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

လေအရေ၌ လွင့်ပါးသွားသော ဆံနွယ်ရည်ကြီးများကို ငေး
ကြည့်သည်။

“ဆော ... ဆောရီး ... ကျ ... ကျွန်တော် လူမှားသွားလို့
ထင်တယ်”

ရှေ့တိုးရန် ဟန်ပြင်ထားသော ခြေလှမ်းများသည် နောက်ဆုတ်
လာသည်။ တွေးထားသော အပျော်လေးများသည် လေထဲပျောက်သွား
သည်။

“အနောက်အယုတ်ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာသည်။ ချစ်ပန်းနင်းဆီရယ် သူ
မကြည့်ဝံ့တော့ချေ။ ဆက်ကြည့်ဖို့လျှင် ရင်ထဲက အပူဦးသည် မျက်ဝန်း
မှတစ်ဆင့် ဖွင့်အန်ကျလာမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

သိမ်ငယ်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မသိပ်ငယ်

ခဲ့ဖူးသော်လည်း ရင်ထဲမှန်းကျပ်စွာ ကျရှုံးနေသည်။ ဘဝကို နာကျည်းလာသည်။ ခွန်အားတို့လည်း မရှိကုန်တော့ပါ။ လျှောက်နေသော ခြေလှမ်းများလည်း လေးပင်လာသည်။ ဘယ်သွားရမှန်းလည်း မသိတော့။ စီးကျချင်နေသော မျက်ရည်တို့ကိုလည်း အံ့ကြိတ်အားတင်းနေမိသည်။

“လွေး ...”

မမျှော်လင့်ထားသောအခါ ထိုခေါ်သံသည် နားကကြားလိုက်သလား ...။ နှလုံးသားက ကြားယောင်သလားဆိုတာ လွေး တိတိကျကျ မသိပါ။

“နင် ... မရပ်သေးဘူးလား”

လှမ်းနေသော ခြေထောက်သည် ငြိမ်ကျသွားသည်။ သခင်မ၏ အမိန့်သံအောက်တွင် ခြေထောက်သည် မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသည်။

“နင်ဘာမှ ပြောင်းလဲမသွားဘူး။ အဲဒီ ဆံပင်ရှည်နဲ့ ဂျင်ဘောင်းဘီကလွဲရင် ထင်တာကိုလုပ်တဲ့ အကျင့်နဲ့ မထုံတက်သေးအကျင့်က အရင်အတိုင်းပဲ”

သူ့ကို အပြစ်တင်နေသည်။ အပြစ်ပြောသံဖြစ်သည်။ ထိုအသံသည် သူနှင့် မဝေးသော နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါလွေးပါ ... မိုးခေါင်လုံးက လွေးပါ။ ကတိမတည်ခဲ့တဲ့ လွေးပါ။ ငါအခက်အခဲတွေရှိလို့ မလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ နင်တောင်းပန်လေ။ အဲလို ဘာကြောင့် မတောင်းပန်သလဲ။ အဲဒီလို ဘာကြောင့်မပြောသလဲ။ ဘာလဲ ... အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်တယ်။ ဟုတ်လား ... ဘာလဲ ...။ နင်က ငါနဲ့တစ်သက်လုံး

ထပ်မတွေ့တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား ... ဟမ်း ...”

လွေးရင်ထဲ ဆို့နှစ်သွားသည်။ လွေးချာခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသော ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို တွေ့ရသည်။

လွေးရင်ထဲ မွတ်သိပ်သွားသည်။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို ငွေဖက်ထားချင်သည်။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပေးချင်သည်။

“နင် ... ဘာလုပ်နေလဲ။ ဒီကြားထဲ ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ။ ဘယ်တွေ့ရောက်နေတာလဲ။ နေရာကောင်းရဲ့လား။ ထမင်းရောစားရဲ့လား။ ငါကတော့ ပူပန်လိုက်ရတာ ...။ နင်အလကားလူ ... ကတိမတည်တဲ့လူ ... အလကားလူ ... အရူးလိုလူ ...”

ပြောလိုက်စမ်းပါ ချစ်ပန်းနှင်းဆီရယ်။ ဒီထက်ပြောလိုက်စမ်းပါ။

“ခဏလေး နေပါဦးဆိုပြီးတောင် ငါ့ကို မတားခဲ့ဘူး။ ငါသွားတော့မယ့် မနက်မှာလည်း ငါ့ဆီ မလာခဲ့ဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စကားတစ်ခွန်းတောင် လက်ဆောင်မချန်ခဲ့ဘူး။ နင်က လူမဟုတ်ဘူးလွေး”

“ချစ်ပန်းနှင်းဆီရယ်”

“သွားလေ ... သွားတော့လေ။ လှည့်မကြည့်ဘဲ သွားလေ။ ဘာလို့ ပြန်လှည့်လာသလဲ။ ငါကမှ နင့်ကိုမသိတာ။ သွားတော့လေ။ နင်သိပ်ရက်စက်တာပဲ လွေး။ ပြောပါ။ ငါ့ကို ဘာမှပြောစရာမရှိဘူးလား။ မပြောချင်ဘူးလား။ ဟဲ့ ... ဒါဆို သွားတော့ ... ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်မလာနဲ့”

လွေး ပြန်မိသည်။ ကြေကွဲစွာ ပြုံးနေမိသည်။ ခေါင်းကိုလည်း ရှင်းနေမိသည်။ ပြည့်သိပ်နေသော စကားလုံးများသည် နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ် မလာဘဲ လည်ချောင်းဝတွင် တစ်ဆို့နေသည်။

မဟုတ်ပါဘူး ... ။ နင်ပြောသလို မဟုတ်ပါဘူး။ ငါနင့်ကို သတိရပါတယ်။ ငါနင့်ကို အမြဲသတိရပါတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ နင်ပဲရှိတာ ပါ ချစ်ပန်းနှင်းဆီရယ်။ နင်က ငါ့ဘဝရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်း ပြီးတော့ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရသူပါ ...။

“ပြောလေ ...။ သတိရတယ် ... ငါမီးခေါင်လုံးကို သွားခဲ့သေး တယ်။ နင်နဲ့ လွဲသွားခဲ့တာပါလို့ လိမ်ပြီးမှပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောစမ်းပါ”

သူ့ရှင်ထဲနာသည်။ ကြည်နူးစွာ နာကျင်မိသည်။

သူ့ကို ချစ်ပန်းနှင်းဆီ မမှတ်မိတော့ပါလားဆိုတာထက် သူ့ကို ချစ်ပန်းနှင်းဆီ စိတ်တိုနေတာပါလားဆိုတဲ့ အနာသည် ခံစားရကောင်း သည်။ ရှင်ထဲ သက်သာသည်။

“ငါ ... ငါ့ကို နင် တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပါလား ... ချစ်ပန်းနှင်းဆီ။ ငါ့မှားခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ကို နင်အပြစ်ပေးလိုက်ပါလား”

လွေးသည် လှိုက်လှဲစွာ တောင်းဆိုမိသည်။

ထိုအခါ ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် စီးကျနေသော မျက်ရည်များကို သုတ်သည်။ ပြီးနောက် လွေးထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာသည်။ ပြီးနောက် ညာလက်ကို လေထဲမြှောက်တင်လိုက်သည်။

လွေး ... မျက်လုံးကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ပါးတစ်ဖက် စစ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း သူ့အထင်တွေ

တက်တက်စင်လွဲသွားသည်။

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ရှည်သော သူ့ဆံပင်တွေကို ဆောင့်ဆွဲကာ နဖူးကို လက်ခေါက်ဖြင့် ခေါက်၏။

နဖူးတစ်ပြင်လုံး ရဲသွားသော်လည်း သူပျော်သည်။ ဒီလိုပဲ ငယ်ငယ်က ချစ်ပန်းနှင်းဆီ ခေါက်သမျှ သူ့ဦးခံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လိုလုပ် ဒီကို ရောက်နေတာလဲ”

“ရန်ကုန်သွားမလို့ ... ”

ခမ်းနားသော ဆိုဖာဆက်တိုက်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရသော်လည်း လွေး မဝံ့မရဲဖြစ်မိသည်။ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားကို မြင်နေရသည်။ လက်ရာမြောက်၏။ ရေကန်တွင် ပေါက်နေသော ကြာပန်းများ ဖြစ်သည်။ ကြာရွက်ပေါ် ရေတင်နေခြင်းသည် အသက်ဝင်လာသည်။ မိုးသည်းထန်လွန်း၍ ကြာရွက်များသည် ဃမ်းထိုးနေကြသည်။ ပန်းချီကားကို ကြည့်ရင်း သူ့ပါ ချမ်းသာသလို ခံစားရသည်။

“ကော်ဖီသောက်ဦး”

အိမ်အကုန်က လာချပေးသော ကော်ဖီခွက်ကို သူ့ထံ လှမ်းပေးသည်။ သူကော်ဖီခွက်ကို ယူလိုက်သည်။ ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူနေသော သူ့လက်များသည် အေးစက်နေသည်။ နဖူးများ ချွေးစေးများ ပြန်နေသည်။

“အန်တီရော”

“မေမေက ဆိုင်သွားတယ်”

“ဦးရော”

“ဖေဖေက ဆေးရုံ ...။ စိတ်ချလက်ချနေပါ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ညနေမှ ပြန်ရောက်မယ်”

ငယ်စဉ်ကတည်းက မေမေသည် လွေးကို မကြည်ဖြူချင်သည် ကိစ္စကို လွေးရော ချစ်ပန်းနှင်းဆီပါသိသည်။ လွေးကိုတော့ ဘာမှမပြောသော်ငြား ချစ်ပန်းနှင်းဆီကိုတော့ လွေးနှင့် မပေါင်းသင်းရန် တီးတိုးတားမြစ်ခဲ့၏။ လွေးလည်း ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသိပ်စန့်ရှေ့တွင် လွေးနှင့် ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် မရင်းနှီးဟန်ဆောင်ရသည်မှာ အတိုင်အဖောက်ညီညီဖြစ်၏။ သို့သော် ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ အဖေဒေါက်တာ ဦးထွန်းကိုကတော့ လွေးအပေါ် ခါးခါးသီးသီးမရှိချေ။ ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံသည်။ နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြသည်။ ထိုအရာသည် လွေးကို သနားနေသည် ဟု သက်သေပြနေသည်။ ထို့ကြင်နာမှုကို လွေး မကြိုက်ပေ။ သို့သော် ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ အဖေမို့ လွေး ဂျစ်မတိုက်ခဲ့ချေ။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် လွေး၏ တစ်ဦးတည်းသော ရွယ်တူသူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။

“ငါ နင့်ကို ဒေါသထွက်လို့ မခေါ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ... ငါကားကို ရပ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ နင်ကဆိုင်ကယ်စီးပြီး ငါတို့ကားနောက်က လိုက်လာပြီလေ”

“ငါက နင် ငါ့ကို တကယ်မမှတ်မိတော့ဘူး ထင်နေတာ”

“ငါက ဦးနှောက်ဝေဒနာရှင် မဟုတ်ဘူး။ မေ့စရာလား။ နင် ငါ့မှတ်ဉာဏ်ကို အထင်သေးလွန်းအားကြီးသွားပြီ”

“နင်ပြန်သွားသေးတယ်ပေါ့”

“ငါက ကတိတည်တယ်လေ”

“ဆောရီး ... ငါမှေ့ထားခဲ့တယ်”

“မှေ့နေတာ မဟုတ်လို့ ကျေနပ်ပါတယ်။ နင်အခု ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ”

“ပန်းချီကား သွားရောင်းမလို့”

“ဘုရား ... ဘုရား ... နင် ... မန်းချီဆရာလုပ်နေတယ်။ ဟုတ်လား”

“သင်နေတုန်းပါ”

“ငါတောင် နင့်ကို အားကျလာပြီ။ ပြောပါဦး။ နင်ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ”

“မိုးခေါင်လုံးက ထွက်ပြီးတော့ ငါအိမ်ထောင်ကျတယ်”

“ဘယ်လို ... နင် ...”

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့။ ငါ နင့်ကို ရိုးသားချင်လို့ပါ။ ငါ့ အားနည်းချက်ပါ။ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ မကြိုးစားဘဲ အဖြေကို တန်းရောက်ချင်လို့ ငါခံခဲ့ရတာပါ။ ခုတော့ ပြီးသွားပါပြီ။ သူနဲ့ငါ တွာရှင်းလိုက်ပြီ”

“လွယ်လိုက်တာ”

“ညက်ပုဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“နင့်သားပေါ့”

“တခြားလူဆို ငါခေါင်းညိတ်ပြခဲ့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ငါခေါင်းခါမယ်။ ညက်ပုလေးသာ ငါသားဆို ငါသူနဲ့ ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကွာရှင်းတယ်ဆိုဦးတော့ ညက်ပုကို ငါခေါ်လာခဲ့မှာပါ။ ငါ

နားလည်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ အမေနဲ့ အမေနဲ့ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုပေါ့။ ငါသိသွားတယ်”

အေးစက်စပြုနေသော ကော်ဖီကို လွှဲးတစ်ကွက်မော့သောက်သည်။

“ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”

“မိသားစုဘဝ”

“ငါလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ အရင်က မတွေ့ခဲ့ပေမဲ့ နင်နဲ့ဝေးပြီးမှ တွေးမိတယ်။ လူတိုင်းမှာ မိဘရှိတယ်လေ”

“အန်တီလည်း ငါ့ကို အဲဒီလိုမြင်ခဲ့လို့ မကြည်ဖြူခဲ့တာ ထင်တယ်”

“ဟာ ... နင်ကလည်း”

“ဘယ်အချိန်ကတည်းကမှန်း မသိပေမဲ့ ငါမှတ်မိနေတဲ့ အရွယ်မှာ ငါက မောင်နှိုင်းအဖွဲ့ထဲမှာ ကျွမ်းဘားပစ်နေပြီ”

“မောင်နှိုင်းက ဘာလဲ”

“ဆပ်ကပ်၊ မျက်လှည့် ဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့ပေါ့။ နယ်တကာလှည့် နေတာလေ”

“မိဘတွေကို ရှာမလို့လား”

“ဟင့်အင်း ... သူတို့ရှိချင်မှ ရှိကြမယ်။ ရှာတော့လည်း ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ သူတို့က ငါ့ကိုမလိုချင်လို့ ထားသွားကြပြီးပြီလေ။ ဆန္ဒနဲ့မဆိုင်လို့ လာရှာလောက်ပေါ့။ ငါမကြာခင် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်တော့မှာလေ”

“နင့်မွေးနေ့တော့ နင်သိသားပဲ”

“မသိဘူး။ သိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။ ငါနဲ့ ... ငါနဲ့ပဲ
ခြောက်နှစ်လာမယ်။ ငါက ပုတီးအချိန်မှာ မွေးတာလား။ မိုးရွာတဲ့
အချိန်လား။ အေးတဲ့အချိန်လား။ အဲဒါ ငါမသိဘူး။ ‘ဝတ္ထုတွေထဲမှာ
မွေးဖွားခြင်းကို ခမ်းခမ်းနားနား ဖတ်ရတဲ့အချိန်ဆို အဲဒီစာမျက်နှာတွေ
ကို ငါလှန်လိုက်တယ်။ ဘာကြောင့် လှန်မိမှန်း မသိပေမဲ့။ ညက်ပူလေး
ကို မွေးတဲ့အချိန်မှာ ငါနားလည်သွားတယ်။ ငါနည်းနည်းသဘောထား
သေးတယ်နော်။ အဲဒီလို မထင်ဘူးလား”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီနှင့် လွေးတို့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။
ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ မျက်ဝန်းမှ ကြင်နာရိပ်ကို လွေးတွေ့နေရသလို လွေး
မျက်လုံးထဲမှ သိမ်ငယ်မှုတွေကိုလည်း ချစ်ပန်းနှင်းဆီတွေ့နေရသည်။

“အသက်ငါးနှစ်တုန်းက ငါဘာမှမသိဘူး။ စားမယ်၊ ကစားမယ်
အိပ်မယ်၊ ဂျမ်းပစ်မယ်။ နောက်တော့ နေရာတွေစုံအောင် သွားရတယ်။
ကျောင်းက စာအသံကြားရတယ်။ ငါလည်း သူတို့လို စာသင်ချင်တယ်။
မိုးခေါင်လုံးချောင်းမှာ ရွယ်တူတွေနဲ့အတူ ဂျမ်းပစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ငါ့ကို သူတို့မခင်ကြဘူး။ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ လောကမှာ နှစ်ပဲရှိတယ်
ချစ်ပန်းနှင်းဆီ”

“ဟဲ့ ... တံခါးကြီးပွင့်လို့ပါလား။ အေးတယ် လူနိုင့် ဘယ်ရောက်
နေကြသလဲ”

အသံစာစာနှင့် အော်သံတစ်ခုကို ကြာရချိန်မှာတော့ လွေးရော
ချစ်ပန်းနှင်းဆီပါ ခေါင်းမူးထောင်သွားကြသည်။

သို့သော် ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ပျက်သွားသော မျက်နှာထဲ

ချက်ချင်း ပြင်လိုက်နိုင်သည်။

“ထိုင်ပါလွေး ... ထိုင်နေပါ”

ဖင်တကြွေဖြစ်နေသော လွေးကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ လွေး
သည် ခေါင်းကို ငုံ့ထား၏။ နဖူးကြောကို တွန့်ထားသည်။ ဒေါ်သိမ့်စန္ဒာ၏
မျက်နှာထားတင်းတင်းကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်း မသိချေ။

“ဟော ... ဧည့်သည်ရောက်နေတာပါလား”

လေသံသည် အထက်စည်းမှ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်သိမ့်စန္ဒာသည် လွေးကို ခေါင်းစခြေဆုံး အကဲခတ်နေ၍
လွေး အနေကျသည်။ ကားတာရာဖိနပ်ပေါ်မှ ခြေချောင်းများကို ကျုံ့ဝင်
သည်ထိ ကုပ်ထားမိသည်။ ဘယ်လက်ပေါ်တင်ထားသော ညာလက်သည်
အားပြု၍ ငြိမ်သက်နေသည်။ ချက်ချင်း ထထွက်သွားချင်သည်။ အနေ
ကျပ်တည်းလွန်း၍ မနေချင်တော့ပါ။

“သမီး သူငယ်ချင်းလား”

ခနဲတဲ့တဲ့ ပြောလိုက်သော အသံဖြစ်သည်။ စိန်ဆွဲသီးကို ရင်ညွန့်
ရောက်အောင် ဆွဲပြီး ပုံတော်ဖိနပ်ကို ဖုန်မကပ်အောင်စီးသည့် ချစ်ပန်း
နှင်းဆီသည် သူလို ဂျင်းပင်န်အစုတ်၊ ရှပ်အင်္ကျီအဟောင်းနှင့် ကားတာရာ
ဖိနပ်ကိုသာ ဖုန်တစ်တောင် တက်အောင်စီးသော လူနှင့် သူငယ်ချင်း
ဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ပြောလိုက်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ။ သူက လွေးပါ။ မိုးခေါင်လုံးကလွေး”

ဒေါ်သိမ့်စန္ဒာက မျက်လုံးတွန့်သွားသည်။

ဒေါ်သိမ့်စန္ဒာသည် လွေးကို မနှစ်သက်သော၊ အထင်သေးသော

မျက်လုံးမျိုးနှင့် အကဲခတ်သည်။

“မင်းတောင် ဖိအရွယ်ရောက်နေပြီပဲ။ အခုဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ သမီးဆီ လာလည်တာပေါ့”

“ငါတို့ လိပ်စာကို ဘယ်ကရတာလဲ”

“မေမေ”

“သမီး တိတ်တိတ်နေပါ။ သူ့မှာ ပါးစပ်ဝါတယ်။ မေမေက သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်နေတာ ... သူပြောလိမ့်မယ်”

“မထင်မှတ်ပဲ ဆုံတာပါ အန်တီ၊ ပြီးတော့ ချစ်ပန်းနင်းဆီက ခဏပဲ ဝင်တွေ့တာပါ။ ခရီးသွားဟန်လွပ်”

“မင်းက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ရန်ကုန်ပါ”

“ဌာနေပြန်သွားပြီထင်တယ်။ ဘယ်ဇာတ်နောက် လိုက်နေသလဲ အထင်သေး၍ပြောသော လေသံဖြစ်မှန်း ငါးနှစ်သားကလေး သည်ပင်လျှင် လွယ်ကူစွာ အကဲခတ်နိုင်သည်။

“ဦးပဉ္စင်းပေါက်စလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ပြောတာပဲ။ မင်းတို့ဆရာတပည့်တော့ လိုက်လည်းလိုက်ပါတယ်။ ဘွဲ့တောင်မရသေးဘဲ လူက သင်ကြားမှတော့ ဘာတတ်မှာလဲ။ မသကာ ရေးတတ်ဖတ်တတ် ရုံပေါ့။ ရေးဖတ်တတ်ရုံဆိုတဲ့ အဆင့်တောင် နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အခု သမီးက ဆေးကျောင်းတက်နေတာလေ။ နောက်သုံးလေးနှစ်ဆို သူ့အဖေ

လိုပဲ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီ။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်းသူငယ်ချင်းကို အိမ်ထောင်ချပေးတော့မှာလေ။ နောက် မင်းလည်း လမ်းကြုံတော့ မင်္ဂလာပွဲလေး ခိုးဖြင့်သွားဦးပေါ့ကွယ်”

“အန်တီ ဘာကို ခိုးရိမ်နေတာလဲ”

“ငါက ဘာကိုခိုးရိမ်ရမှာလဲ”

“လွေးရင်ထဲ နာကျင်သွားသည်။ ဒေါသိမ့်စနို့ မပြောခင်ကပင် မိမိဘဝကို မိမိသိ၍ သိမ်ငယ်နေရသည်။ မိမိနှင့် ချစ်ပန်းနင်းဆီက မအပ်စပ်သော ဘဝမှန်းသိသည်။ သိ၍လည်း မေ့ဖျောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲတဲ့လူကိုမှ တွန်းချနေသော ဒေါသိမ့်စနို့ကို နာကျည်းသွားသည်။

သို့သော် သူက ဆရာဝန်ကြီးကတော် ...။ သူဌေးမှ ဒေါသိမ့်စနို့ကို သူငယ်ရန်တွေ့ ပြောဆိုနေရမှာလား ...။

ဒီလို အမေအရွယ်အမျိုးသမီးတို့ သူလိုယောက်ျားတစ်ယောက်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောရမှာလား။ အဲဒီလို ပြောတာက ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်တဲ့လား။ လွေး ရင်ထဲ ခံစားရသည်။ ရိုးသားစိတ် ရှိနေသူမို့ အရောင်ဆိုးခံရခြင်းကို 'ဒေါသထွက်မိသည်။ သို့သော် ထိုဒေါသကို တံတွေးနှင့် ရောနှောမြဲချကာ နှိပ်နေရာမှ ထရပ်သည်။

“ချစ်ပန်းနင်းဆီနဲ့လည်း တွေ့ပြီးပြီဦး ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ။ ချစ်ပန်းနင်းဆီ ငါပြန်မယ်”

လွေးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။

“လွေး ...”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ အသံသည် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် လွေး လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။

“မေမေလွန်တယ်”

“ငါက အမေ ...။ မင်းက သမီး။ ငါ့ကို လွန်တယ် မလွန်ဘူး ပြောပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“မြေနီရောလှိုစိုက်တာက လူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရန် မဟုတ်ဘူး မေမေ”

“လူတိုင်းမှာ အတ္တရှိတယ်။ သမီးအတွက် မေမေက အတ္တကြီးပဲ။ သမီးကို နစ်နာစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး”

“သမီးကို မချုပ်ချယ်ပါနဲ့တော့ မေမေ။ သမီး မွန်းကျပ်တယ်”

“ငါ့ကို ပြန်မပြောနဲ့ ချစ်ပန်းနှင်းဆီ။ ငါက မွေးမှ မင်းလူကြီး လာတာ။ မင်းကို ကောင်းစေချင်လို့ စီမံတာ မင်းနာခံရမယ်။ ဒီလို ကြမ်းတာလည်း မင်းအတွက်ပဲ။ ဒီလို ဘယ်ကလာမှန်းမသိ၊ ဘယ်လို မျိုးရိုးမှန်းမသိတဲ့ ကောင်လေးကို မင်းက ဘာကြောင့်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ နေရတာလဲ ... ဟမ်။ ဒီလိုကောင်လေးကို ဒီလိုပြောလို့ ငါက ချိုင်းခိုင်း ကြမ်းတမ်းတဲ့ မိန်းမဆိုးဖြစ်တယ်ဆိုလည်း ကျေနပ်တယ်။ အဲဒါမင်းကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ မိန်းမဆိုးမို့ ကျေနပ်တယ်။ ငါ့ကို မိန်းမကြမ်း မပြစ်စေချင်ရင် နောက် အဲဒီလို ပေါက်လွတ်ပဲစားမျိုးနဲ့ မဆက်ဆံနဲ့ ဒါပဲ”

လုံချည်ကို ဆွဲကိုင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်ငေါ့ငေါ့တက်သွားသော မိခင်ဖြစ်သူကြောင့် ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ငေးမှိုင့်ကုသွားသည်။ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်း မသိချေ။

“လှခိုင် ... လှခိုင်”

“ရှင် မမလေး”

“ဆိုင်ကယ် အပြင်ထုတ်ပေးပါ။ ငါအပြင်သွားမယ်”

လွေးကို ဒုတိယအကြိမ် အပျောက်မခံနိုင်ပါ။

ထွက်သွားတာ မိနစ်ပိုင်းမျှရှိသေးသော လွေးနောက် ပြေးလိုက် ချင်သည်။

“မထုတ်နဲ့ ထွက်စရာမလိုဘူး”

“သမီး ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး မေမေ။ မေမေစိတ်နဲ့ အသက် ရှင်ခိုတာ ခုလောက်ဆို တော်လောက်ပြီ”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ပြတ်သားလှသည်။ နံရံမှာ ချိတ်ထားသော ဆိုင်ကယ်သော့ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ဒရိုကြမ်း မောင်းထွက်လာ သည်။

စည်စည်ဖားဖားအော်နေသော မိခင်၏ အသံကို ကြားနေရ သော်လည်း နောက်သို့ ထပ်လှည့်မကြည့်တော့ချေ။

(Handwritten mark)

“လွေး”

လမ်းတကာကို ဆယ်ငါးမိနစ်မျှ ပတ်ရှာပြီးချိန်တွင် ကျွဲဘောင်
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော လွေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်လုံး ပူနေသောရင်သည် ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားသည်။

“လွေး”

ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ခေါ်လိုက်သော
အခါ လွေးသည် လှည့်ကြည့်လာသည်။ သို့သော် လွေးမျက်ဝန်းသည်
တောက်မခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ ညှိုးငယ်နေသည်။ ထိုမျက်ဝန်းမျိုးသည်
လွေးထံတွင် မတွေ့ရသည်မှာ ကြာသွားခဲ့ပါပြီ။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုအကြည့်
သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်ပေါက်ရှိ မန်ကျည်းပင်ခြေရင်းတွင်သာ မြင်
ခဲ့သည်။ နောင်သောအခါ မျှော်လင့်ချက်များနှင့် ထွန်းပြောင်နေသော
လွေးကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။

“နင်ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ထိုင်နေတာလေ။ အဲ ... နင်ငါ့နောက်လိုက်လာတာလား”
ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် မဖြေဘဲ လွေးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“နင့် အမေဆူနေဦးမယ်”

“ငါအမေဆူတာ အဆန်းမှ မဟုတ်တော့တာ”

“ငါလောကကြီးကို ကြောက်လာတယ်။ ငယ်တုန်းကတော့
စကြဝဠာကြီးကို မြင်တယ်။ နောက်တော့ ကမ္ဘာကြီး၊ နောက်တော့
မြန်မာနိုင်ငံ၊ နောက်တော့ ငါနေတဲ့ လှေအိမ်လေး ...။ တဖြည်းဖြည်း
နဲ့ ကျဉ်းသွားတယ်”

“ငါအမေကြောင့်လား”

“နင်မကြာခင် ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

“နင်အားကျလို့လား။ ငါ့ကို နင်အားမကျဘူးဆိုတာ ငါသိပါ
တယ်။ မသိမငယ်ပါနဲ့လွေး။ လူဟာ သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်သွားတဲ့နေ့ ကျရှုံး
တာပဲ။ နင့်နားမှာ ငါရှိပါတယ်။ မိုခေါင်လုံးမှာလိုပဲ တက်တက်ကြွကြွ
နေပါ။ နေရာဒေသ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့နေလိုက်စမ်းပါ။ ငါ
အတွက် ဟီးရိုးဟာ နင်ပဲ လွေး”

လွေးအံ့သြသွားသည်။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို မယုံနိုင်စွာ စိုက်ကြည့်
သည်။

“နင်အံ့သြသွားတယ် မတုတ်လား။ နင်ဟာ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်း
နိုင်တဲ့ နံပြီစုတ်ငှက်ပါ။ ငါကတော့ အလှမွေးရွှေခဲလေး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။
နင်သာဆိုရင် နံပြီစုတ်ဖြစ်ချင်သလား၊ ရွှေခဲဖြစ်ချင်သလား”

လွေးငေးမိုင်သွားသည်။

“ဇာမထီလိုကြီး မကြီးကျယ် မမြင့်မြတ်ချင်ပါဘူး။ ငါတော့
လွတ်လပ်တဲ့ နံပြီစုတ်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ လွေးရယ် ... နင်ငါ့ကို ခေါ်သွား

ပါလား”

လွေးအံ့သြသွားသည်။ မယုံနိုင်ပါ။ ဒါအိပ်မက်များလား။

“ငါ နင်နဲ့အတူ လိုက်ချင်တယ်လွေး”

“မဖြစ်ဘူး ... ချစ်ပန်းနင်းဆီ”

“နင်ငါ့ကို တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းလို့ ခေါ်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ပါလား။ ငါအဲဒီနာမည်ကို လွမ်းတယ်”

“နင်ပြန်ပါ ပန်း။ နင်ငါ့နောက်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ ...! ဘာကြောင့်လဲ”

“နင် ဆင်းရဲပင်ပန်းမယ်”

“ငါကလည်း အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ရင့်ကျက်ချင်တာပါ။ နင် ငါ့နေရာမှာ နေကြည့်ပါ။ မနက်အိပ်ရာထရင် ကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာကျက်၊ ပြီးရင် စာတွေ။ အဝတ်လည်း မီးပူတိုက်ပြီးသား၊ ထမင်းလည်း ခူးပြီး သား။ မေမေက အဲဒါမင်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ့်လူဆို ပြီးပြီ။ မေမေဝယ် ပေးတဲ့ အင်္ကျီကိုဝတ်၊ မေမေတက်ခိုင်းတဲ့ သင်တန်းကိုတက်။ မေမေက ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်လို့ ဆေးကျောင်းတက် ... ။ အဲဒီဘဝကို ငါမုန်းတယ်။ ငါ့ရဲ့ ဆန္ဒကို ငါလွတ်လပ်စွာ ရှာဖွေချင်တယ်။ ငါ့ကို ခေါ်သွားပါ လွေးရယ်”

“မဖြစ်ဘူး။ နင်ငါ့နောက်လိုက်ရင် ဆင်းရဲမယ်”

“နင်သတ္တိကြောင့်တဲ့စကား မပြောနဲ့လွေး”

“ဟုတ်တယ်။ ငါသတ္တိကြောင့်တယ်။ အဲဒါ ငါနင့်ကို စိတ်ပူလို့”

“ဘာကြောင့် စိတ်ပူတာလဲ”

“နင့်ကို ချစ်လို့ဟာ ... ချစ်လို့။ အသည်းပေါက်အောင် ချစ်လို့။ ကဲ ... ရပြီလား”

လွေးသည် စိတ်ချုပ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် သော်လည်း ချစ်ပန်းနင်းဆီ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် ပြုံးနေသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“အဲဒီလို အသံမျိုး ငါမကြားဖူးဘူး”

“ဒေါသထွက်လေ။ ငါလို ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တစ်ယောက်က နင့်ကို ခုလိုပြောနေတာ နင်သိက္ခာကျတယ်။ ငါ့ကို စိတ်တိုလေ”

“ဟင်္တင်အင်း ... ငါလည်း နင့်ကို ချစ်တယ်လွေး”

လွေးသည် ကြားလိုက်ရသော စကားကို မယုံချင်ပါ။ ရှက်ပဲပဲ လေးပြီးနေသော ချစ်ပန်းနင်းဆီကို မယုံနိုင်စွာပင် ကြောင်ကြည့်နေမိ သည်။ လွေးထင်ထားခဲ့ပါ။ ထိုသို့ပြောပါက ချစ်ပန်းနင်းဆီသည် ဒေါသ ဖြစ်ပြီး သူ့ကို ပါးထရွက်ကာ ထွက်သွားလိမ့်မည်ဟု လွေးထင်ခဲ့သည်။ ခုတော့ အထင်နှင့်အမြင် တက်တက်စင်စင်လွဲခဲ့ရပါပြီ။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘောကဘာလဲ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ စိတ်ကဘာလဲ။

“ချစ်ပန်းနင်းဆီ ... ”

ကြည်နူးရမလား။ ကျေနပ်ရမလားပင် ဝေခွဲမတတ်သေးခင် ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် သာယာငြိမ်ညောင်းမှုတွေ ဘယ်မျောက် ကုန်မုန်း မသိချေ။

“ဒီဘက အမြင်ကို တွန်းတင်ပေးတာ အနိမ့်ကိုမှ ခုန်ခုချင်တဲ့

သမီး ... ဖြန်း”

ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီသည် လက်သံပြောင်လှသည်။

ကားပေါ်မှ ကမ္ဘာ့ရူးထိုး ဆင်းလာပြီး လက်လွှဲကာ ရိုက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖြစ်အပျက်သည် မြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် လွေးပင်မတားဆီးလိုက်နိုင်ပါ။

“ခေါ်သွားစမ်း ... ဆွဲသွားစမ်း”

ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီ၏ အမိန့်အောက်တွင် ဖျင်လုံချည်ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ရုန်းကန်ခြင်းမပြုသော်လည်း လွေးကို စိတ်မချေစွာပင် ငေးကြောင်ကြည့်နေသည်။

“ဆန်ကောလောက်မှ စောက်မနက်တဲ့ အကောင် ... ဖြန်း”

ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီသည် မာန်ဟန်ပြင်းလှသည်။ လွေးမုက်နှာသည် လည်ထွက်သွား၏။ ပါးတစ်ပြင်လုံး ရဲရဲနီသွားသည်။

“မင်းနဲ့ နီးစပ်သွားမှာစိုးလို့တောင် ငါတို့က ဒီကိုပြောင်းလာတာ ဒါတောင် လိုက်နောက်ယှက်ချင်သေးတာလား။ သိုက်သမားရဲ့ ... ဟမ်။ မင်းအကြံက ဒီလောက်မဲလား။ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သွားမှန်းမဆီ။ မျိုးရိုးမသိနဲ့။ မင်းနဲ့ငါသမီးက တူသလား။ တန်သလား။ အမြင့်တက်နေတဲ့ ငါသမီးကို ဆွဲချနေတဲ့ မင်းရဲ့လက်တွေက ဘယ်လောက်ထိ ညစ်ပတ်နေသလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း မှန်ထောင်ကြည့်လိုက်ဦး။ မင်းဟာ ဘယ်လို ကောင်လဲ ... ဘာကောင်လဲ ... ဟမ်။ ပြောလိုက်ရင်လည်း မထုံစာတဲတေးနဲ့။ အဆင့်အတန်းမရှိ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တွေ။

မင်းက ငါသမီးကိုရော အဲဒီလို စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ လမ်းအိပ်လမ်းစား ဘဝကို ပို့ပေးမလို့လား ... ဟမ်”

“ထင်ချင်သလို ထင်ပါ အန်တီ။ ရှင်းပြနေလို့လည်း ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး”

“ကြည့် ... ကြည့်စမ်း။ ရိုင်းလိုက်တာ။ မိမစစ်၊ မမစစ်လေးက များ ငါ့ကို ... အမယ်လေးလေး ... အသည်းနားစရာ ကောင်းတာ။ ကိုယ်က ဘာအဆင့်မှန်း မသိဘူး။ ဟွန်း ... မင်းလိုလူမျိုးနဲ့ ဘက်ပြိုင်ပြီးဖြစ်နေတဲ့ ငါ့ကိုမှ အရှက်နည်းတာပါ။ ငါ့အပြစ် ... ငါ့အပြစ် ...”

ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီသည် လွေးကို လူမဟုတ်သလို ဆက်ဆွဲသွားပြီး ခြေတုန်လက်တုန်နှင့် ဆတ်ဆတ်ခါကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဒီမှာ အန်တီ၊ အန်တီကို ကျွန်တော်သတိပေးလိုက်ပါမယ်။ လူတိုင်းဟာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကြားမှာ ခေါင်းပေါက်ကြတာပါ။ ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ လူမှာလည်း မိဘနဲ့ ... လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာလည်း မိဘနဲ့ပါ။ အန်တီ သိပ်လွန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သည်းခံပါတယ်။ အမေအရွယ်မို့ သည်းခံနေတယ်။ အန်တီက ဟင်းခွက်ထဲမှာ ရှိနေပေမဲ့ ဟင်းရဲ့အရသာကို ဘယ်တော့မှ သိရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ အန်တီက ဇွန်းတစ်ချောင်းဖြစ်နေလို့ပဲ”

လွေးသည် ပြောရင်းပင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ငါ့ကို ... ငါ့ကို ... ဟွန်း ... သူ့ကိုယ်သူများ ဘာထင်တယ် မသိဘူး။ ကလေးကချေကများ ...”

ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ပင် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး

ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို စိုက်ကြည့်သည်။

“အဲဒါ ညည်းကြောင့်သိလား၊ ညည်းမှိုက်လို့ ဒီလို ကလေးကချေရဲ့ အပြောကို ငါလိုမိန်းမက ခံနေရတာ”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီ ရင်တွေနာလှမပြီ၊ ကျောခိုင်းသွားသော လွှေးရဲ့ ကျောပြင်က နှုတ်ဆက်သွားသလိုဖြစ်နေသောကြောင့် ချစ်ပန်းနှင်းဆီ ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်နေရသည်။

နှုတ်မှ ဘာမှ မညည်းဆိုနိုင်သည့် ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် တရွပ်ရွပ် ငို၍သာ နေတော့၏။

လွှေးရယ် ... နင်ငါ့ကို တကယ်ပဲ ကျောခိုင်းတော့မှာလား။

“အစ်ကို ... မီးတစ်တို့လောက် ...”

“မီးခြစ်မပါဘူး ... ညီလေး”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဒီမှာ မီးခြစ်မပါဘူးတဲ့ ဘေလို့ရပြီ”

ကျွန်းဘေးတွင် ကားပျက်နေသော ဒေါက်တာဇေယျကိုသည် ကြောင်နသွားသည်။ ဂျွတ်ကြောင့် အပြန်မိုးချုပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အရေးထဲကားက ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ၊ ဇေယျကိုသည် ကားသာမောင်းတတ်ပြီး ကားပြင်မတတ်သူဖြစ်သည်။

ဇေယျကိုကို မေးလာသောသူသည် အသံမြင့်အော်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တုတ်များကိုင်ထားသော လူငါးယောက်သည် ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာသည်မသိ ခြံဖွင့်မန်းလိုက်သလို ပေါ်လာကြသည်။

“ချက္က ...”

ဇေယျကို သိလိုက်သည်။ မကြာခင် သေရတော့မည်ဆိုတာ ပေါ့။

ဇေယျကိုသည် ဆရာဝန်ဖြစ်၏။ ဒီလိုညရေးညတာတွင် ခိုင်း အရှိက်ခံရ၍ ဆေးရုံပေါ် အရေးပေါ်ရောက်လာသူများကို ကြံခဲ့ဖူးသည်။

အချို့လည်း တံကောင်းထောက်မစွာပင် ပြန်ကောင်းသွားကြသည်။ အချို့သည် ဒုက္ခိတဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အချို့လည်း အသက်လု၍ မရတော့ပေ။

ဇေယျကို မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ စာအုပ်နှင့် ဆေးဘိုးအင်းခွဲစိပ်စားတို့သာ သိသောကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ စိတ်ကို ပြေလျော့ထားစဉ် ဇေယျကိုမိ၊ လက်တစ်ဖက်မှာ ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မနိုင်ရင်ပြေးလေ”

ဇေယျကိုသည် ကြက်သေသေနေရာမှ နှိမ့်ထားသည်။ ဇေယျကိုသည် မိမိကိုယ်မိမိ မသိသေးခင်မှာပင် ဆွဲခေါ်သူ နောက်သို့လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ လိုက် ...”

မထင်မှတ်ထားပါဘဲ ဆူညံသွားသည်။

ပြေးသူနှစ်ယောက် နောက်မှ အသည်းအသန်လိုက်နေသူမှာ ခြောက်ယောက်ဖြစ်သည်။

လွေး သိလိုက်ပါပြီ။ ခုလိုသာ တွေ့ကရာ လမ်းတစ်လျှောက် ပြေးနေပါက လွတ်တော့မည် မဟုတ်မှန်း နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ခုခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပြေးနေရင်းပင် လမ်းဘေးဝဲယာကို ကြည့်သည်။ သို့သော် အထောက်အကူဖြစ်ရန် ဘယ်အရာကိုမှ ရှာမတွေ့ချေ။ ဘေးမှလူသည် မောဟိုက်၍နေသည်။ အသက်လုပ်ပြေးနေရသော်လည်း ရိုက်မသေဘဲ မောလို့ သေသွားမည်ကို လွေး စိုးရိမ်မိသည်။

“ဟေ့လူ ... ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြေးလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပျဉ်းချောင်းတစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်သောကြောင့် လွေး အတ်ခနဲကောက်သည်။

“ကြာခင် ခုနစ်ဆယ့်သုံးလမ်းပေါ်ရောက်တော့မှာ ... ။ အဲဒီမှာ လူမပြတ်ဘူး”

သို့သော် လွေးသည် ပြေးခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ ရင်ဆိုင်ဖို့ နောက်လှည့်လိုက်သည်။

ကံကောင်းချင်သောအခါ လိုက်လာသူမှာ သုံးယောက်သာဖြစ်နေသည်။ လွေးသိလိုက်သည်။ လူခွဲလိုက်တာ ဖြစ်ရမည်ဆိုတာကိုပေါ့။

ဒီသုံးယောက်ကို နိုင်ရင်နိုင်။ အချိန်တိုတိုအတွင်း ထိုသုံးယောက်ကို မနိုင်ပါက နောက်သုံးယောက်ရောက်လာပါက သေရင်သေ၊ မသေရင် ကျွန်တန်းကုန်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ရှည်သောပျဉ်းချောင်းကို အုတ်ခုံ၏ အကူအညီဖြင့် ရိုက်ချိုးပြီး ထိုလူကို တစ်ဝက်ဖေးသည်။

“ခုမယ် ...”

ဇေယျကို လန့်သွားသည်။ သို့သော် လန့်နေ၍ မပြီးမှန်း နိုင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သတ္တိကိုမွှေးကာ အသင့်ပြင်ထားသည်။

ထိုသုံးယောက်သည်လည်း မိုက်ရွေးရဆန်စွာပင် တိုးကပ်လာသည်။ ပြီးနောက် ကိုင်ထားသော တုတ်များနှင့် ဝေယမ်းသည်။ အရှောင်အတိမ်းကောင်းသော လွေးကသာ ဘာဖတ်ရာမှ မရသော်လည်း ဇေယျကို တတော့ တစ်ချက်မှ မရိုက်လိုက်ရသေးခင်မှာပင် လဲကျသွားသည်။

လွေးသည် သုံးယောက်တစ်ယောက် ရိုက်နေသည်။

သို့သော် လွေးသည်လည်း မူးမေ့ချင်လောက်အောင် နှာကျင်

နေသည်။ လွေးလက်ချက်ဖြင့် လှနှစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။ နှုတ်
သွေးတွေ စီးကျနေသော်လည်း လွေးအားတင်းထားသည်။ နောက်ဆုံး
တစ်ယောက်ကို လွေးရိုက်မည်ကြိုခိုက်တွင် ကားမီးရောင်သည် ဖူးခဲ
ကျရောက်လာသည်။

လွေး စိတ်လျော့လိုက်မိပြီ။ စိတ်လျော့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက် မြေပြင်ပေါ် ပုံလျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။

နားထဲ ဆူညံသံအချို့ ကြားနေရသော်လည်း ပိတ်ထားသော
မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုမှ ဖွင့်မရချေ။ လွေးအာရုံထဲ ချစ်ဝန်းနှင်းဆီသည်
လှပစွာ ပြုံးပြနေသည်။

ချစ်ဝန်းနှင်းဆီနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ဖျော်ရွှင်စွာ ခရီးထွက်
နေကြသည်။ လွေးမှာ နာကျင်ခြင်းဆိုတာ မရှိတော့ဘဲ နှစ်မြှိုက်စွာ
အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အိပ်ရာကနိုးထလာချိန်တွင် လွေးပထမဆုံးမြင်လိုက်ရသည်ထ
ဖြူသော မျက်နှာကျက်ဖြစ်သည်။

လွေး ... ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ လေ့အိမ်မှာလား။ ဓါမဖြစ်
နိုင်ပါ။ လေ့အိမ်မှ မျက်နှာကျက်သည် မည်းပြီး နေရောင်တိုးပေါက်များ
ရှိသည်။ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူတို့ အိမ်မှာလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ လွေး
ရှုရှိုက်နေရသည့် လေထဲတွင် ငါးနို့မပါချေ။ ဒါဆို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လေထဲတွင် လတ်ဆတ်မှုကို လွေး ရှာမတွေ့ချေ။

“မင်း သုတိရလာပြီလား ဥက္ကာကို”

လွေး ... မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်းပင် ထူးဆန်းသော နာမည်တစ်ခု

ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ လွေး ... ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်သည်။ အခြားလူ
မရှိချေ။ ထိုလူနှင့် လွေးတို့ နှစ်ယောက်သာ အခန်းထဲရှိနေသည်။

“မင်းကို ခေါ်တာပါ”

“ကျွန်တော့်နာမည် လွေးပါ”

“မင်းနာမည် ဥက္ကာကိုပါ ညီလေး”

“ဗျာ”

“ကျေးဇူးပဲ ညီလေး။ မင်း ကိုယ့်အသက်ကို ကယ်လိုက်တယ်။

မင်းကို ဖေဖေတို့ အရမ်းစိတ်ပူနေကြတယ်။ မင်း ဒီခုတင်ပေါ် လှနေတာ
ဒီနေ့ဆို တစ်ပတ်ပြည့်နေပြီ”

လွေး နားလည်ကုန်တော့ပါ။ လွေး မသိကုန်တော့ပါ။ ဘာတွေ
ဖြစ်ကုန်တာလဲ။ လွေး ခေါင်းတွေကိုက်လာသည်။

“နားပါဦး ညီလေး ...။ ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့။ နားဦး ...။

ခေါင်းကိုက်လာလိမ့်မယ်”

ဣတိကုတ်အပြေရောင်ကို ဝတ်ထားသော လူဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်
ကြည့်ပါက ထိုလူ၏ နှုတ်ခမ်းသည် မိမိနှုတ်ခမ်းနှင့်တူသည်ဟု ခံစားရ
သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... ရပါတယ်။ အိပ်ရေးပျက်
တာကြာလို့ အားရပါးရ အိပ်ပစ်လိုက်ရလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်း
ကြည်နေတယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ထထိုင်သည်။ အိပ်ရာသည် အိပ်ခက်သန့်
ရှင်းနေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများသည် သက်သောင့်သက်သာ

ရှိလှသည်။

ငါးခိုင်တွင် သူနေစဉ်အခါက သူ့လက်ကို ဘေးရှည် လက်ကြော
သေခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အလုပ်မပျက်ခဲ့ပေ။

သွေးလေ လုပ်ရှားမှုရှိလို့လား မသိ။ တစ်လပင် မပြည့်ဆိုက်
မူလပကတိ ပြန်ကောင်းသွားသည်။ ထိုအဖြစ်ကို သူဆရာတင်မိသည်။
ထို့ကြောင့် နောင်အခါ ဖက်ရာရလာပါက စိတ်ကိုအလိုမလိုက်တော့ဘူး
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသနားတော့ဘူးဟု သင်ယူမိသည်။

လုံနေတာကြောင့် ဂုဏ်တရက်ထလိုက်သောအခါ ခေါင်းသည်
မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဟန်လုပ်ကာ ကြည်လင်ချင်ယောင်
ဆောင်သည်။

ထူးဆန်းစွာပင် သူလည်ချောင်းသည် ခြောက်သွေ့မနေချေ။
ကိုယ်ခန္ဓာထဲ ရေဓာတ်ရှိသလို ခံစားရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ခင်ဗျားက ဥက္ကဏ္ဍကိုလို့ခေါ်တာလဲ”

“ညီလေးက ဥက္ကဏ္ဍကိုဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ဘယ်လို ...”

“အဲဒီညက ကိုယ်ကူတီရှိလို့ နောက်ကျသွားတယ်။ ညီလေးသာ
ရှောက်မလာခဲ့ရင် ကိုယ်ဒီလို ညီလေးရှေ့မှာ ရပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။
ညီလေး ကိုယ့်အသက်ကို ကယ်လိုက်တာ။ ဒါ ... ဒုတိယအကြိမ်ပါ”

သေချာပါသည်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို သူ မမြင်ဖူးချေ။ ပထမဆုံး
တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ညတစ်ညတွင် လူတစ်ယောက်၏ လက်ကိုသွှေပြီး
ပြေးခဲ့ဖူးသော်လည်း ထိုလူက ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်မှန်း မသိခဲ့ရူးအမှန်ပါ။

မှောင်လည်း မှောင်နေသည်မို့ ထိုလူရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း ကောင်းစွာ
မမြင်ခဲ့ရ။

အခြောက်တိုက် မတရားခံရတော့မည်ကို ကြည်မနေနိုင်၍
ကူညီခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“တစ်ကြိမ်က လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကပါ။ အဲဒီ
အချိန်ကိုယ်က ခုနစ်နှစ်လေး အရမ်းဆော့တယ်။ ကိုယ်က ရေလေကြီးထဲ
ပြုတ်ကျသွားတာ။ မင်းသာရေပိုက်ကို တိုက်မလှဲခဲ့ရင် အဲဒီကတည်းက
ကိုယ်နေမှန်းပြီး လောကကြီးမှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာ အစ်ကို ... အစ်ကိုပြောတာ ကျွန်တော် ဘာမှန်း
မလည်ဘူး”

ဆရာတန်သည် ပြောသည်။ ပြီးနောက် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြသည်။

ကလေးသုံးယောက်ပုံဖြစ်သည်။ အဖွားဟု ထင်ရသော ကလေး
နှစ်ယောက်၏ နောက်တွင် ထိုအဖွားကလေးနှစ်ယောက်ထက်ကြီးသော
ကလေးတစ်ယောက်တိုင်နေသည်။

“အဲဒါကိုယ် ... ကိုယ့်နာမည်က ဖေယျကို။ အဲဒီဟာက
မင်း ... ဥက္ကဏ္ဍကို။ ဒီဘတ်က တစ်ယောက်ကတော့ မင်းရဲ့အဖွား
ကောင်းကင်ကို”

“ဗျာ”

“ကောင်းကင်ကိုကတော့ အခု လောကကြီးမှာ မရှိတော့ဘူး။
လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကပဲ။ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ မင်းဟာ

ကောင်းကင်ကို နှုတ်ခတ်တည်း တူတယ်။ မင်းဟာ ဥက္ကာကိုပါ ညီလေး”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က လမ်းပေါ်ကလာတာ။ အစ်ကိုကို ကြည့်ရတာ နည်းနည်းအဆင်ပြေတဲ့ နေရာက ထင်တယ်။ လူတုမရှား နာမည်တုမရှားတွေ အများကြီးပဲ”

“ကိုယ်တို့လည်း အဲဒီလို တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ မင်းတို့တွေ တောင်ပန် ပါတယ်။ မင်းမသိသေးခင်မှာ ကိုယ်တို့မင်းရဲ့ ခွင့်ပြုချက်တောင်းမနေတော့ဘဲ ဒီအင်အေစစ်ခဲ့တယ်။ မှန်တယ် ညီလေး ...။ မင်းက ဥက္ကာကိုပါ”

အိပ်မက်လား။ ဖြစ်နိုင်လို့လား။ သူမိဘတွေကို သူမရှာဖွေတိုက်ဆိုင်စွာ တွေ့ရတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်လို့လား။ သူမယုံနိုင်ပါ။ သူမိဘတွေက ဒီလို အဆင်ပြေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက ဖြစ်နေသည်ကိုက မယုံကြည်နိုင်စရာဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ဆရာဝန်အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိနေသည်တဲ့။ သူမယုံနိုင်ပါ။ ဒီထက်ထူးဆန်းသည်က သူ့မှာ အမွှာရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီကိစ္စတွေက စိတ်ကူးပင် မထင်ခဲ့ဖူးသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ။

“မေမေနဲ့ ဖေဖေက မင်းကို နေရာအနှံ့ ရွာခဲ့တယ်။ အမှတ်ရစရာ ဘာပစ္စည်းမှလည်း ပါမသွားတဲ့မင်းကို ဘယ်မှာရှာရှာ ရွာမရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကင်ကို ကြည့်ပြီး အားတင်းခဲ့တယ်။ မင်းတို့က အမွှာလေး တစ်နေ့ ကောင်းကင်နဲ့ တူတဲ့လူကို တွေ့ရင်မင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကင် ဆုံးသွားတယ်။ မေမေ တစ်လလောက် အိပ်ရာထဲ ထိုင်နေခဲ့တယ်။ မင်းကို ဒီတစ်သက်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်တို့ မထင်ခဲ့တော့ဘူး။ ကျေးဇူးပဲ ညီလေး ...။ ကိုယ့်ကိုယ်တို့အတွက်ရော ပြန်လာဖူးတဲ့အတွက်

ရော မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လွေးစိတ်သည် အံ့သြဖို့ကောင်းသည်။ မိသားစုကို တွေ့နေရသော်လည်း ထူးခြား မပျော်ရွှင်ချေ။ အံ့သြမိသော်လည်း ထိုအံ့သြမှုသည် ပျော်ရွှင်ခြင်းဖြစ်လာပေ။

“သားလေး ... သား”

ထိုစဉ်အခန်းထဲ ကသောကမျော ဝင်လာသော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့ကို ပွေ့ဖက်ပြီး အားပါးတရဂိုနေသည်။

သူကြောင်နေသည်။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ထိုအဖြစ်မျိုးသည် ပထမဆုံး ကြုံဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို မည်သည့်အမျိုးသမီးကမျှ ဖက်မထားခဲ့ဖူးချေ။ ရင်ထဲ မွန်းကျပ်သလို ရှက်သလို ခံစားရသည်။

“သားရယ် ... ငါ့သားလေး ...”

“အတင်ရယ် ... သားက ခုမှသတိရလာတာ နားပါစေဦး” နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ... ဆရာက ... ဟာ ... ဆရာ”

ထိုလူကြီးကို ကြည့်ပြီး သူရယ်မိသည်။ သူသဘောကျ၍ အားပါးတရ ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုမှ မွန်းကျပ်နေသော သူ့စိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားရသည်။ ဘယ်တုန်းမှ မသိခဲ့ဖူးသော လူတွေ ကြားထဲရောက်နေရခြင်းသည် သူ့စိတ်ကို မွန်းကျပ်စေသည်။

“ဆရာ ဘယ်တုန်းကရောက်သလဲ။ ဆရာ့ရဲ့ ဆံပင်ကြီးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်တာလဲ”

သူက ထိုသို့ရင်းနှီးစွာ ပြောသောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အား စူးစမ်းစွာ ကြည့်လာသည်။

“ဆရာပန်းချီကားတွေတောင် ကျွန်ထော်သွားမပို့ရသေးဘူး မထင်မှတ်ဘဲ အဲဒီမှာ နည်းနည်းကြာသွားတယ်”

“ပန်းချီကား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဆရာပဲ ရန်ကုန်ကို ပို့ခိုင်းတာလေ”

ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။ ပြီးနောက် ပျော်ရွှင်သွားပုံနှင့် သူ့ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“မင်း ရဝမ်နဲ့ တွေ့လာပြီလား ငါသား ...”

“ဟု”

“အခု ရဝမ်ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ဟု”

သူအံ့ဩသွားသည်။ နားလည်း မလည်နိုင်ပေ။

“အစ်ကို ... ရဝမ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အတင် ...၊ သူကိုယ်ကို ရဝမ်ထင်နေတာ မင်း ရဝမ်ဆိုမှာ နေခဲ့တာလား”

“ဟု”

သူဘာကြော၍ ပြောရမှန်းမသိချေ။ ဘယ်လိုဖြေလို့ ဖြေရမှန်း မသိချေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆရာနှင့် ချွတ်စွပ်တူသည်။ သူစိမ်းတွေ ကြားရောက်နေသောအခါ ဆရာတို့တွေ၍ အားတတ်သွားမိပြီးကာမှ ကြားရသောစကားကြောင့် မှင်တက်သွားပြန်သည်။

ထိုအခါမှ သူပစ္စုပ္ပန်ကို သတိရမိသည်။

မှန်ပါ၏။ ဆရာက ထိုပုဂ္ဂိုလ်လောက် သပ်ရပ်မှုမရှိချေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ၏ ခြေသည်းလတ်သည်းများသည် သန့်စင်နေသည်။ မျက်နှာတွင် အမွှေးအမှင်မရှိ ပြောင်ရွှင်းနေသည်။

“မင်း ရဝမ်ကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ။ ရဝမ်ဘယ်မှာလဲ ... ပြောစမ်း ငါသား”

“ငါသား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီလေး။ ဒါပေမယ့် မေမေပါ။ ဦးအေးကိုနဲ့ ဒေါ်တင်တင်လေးလို့ ခေါ်တယ်။ ပေပေ ... သိချင်စိတ်ကို ထိန်းပါ ပေပေ။ ညီလေးက ခုမှသတိရလာတာ”

ဇေယျာကို၏ စကားဆုံးသောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့လက်မောင်း တို့ တင်းအောင်ဆုပ်ကိုင်ထားကာမှ ပြေလျော့သွားသည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းကြီးငုံကာ သက်ပြင်းချနေသည်။

“မင်းနားလည်အောင် ဘာကဘယ်လို စပြောရမှန်းတောင် မသိ တော့ပါဘူး”

“ရဝမ်ဆိုတာ ပေပေအမှုာညီ ... သားတို့ ဦးလေးလား ပေပေ”

ဇေယျာကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအေးကို ခေါင်းညိတ်သည်။

လွေးအံ့ဩသွားသည်။ နားမလည်နိုင်လည်း ဖြစ်နေသည်။ နားလည်နိုင်သော်ငြား ယုံရခက်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် သား ... ရဝမ်ပျောက်သွားတာ နှစ်နှစ်ဆယ်

ဤသား သားလေး ဥက္ကာကို ပျောက်သွားတည်းက ဆိုပါတော့။
 မေမေတို့နဲ့ လုံးဝအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့တယ်။ သူပန်းချီကားတွေ
 ပြခန်းမှာ တွေ့ပေမဲ့ သို့သော်လည်း စုံစမ်းလို့ မရခဲ့ဘူး။ သူက ငယ်ငယ်
 ကတည်းက လမ်းမှာပျော်တဲ့လူလေး။ တစ်နေ့ ဥက္ကာကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွား
 တယ်။ သူပန်းချီဆွဲနေတာနဲ့ ဥက္ကာပျောက်သွားတယ်။ ဘယ်မှာရှာရှာ
 မတွေ့တော့ဘူး။ သူ့အထင်တော့ သူပန်းချီဆွဲနေတဲ့အနားမှာ ဖတ်ကား
 တစ်စင်းရပ်ထားတယ်တဲ့။ အဲဒီနောက်ပါသွားတယ်ထင်ပြီး သူ့တူကို သွား
 ရှာမယ်ဆိုပြီး ပျောက်သွားတာ ခုချိန်ထိ ပေါ်မလာတော့ဘူး။ လက်စသတ်
 တော့ သူကတွေ့ပြီး အတုနေနေတာကိုး။ တော်တော်ဆိုးတဲ့အကောင်
 ငါ့ကို ဒီနည်းနဲ့ လက်စားချေတယ်”

ဦးအေးကို၏ အသံသည် မချီတင်က ချစ်စဖွယ် ပြစ်တင်ခြင်း
 သာဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးအေးကို၏ အထင်သည် လွဲမှားနေသောအခါ
 လွေး ငြိမ်မနေလိုပါ။ ဥက္ကာကိုသည် မိမိဆိုပါလျှင် ...။

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာဆုံတာ တစ်နှစ်ပြည့်သေးပါ
 ဘူး”

“ဘယ်လို ...”

“ကျွန်တော်က ဆရာဆုံမှာ ပန်းချီသင်ဖို့ ရောက်သွားတာပါ။
 တစ်နှစ်ပြည့်သေးဘူး”

သူက ထိုသို့ပြောသောအခါ ဒေါ်တင်တင်လေးသည် မျက်ရည်
 ကျလာသည်။ ကြမ်းရှုသော သူလက်များကို နူးညံ့စွာဆုပ်ကိုင်သည်။

“သားလေးရယ်၊ မိကြားထိ ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘယ်လိုမှားနေသလဲ

သားလေးရယ် ... ဟင်”

သူရင်ထဲ နွေးသွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်ရည်သည်
 သူ့ကို နာကျင်စေသည်။ သူ့ခိုချင်လာသည်။

“ငါ့သားလေး ... မေမေသားလေး ... သားရယ်”

ဒေါ်တင်တင်လေးသည် ချိုးပွဲချင်သည်။ သူသည် မထင်မှတ်
 ထားပါ။ ဒေါ်တင်တင်လေး၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်။ အမေပါလား
 ဆိုသည့် အသံကြောင့် သူရင်တွေ နွေးထွေးနေသည်။

တူညီသော မျက်လုံးအကြည့်များကြောင့် သူသည် သူစိမ်း
 တစ်ယောက်လို မခံစားရတော့ဘဲ ထိုမိသားစုနှင့် တစ်သားတည်းကဲ့သို့
 တော့၏။ ဓါသုမိသားစုတဲ့လေ။

အမေနဲ့ အဖေက သူ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။
 သူ့မှာ မိသားစုရှိတယ်တဲ့လေ။

သူ့မှာ အိမ်ရှိနေတယ်တဲ့ ... ။ မယုံနိုင်သော်လည်း ယုံရပေ
 လိမ့်မည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့မိသားစုသည် သူ့ကို ခုချိန်ထိ မျှော်နေ
 သေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

“ညီလေး ... ကိုယ့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟုခေါ်သဖြင့် ကိုဇေယျကို မောင်းသောကားပေါ် သူက အခန်းသား ပါလာရသည်။

“အစ်ကို ... ကျွန်တော့်ကို တည်းခိုခန်းပို့ပေးပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့် ဝစ္စည်းတွေ ရှိနေတယ်”

သူတောင်းဆိုသောအခါ ကိုဇေယျကိုသည် နောက်မှယူရအောင် ဟု မပြောဝါဘဲ သူ့အလိုကို ဦးစားပေး၏။

တည်းခိုခန်းသို့ရောက်သောအချိန်တွင် ဂန်ထင်းမိန်းကလေးသည် သူ့ကို မှတ်မိသလို မမှတ်မိသလို ကြည့်နေသည်။

ဘယ်မှတ်မိလေတော့မလဲ။ ရှည်သော ဆံပင်များ တိုသွားပြီး ကားတရာဖိနပ်နေရာတွင် သောင်းကျော်တန် ဖိနပ်က နေရာယူထား သည်။ မည်းညစ်သော ဝတ်စုံတို့ကပ်သော ခန္ဓာသည် သန့်ရှင်းဖြူဖွေ သော ဝတ်စုံတို့နှင့် ...။

ဆိုက်ကယ် ကယ်ရီပင် ချင့်ချိန်စီးနေရသောသူက ပါရာဒိုကာ အမြင့်ကြီးပေါ်က ဆင်းလာသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် လွေးပါ။ အခန်း နှစ်ဆယ့်ငါးမှာ တစ်ညအိပ် ပူးပါတယ်”

“ဪ ... တိုလူ”

“ကျွန်တော့်ဝစ္စည်းတွေ ကျန်ခဲ့လို့ပါ”

“အားနာစရာတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ရှင်က ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ဆယ်ရက်လောက်ပျောက်သွားတော့ ကျွန်မတို့က သက်ဆိုင်ရာကို သတင်း ပို့ပြီး ရှင်ပစ္စည်းတွေကို ရှင်းလိုက်တယ်။ ရှင်မှတ်ပုံတင်ထဲက လိပ်စာ အတိုင်းအိမ်ကိုလည်း အကြောင်းကြားထားပါတယ်။ ရှင်အမြဲစီးနေကျ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမားက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာပြီး ရှင် ဝစ္စည်းတွေ သယ်သွားပါတယ်”

ခုနစ်ရက်လောက် လိုနေသော်လည်း မကိုက်သော ခေါင်းသည် မူးချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

“မိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့လည်း တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတာမို့ပါ။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ရှင်မိတ်ဆွေလို့ ပြောပါတယ်။ ရှင် ဇနီးနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်ရပါတယ်။ သူလိုက်လာပါလိမ့်မယ်”

“ပြဿနာပဲ”

“ပစ္စည်းယူသွားတဲ့ အမျိုးသမီးက လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးထား ခဲ့ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ စာအုပ်ထဲရေးထားသော ဖုန်းနံပါတ်နှင့် လိပ်စာကို စာရွက်ဖြတ်ခိုင်းလေးနှင့် ကူးရေးပေးသည်။

လွေးက ထိုစာခေါက်ကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“ညီလေး ... မင်း ... အိမ်ထောင်ရှိလား”

ရှင်ထွေးသွားသောကြောင့် သူတယ်ကတယ်လို ပြောရုန်းမသိ
တော့၍ ဘာမှမပြောဘဲ ကားပေါ်တက်သည်။

“ညီလေး ...”

“အစ်ကိုသွားစရာရှိတဲ့ဆိုကိုသာ သွားတော့၊ ကျွန်တော်ငြိမ်ပြီး
လိုက်ခဲ့ချင်တယ်”

“မင်း ...”

“ရှင်းပြရမယ်ဆို အရှည်ကြီး အစ်ကို၊ လောလောဆယ်
ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်နေတယ်”

“ကိုယ်တို့လည်း အနေစိမ်းတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက်သိအောင် အတော်လေးကြိုးစားရဦးမယ်”

ဇေယျကို ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

“ဦးလေး ရဝမ်းရဲလိပ်စာကို မင်း ဘာလို့မပြောပြတာလဲ”

“ဆရာကို အနောက်အယုတ်မပေးချင်လို့ပါ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်တော်သာဆိုလည်း ဆရာလို ဘဝကို ပိုဆင်တော့ကျတယ်။
ဆရာ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ သူ့ အခြေအနေ သူကျေနပ်ရ
တယ်”

“ပေပေက တွေ့ချင်နေတယ်။ သူတို့က ဆွေမျိုးရင်းချာတွေ
လေ”

“အဲဒါ ဖေဖေဆန္ဒပါ။ ဆရာက မသိစေချင်လို့ မှန်းနေတာပဲ။

သူပြန်လာချင်စိတ်ရှိတဲ့အချိန် ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ ပြန်လာသင့်တဲ့အချိန်
တော့ ပြန်လာမှာပါ။ ဆရာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“မင်း အခြေအနေက ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းပေမယ့် ကိုယ်တော့
မင်းကို အားကျတယ် ညီလေး”

“ကျွန်တော်က အားကျဖို့ ကောင်းသလား”

“ကိုယ်မမှတ်မိတော့တဲ့ ဦးလေးနဲ့လည်း ဆရာတပည့် အဖြစ်
အကြာကြီးနေဖူးတယ်။ ကောင်းကင်နဲ့ မတွေ့ဖူးလိုက်တာကလွဲလို့ မင်းက
ဦးလေးနဲ့ နေခဲ့ဖူးတယ်။ ဦးလေးသာ ပြန်လာချင်စိတ် မရှိတော့ရင်
ကိုယ် ဒီတစ်သက် ဖေဖေ အမှာညီကို တွေ့ဖူးလိုက်တော့မှာ မဟုတ်
ဘူး။ ပြီးတော့ မင်းက နေရာဒေသ အတွေ့အကြုံများတယ်လေ”

“ဆရာ အဲဒီမှာ အကြာကြီးမနေပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဥက္ကဏ္ဍကို
မှန်း သိသွားရင် ပြန်လာမှာပါ”

ဇေယျကို ပြောသည်။ ကားကို ကွေ့ချလိုက်တယ်။

“ဟင် ... ဒါ ...”

အစိမ်းရင့်ရောင် တိုက်ရေတွင် ကားရပ်လိုက်သောအခါ လွေး
အံ့သြသွားသည်။

“ဆင်းလေ ... ကိုယ် ဒီကိုလာတာ အဲဒီအထဲမှာ မင်းနဲ့
တွေ့ပေးချင်လှတော့ရှိတယ်”

လွေး ခြေမချခဲ့ပေ။ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ တုန်ယင်နေသည်။

“လာပါကွာ”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆွဲချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဇေယျတို့သည်

လွေးကို အိမ်ထဲရောက်အောင် တွန်းပို့သည်။

“မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဝင်ဝင်ချင်းပင် ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီနှင့်တိုးတော့သည်။

“ဝတ်ပုံစားပုံလေး ပြောင်းသွားရုံနဲ့ မင်းက ဂုတ်သရေရှိသွားပြီ ထင်နေသလား ဟမ်း ... အဲ ...”

ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီ၏ စကားသည် လမ်းတစ်ဝက်၌ ရပ်တန့်သွားသည်။ အကြောင်းမှာ လွေး၏နောက်မှ ဇေယျကို ကို မြင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဇေယျကိုသည် ကြောင်အမ်းနေသည်။ လွေးနှင့် ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီ ကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေသည်။ လွေးတစ်ယောက်သာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေရသော်လည်း ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီဝင်လျှင် အူအူအအ ဖြစ်ကုန်သည်။

“မောင်ဇေယျကို”

“အန်တီနဲ့ ညီလေးက သိကြလို့လား”

“ညီလေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ညီလေးက ပျောက်သွားတဲ့ အဖွားတစ်ယောက်ပါ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေ သိပ်ပျော်နေကြတယ်။ ဥက္ကာကိုလေ”

“ဥက္ကာကို ဟုတ်လား”

“အန်တီက သိလို့လား”

ဒေါ်သိမ့်စန္ဒီသည် ဘာမှ မပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် ထူအမ်း သွားသည်။ လွေကိုသာ မငိုတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။ လွေးကလည်း တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ မပြောပေ။

“လွေး ... လွေး”

ထိုအချိန်တွင် လွေကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသူသည် လွေး ကို ပြေးဖက်တော့သည်။

“နင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ နင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ ငါက နင်ကို အိး ... ဟီး ... ဟီး ... ငါ့ရင်တွေ ကွဲတော့မယ် လွေးရယ်၊ နင် ဘယ်တွေ့သွားရတာလဲ”

ချစ်ပန်းနင်းဆီ၏ အပြုအမူကို ဇေယျကို နားမလည်နိုင်တော့ ပါ။ အင်မတန် တည်ငြိမ်ရင်ကျက်သော ချစ်ပန်းနင်းဆီက ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာလဲ။ ချစ်ပန်းနင်းဆီနှင့် ညီလေး ဘယ်လိုပတ်သက်ကြတာ လဲ။ သာမန်တော့ မဟုတ်နိုင်မှန်း ဇေယျကို ရိပ်မိသည်။

“ချစ်ပန်းနင်းဆီ”

သတိလွတ်သွားသော ချစ်ပန်းနင်းဆီသည် ဇေယျကို အသံ ကြောင့် သတိဝင်လာသည်။

ထိုအခါမှာမှ ညှော်ခန်းဖြစ်ပြီး မိခင်ရော၊ မိမိ၏ သတို့သား လောင်းဇေယျကိုရော၊ အေးတင်နှင့်လှိုင်ပါရှိနေကြမှန်း သတိရသွားသည်။ သို့သော် မရှက်နိုင်တော့ပါချေ။ ‘မေမေသည် နောက်တစ်ကြိမ် လွေးကို စော်ကားမည်ကို ဒီထက်ပို မကြည့်နိုင်တော့ပါ။’

သူမ လွေးကို ချစ်သည်။

မတွေ့ခင်က သတိရခဲ့သည်။ မတွေ့ရလျှင် သတိရနေရုံဖြင့် ကျေနပ်နိုင်သော်လည်း ခုလို ဆုံရသောအခါ လွေးကို လက်မလွှတ်ချင် တော့ပါ။ လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းက အမူးမိပိုင်းခံစားခဲ့ရသည်ကို ကြောက်

မိသည့်။

လွေး ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိတော့ပါလားဆိုသည့် အသိကြောင့် မိမိ
အသက်ရှင်သန်ရခြင်းကို ငြီးငွေ့လာသည်။ လွေးကို တွေ့လိုက်တွေ့ငြား
ရဲစခန်းတွင် လူပျောက်တိုင်ခဲ့သည်။

ဆယ်ရက်လုံး မနားမနေ ရှာဖွေခဲ့သည်။

“ကျွန်မ ကိုဇေယျကိုနဲ့ လက်မထပ်နိုင်ဘူး မေမေ”

“ဘာ ...”

“ကျွန်မ လွေးကိုပဲ ချစ်တယ်။ လွေး ... ငါ့ကို ခေါ်သွား
တော့။ ငါ ... နင်မရှိရင် မနေနိုင်ဘူး”

“သမီး ... ချစ်ပန်းနင်းဆီ”

“သာ လွေး ... ငါတို့ အဝေးဆုံးကို သွားကြမယ်”

“နေပါဦး ... ချစ်ပန်းနင်းဆီ”

လွေးရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်နေသော ချစ်ပန်း
နင်းဆီ၏ ရှေ့တွင် ဇေယျကို ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့် ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ညီလေးနဲ့မင်း ဘယ်လို
ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကို ပြောပြပါဦး”

“ညီလေး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ချစ်ပန်းနင်းဆီ။ သူက ကိုယ့်ညီပါ ဥက္ကာကို
တဲ့”

ချစ်ပန်းနင်းဆီသည် ဆွဲကိုင်ထားသော လက်ကို ယောင်နုနု
လွှတ်ချမိသည်။ ပြီးနောက် လွေးကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်သည်။ လွေး၏

ပါးကို ကိုင်သည်။

“ဟုတ်ဘူး။ သူက လွေးပါ။ နင်လွေးပါ ...။ အဲဒီ မျက်လုံး
တွေကို ငါသိပါတယ်။ နင်က လွေးပါ။ နင်လွေး ဟုတ်တယ်မလား။
ငါ့ကို မညာပါနဲ့။ နင်က လွေးပါ ...”

ချစ်ပန်းနင်းဆီသည် ပြောရင်းပင် မျက်ရည်များ စီးကျလာ
သည်။

လွေး ရင်တွေ နာကုန်သည်။ လွေးထင်မထားခဲ့ပေ။ မိမိကို
ချစ်ပန်းနင်းဆီက ဤမျှချစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မထားခဲ့ ...”

“ပန်း ...”

“လွေး ... ဟုတ်တယ်။ နင်လွေးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ချစ်ပန်းနင်းဆီ။ သူက လွေးခေါ် ဥက္ကာကိုပါ။
ကိုယ့်ညီပျောက်သွားတယ်လို့ ကိုယ်ပြောဖူးတယ်နော်။ သူက ပျောက်သွား
တဲ့ ကိုယ့်ညီလေးပါ”

ထိုသို့ ဇေယျကိုက ပြောသောအခါ ချစ်ပန်းနင်းဆီသည် မိခင်
ထံ လှည့်ကြည့်သည်။

“မေမေ ရပြီလား။ လွေးက မေမေအထင်ကြီးတဲ့ လူတွေရဲ့
သားတဲ့။ အဲဒါဆို ရပြီ မဟုတ်လား”

ခေါ်သိမ့်စန့်သည် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ချေ။ ဆိုဖာခုံပေါ်မှာ
ငြိမ်သက်ပြီး ထိုင်နေတော့သည်။

ထိုသို့ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးနေခိုက်တွင် ...

“လွေး ...”

အိမ်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟင် ... နင်းပွင့်ဖြူဖြူ”

“လွေး ... နင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော် ... လွေး”

လွေး စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ဘာကြောင့် ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။ လွေး မနေချင်တော့ပါ။ ရှုပ်ထွေးလှသော လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲ လွေး မနေချင်ပါ။ လွေးသည် ဒီလို သိုင်းဝိုင်းပြီး နေချင်ခဲ့သူ မဟုတ်ဘဲ

“ဟင် ... ရှင် ... ဇေ ... ဇေယျကို”

အူယားဟားယားနှင့် ပြေးဝင်လာသော နင်းပွင့်ဖြူဖြူ၏ ခြေထောက်များသည် ဇေယျကို ရှေ့မှောက်တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဆွံ့အစွာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“မင်း ... နင်းပွင့်ဖြူဖြူ”

“ဟုတ်တယ် ... နင်းပွင့်ဖြူဖြူ။ ရှင်မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ နင်းပွင့်ဖြူဖြူပဲ”

လွေး ခေါင်းထဲ ချာချာလည်ကုန်သည်။

ဘာတွေလဲ။ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ။

လွေး နားမလည်ပါ။ ရှုပ်ထွေးမှုကို စိတ်ဖျက်သည်။ ရှော့စွော့ တွေ့လာရသော တွေ့ဆုံမှုများကို စိတ်ကုန်သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် လွေးသည် ဆရာရဝမ်လိုပင် လှေတစ်စင်းနှင့် ရွက်လွင့်ပြီး နေချင်သူပါ။

တခုတ်ဒုတ်ဒုတ်မောင်းနေသော ရထားပေါ်တွင် လွေးနှင့်အတူ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပါလာသည်။

သူက ချစ်ပန်းနှင်းဆီ ... ၊

“လောကကြီးက အရမ်းဆန်းကြယ်တယ်နော် လွေး”

လွေးသည် ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေကို မော့သောက်ရင်း ...

“ဘာလို့လဲ”

“နင်က နင်အစ်ကိုအရင်းရဲ့ ဇနီးကို မသိဘဲ အမည်ခံလက်ထပ်ထားတယ်။ နင်အစ်ကိုကတော့လည်း နင့်ကိုတောင် မမြင်ဖူးဘဲ ဇနီးလောင်းကို အိမ်က အလုပ်သမားနဲ့ ကြားဖူးနားဝ အထင်လွဲတယ်။ ပြီးတော့ နင့်တူအရင်းခေါက်ခေါက်က နင့်ရဲ့သား ဖြစ်ရတယ်”

“ကြားစက စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းပေမဲ့ တွေးကြည့်တော့လည်း ပျော်စရာပဲ။ ငါက အဲဒီလိုပဲ ဆန်းကြယ်မှုတွေကို သယ်ဆောင်တတ်တယ်လေ”

“ထင်ပြီးတော့ ဘယ်လို ဆန်းကြယ်မှုတွေ ယူလာဦးမှာလဲ”

“မသိနိုင်ဘူး။ ခုတော့ လောလောလတ်လတ် မိန်းမတစ်ယောက်

ရလိုက်တာ အဖတ်တင်တယ်ပေါ့”

“လွေးနော်”

“မဟုတ်ဘူးလား။ နင်ပဲ ငါမရှိရင် မနေနိုင်ဘူးဆိုလို့ ငါက သနားပြီး လက်ထပ်ပေးလိုက်တာလေ”

“လွေးနော်”

“စတာပါဟာ။ ငါလည်း နင်မရှိရင် မနေနိုင်ပါဘူး”

“ငါတို့ အခုဘယ်သွားမှာလဲ”

“အများအထင်တော့ ဟန်းနီးမွန်းထွက်တယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဘယ်သွားနေတာလဲဆိုတာ ငါတို့ မသိနိုင်ဘူး။ ဘယ်ရောက်ဦးမလဲဆိုတာ လည်း မပြောနိုင်ဘူး”

“ဟယ် ... ဖျော်စရာကြီး။ ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ နေချင်တာ”

“ပန်း ... နင်ကလေး ငါ့အတွက် ဖန်တီးထားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

နင်က ငါ့နီရိုးတစ်ချောင်းလေ”

“ဖျော်လိုက်တာ လွေးရယ် ... တကယ်”

“ခုလောလောဆယ်တော့ ဆရာပန်းချီကားတွေ ပြီးမှဖြစ်မယ်”

“ငါ့ပုံရော ရောင်းမှာလား”

လွေးရဲ့ ပစ္စည်းများ မိမိလက်ထဲရောက်လာပြီးကတည်းက ချစ်ပန်း နှင်းဆီက မွေနှောက်ပြီးဖြစ်သည်။

မန်ကျည်းပင်အောက်လေးမှ ပုံကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောမှန်း လွေးသိသည်။

“အင်းပေါ့”

“ဟယ် ... နှမြောစရာကြီး”

“အနုပညာသမားဆိုတာ ဖန်တီးပြီးရင် ဝေမျှရတယ်”

“နင့်ဆရာပြောတာလား”

“အင်း”

“ဆရာရဝမ်းနဲ့ ငါ့ကို တွေ့ပေးဦးနော်။ သူ့လက်ရာက သိပ်ကောင်း တယ်။ လိုချင်လို့တောင် ရောင်းတန်းမှာ မရနိုင်ဘူး”

“အဲလောက်တောင်ပဲလား”

“အင်း ဟုတ်တယ်။ နင့်ဆရာကောင်းတွေသွားပြီ”

“ဟင့်အင်း ... ငါရှေ့ဆက်ပြီး ဆရာထပ်ရှာရဦးမှာပါ”

“နင်ကိုယ်တိုင် နင့်ဆရာဖြစ်မနေနိုင်ဘူးလား”

“ဘာလို့လဲ”

“နင့်ကိုနင် ဆရာလုပ်ခဲ့လို့ နင်က ဆရာကောင်း မကောင်း ခွဲခြားတယ်။ သင့်တင့်တဲ့ နေရာမှာ ဆည်းပူးတယ်။ ယူသင့်တာကို ယူပြီး စွန့်သင့်တာကို စွန့်တယ်။ တကယ်တော့ နင့်ဆရာက နင်ကိုယ်တိုင် ပဲလေ”

“ဟုတ်လား ...။ ဒါကို ငါမစဉ်းစားမိဘူး။ ငါက ငါ့ဆရာဆိုရင် ငါက ဘာမှမသင်ရတော့ဘူးလား”

“သင်ရမှာပေါ့။ အခြံတမ်းသင်ယူနေရမှာက လူပဲ။ ငါလည်း လိုက်သင်မယ်လေ။ ငါလည်း အဲဒီလို နေချင်တယ်”

“နင့်အမေ မျှော်နေလိမ့်မယ်”

“သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါတဲ့။ ဘာလို့ နင်ကငါ့ကို လက်သပ်

ထားသေးလဲ။ ခြောက် ... မေ့လို့ နင့်အိတ်ထဲမှာ နှစ်ရာတန်အသစ်
လေးတွေ များတယ်နော်။ နှစ်ရာတန် စုနေတာလား။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“လမ်းမှာ ရေဝယ်သောက်ဖို့လား”

“အဲဒီနှစ်ရာတန်တွေကို ဘယ်တော့မှ မသုံးနဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“အကြောင်းရှိလို့”

“မမေးတော့ပါဘူး။ အချိန်တန်တော့ ပြောပြနော်။ အဲ ငါတို့
ဘယ်သွားကြမလဲ”

“ခြေဦးတည်ရာပေါ့”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် လွေးရင်ခွင်ကြားခေါင်းတိုးဝှေ့လိုက်သည်။
လွေးသည်လည်း အလိုက်သင့်ပင် ချစ်သူကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။

“ဇေယျာမြိုင်ဇာတ်တဲ့တော် ...။ ခရမ်းခြံမှာကနေတာ ကောင်း
မှကောင်း”

နောက်နားဆီမှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“မောင်ရွှင်းဆပ်စာကလည်း ဇာတ်နဲ့ အပြိုင်ပဲဟေ့”

ခုံပေါ်မှနေသော လွေးခေါင်းသည် ဆုတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလဲလွေး”

“ခဏနော်”

လွေးသည် ခုံပေါ်မိတ်မတ်ထိုင်ကာ စကားအသံကျယ်ကျယ်ပြော
နေသူ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှင်းပြောသည်။

“ဇေယျာမြိုင်ဇာတ် ... ဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ”

လွေးပြုံးလိုက်သည်။ မကြာခင် ဦးတုတ်ကြီးနှင့် တွေ့ရပေတော့
မည်။ ဦးဝှေ့နှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့စဉ်က ဦးတုတ်ကြီးသည် ဇေယျာမြိုင်
ဇာတ်နောက်လိုက်နေသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ဦးတုတ်ကြီးသည် အဖွဲ့မြဲတတ်သည်ကို သူ့သိသည်။

“ဘယ်မှာကနေတာလဲ။ မောင်ရွှင်းအဖွဲ့ရောနော်”

“အင်းလေ ... ခရမ်းခြံမှာ ကနေတာ”

“ခရမ်းခြံဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီမှာ ထီးတင်ပွဲလုပ်နေတာ။
တို့များက ပွဲကြည့်ပြီးလာခဲ့ကြတာလေ။ ကောင်းမှကောင်း။ ချောမှချော”

လွေးဖော်သွားသည်။ ချစ်ပန်းနှင်းဆီကို ကြည့်နူးစွာကြည့်သည်။

“ဘာလို့လဲ လွေး”

“ငါတို့ ရွှေဘူတာမှာ ဆင်းရဲအောင်ပန်း”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါတို့ အခု ခရမ်းခြံသွားမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ရန်ကုန်သွားရမယ်လေ”

“ငါတို့ ဦးတုတ်ကြီးနဲ့ တွေ့ရတော့မလား မသိဘူး”

“ဦးတုတ်ကြီး ...”

“အင်း ... ငါတို့အခုပဲ ခရမ်းခြံသွားကြမယ်”

ချစ်ပန်းနှင်းဆီသည် ဖော်ရွှင်သွားသည်။

ရွှေဘူတာတွင် ဆင်းနိုင်ရန်အတွက် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်း
သည်။

ပစ္စည်းဟူ၍ များများစားစား မပါချေ။

လွေး၏ ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် ချစ်ပန်းနှင်းဆီ၏ ခရီးဆောင်
လွယ်အိတ်လေးသာ ဖြစ်သည်။

ရထားဥယျာဉ်တွင် အစိတ်စိတ်ဖြာဖြာ စစ်တမ်းပြုစုရန် အချက်ပြ
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လွေးနှင့် ချစ်ပန်းနှင်းဆီတို့သည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်
ယောက် နိုင်မြဲစွာ တွဲထားကြသည်။

သူတို့၏ နေ့ရက်များသည် အဆုံးသတ်မရှိ။

လွတ်လပ်စွာ ...

ပေါ့ပါးစွာ ...

နက်ရှိုင်းစွာ ...

ရသတို့နှင့် ပြည့်စုံပါစေ
မယ်နို့င

ဩဂုတ်လ ၂၀၁၄ တွင် ဖတ်နိုင်ပါပြီ

ဓမ္မသဒ္ဓါမောင်

မပြာမီကပါ

ကြွယ်ဝစင်စူးဝေ (အုပ်စုပြုစုအထူးထုတ်)

ကန္တာရထဲက အချစ်လေညှင်းလေး

ပေဒီခိုင့်

ဂျစ်ပစ်

မိုးခတ်ပွင့်

အချစ်တယ်ကစ

အလင်းသစ်

ခွင့်လွှတ်ပါမောင်

ခေတ်ပျိုခြေ

တံခါးလေးဖွင့်ထားတယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

☎ : 01-384927